

B E S T S E L L E R

EDIȚIURA MIRON

LISA KLEPAS

MAGIA IUBIRII

TREBUIE SĂ SE HOTĂRASCĂ DACĂ SĂ-ȘI DUCĂ
PLANUL LA BUN SFÎRȘIT, SAU SĂ RIŞTE TOTUL PENTRU
PRIMA, SINGURA LUI DRAGOȘTE.

Lady Aline Marsden a fost crescută pentru un singur lucru, anume să se mărite cu cineva de același rang. În loc de asta, ea îi oferă inocența sa lui John McKenna, un servitor de la conacul tatălui ei. Aventura lor pasională este de neierat, John e gonit, iar Aline rămîne în provincie, exilată de societatea londoneză.

McKenna a făcut avere și s-a întors un bărbat puternic, misterios și fascinant. Planul lui neînduplecăt e să se răzbune pe femeia care l-a făcut să sufere atât de mult, dar magia dintre ei e la fel de vie ca odinioară, iar el trebuie să se hotărască dacă să-și ducă planul la bun sfîrșit sau să riște totul pentru prima, singura lui dragoste.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

AGAIN THE MAGIC
by Lisa Kleypas

**Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON**

LISA KLEYPAS

MAGIA IUBIRII

Editura MIRON

Traducerea:
Andreea Radu

Capitolul unu

Hampshire, 1832

Un grăjdar nu avea de ce să-i vorbească fiicei unui conte, și cu atât mai puțin nu avea ce să caute cățărăt pe zid, la fereastra ei. Dumnezeu știa ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prins. Probabil că ar fi fost biciuit și gonit de pe moșie.

McKenna se urcă pe una dintre coloanele de susținere, apucă marginea din fier forjat a balconului cu degetele lui lungi, atrină o clipă în gol, ridică picioarele și își sprijini călcâiul pe marginea balconului, apoi sări peste grilaj. Se aşeză pe vine în fața ușilor franțuzești și își puse mîinile la ochi ca să vadă mai bine în dormitorul în care ardea o singură lampă stingheră. În fața mesei de toaletă se pieptăna o fată cu părul lung și negru. Cînd dădu cu ochii de ea, McKenna simți un fior de bucurie.

Lady Aline Marsden, fata mai mare a contelui de Westcliff, era plăcută, veselă și frumoasă în toate felurile posibile. Pentru că părintii ei îi permiteau prea multe, neatentă la fiica lor, Aline își petrecuse mare parte din scurta sa viață hălăduind prin ținuturile din Hampshire. Lordul și lady Westcliff erau prea ocupați cu îndatoririle lor sociale ca să se gîndească vreun pic la cei trei copii

ai lor. La fel se întâmpla în multe dintre familiile care locuiau în conace de țară, precum Stony Cross Park. Vietile lor erau împărțite chiar și de mărimea proprietății – copiii dormeau, mîncau și se jucau departe de părintii lor. Mai mult, ideea de responsabilitate parentală nu-i legă pe conte și pe contesă, pentru că nici unul dintre ei nu era foarte dispus să se îngrijoreze pentru soarta unui copil făcut din datorie, într-o căsnicie bazată pe lucruri practice și lipsită de iubire.

McKenna și Aline fuseseră prieteni timp de zece ani, de cînd el fusese adus la conac, la vîrstă de opt ani. Se cățăraseră în copaci, înnotaseră în rîu și alergaseră peste pajiști în picioarele goale. Prietenia lor fusese acceptată fiindcă erau copii, dar în ultima vreme situația începuse să se schimbe. Nici un tînăr în floarea vîrstei n-ar fi rămas impasibil la farmecele lui Aline, care, la cei șaptesprezece ani ai ei, era cea mai frumoasă fată de pe pămîntul lui Dumnezeu.

În acea clipă, deja îmbrăcată de culcare într-o cămașă de noapte făcută din bumbac alb cu model complicat, ea se ridică de la măsuța de toaletă, iar lumina lămpii îi scoase în evidență prin materialul subțire bustul generos și soldurile, alunecînd peste șuvîtele de păr întunecat fără să lase nici o urmă. Frumusețea fetei îți tăia respirația. Chiar și numai culoarea pielii ei ar fi făcut pe oricine să pară frumos, însă trăsăturile fine, perfect desenate și mereu aprinse de emoția netulburată de timiditate o făceau să pară și mai minunată. Și, de parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, natura îi mai dăduse un dar, o aluniță mică și maronie, chiar în colțul gurii. McKenna

visase de multe ori să sărute punctul acela atât adenitor, apoi să-și lase buzele să alunece peste ale ei, pînă cînd ar fi simțit-o cum îi tremură în brațe.

Tînărul se întrebăse de mai multe ori cum era posibil ca un bărbat atât de neremarcabil precum contele și o femeie nu foarte atrăgătoare, cum era contesa, să aibă un copil atât de reușit ca Aline. Printron-un joc al sortii, ea moștenise combinația perfectă a trăsăturilor părintilor săi. Fiul lor, Marcus, avusesese ceva mai puțin noroc, fiindcă semăna la chip cu contele, lat și cu trăsături aspre, și avea un corp scund și îndesat. Micuța Livia, despre care se zvonea că ar fi rezultatul uneia dintrè aventurile contesei, era frumoasă, dar nu extraordinară, pentru că nu avea magia întunecată a surorii sale.

McKenna o privi pe Aline și se gîndi că, în curînd, nu vor mai avea voie să-și petreacă timpul împreună. Prietenia dintre ei avea să devină periculoasă, dacă nu cumva era deja. Adunîndu-se, bătu încet în geam. Aline se întoarse și-l văzu, dar nu păru surprinsă. Tînărul se ridică în picioare și o privi, așteptînd. Ea își încrucișă mîinile la piept și se uită urît la el.

– Pleacă, șopti, dar cuvintele nu ajunseră pînă la urechile lui.

McKenna se amuză, uimit, întrebîndu-se cu ce-i mai greșise de data asta. Din cîte știa, nu îi jucase nici o farsă, nu se pertase urît și nici nu se certase cu ea. Drept răspplată, ea îl lăsase s-o aștepte, singur pe malul rîului, timp de două ore în acea după-amiază.

Clătinînd încăpățînat din cap, McKenna rămase pe loc, întinzînd mîna și apăsînd pe clanță cu un gest domol,

dar amenințător. Știau amîndoi că, dacă l-ar fi descoperit cineva pe balconul ei, el ar fi avut de suportat consecințele, nu ea. Ca să-i apere lui pielea, ea descuie ușa cam fără voie, apoi o deschise și ieși în prag. El zîmbi larg, încîntat de victorie. Aline rămase încruntată.

– Ai uitat că trebuia să ne întîlnim după-amiază? o întrebă McKenna fără nici un preambul, apucînd marginea ușii cu mîna.

Își sprijini umărul de tocul îngust și îi zîmbi, privind-o în ochii căprui. Chiar dacă se apleca, Aline tot trebuia să-și ridice capul ca să-l poată privi.

– N-am uitat.

Voceea ei, de obicei veselă și amabilă, avea acum un ton îmbufnat.

– Atunci cum de n-ai venit?

– Contează?

McKenna aplecă puțin capul și se întrebă de ce oare le plăcea fetelor să joace jocul asta cînd erau supărate pe un băiat. Pentru că nu reuși să găsească un răspuns mulțumitor, nu știu ce altceva să facă, așa că acceptă provocarea ei.

– Te-am rugat să vii la rîu pentru că voi am să te văd.

– Am presupus că ți-ai schimbat planurile, pentru că se pare că preferi compania altcuiva, nu pe a mea.

Aline văzu expresia confuză de pe chipul lui și se strîmbă, nerăbdătoare.

– Te-am văzut în sat de dimineată, cînd am fost cu sora mea la moară.

McKenna dădu din cap încet, încă nedumerit, amintindu-și că grăjdarul îl trimisese la cizmar ca să ducă niște

încălțăminte la reparat. Ce ar fi putut să-o supere atât de tare pe Aline?

– Nu mai fi aşa prost! exclamă ea. Te-am văzut cu una dintre fetele din sat, McKenna. Ai sărutat-o. Chiar acolo, pe stradă, să te vadă toată lumea!

El se însenină imediat. Aşa făcuse, era adevărat. O sărutase pe Mary, fata măcelarului. Flirtase cu ea în acea dimineaţă, aşa cum făcea cu toate fetele pe care le cunoştea, iar Mary îl tachinase pînă cînd el îi furase un sărut care nu însemnase nimic pentru nici unul dintre ei, aşa că el uitase cu totul de incident.

Deci Aline era geloasă. McKenna încercă să nu se arate prea încîntat de descoperire, în ciuda sentimentului plăcut pe care-l simtea în capul pieptului. La naiba. Clătină glumeşte din cap, întrebîndu-se cum să-i amintească ceea ce ea ştia deja. Fiicei unui nobil n-ar fi trebuit să-i pese de ce făcea unul ca el.

– Aline, răspunse, ridicînd puţin mâna ca să-atingă, apoi răzgîndindu-se. Ce fac eu cu alte fete n-are legătură cu noi doi. Noi suntem prieteni. N-am putea să... Nu eşti o fată cu care eu... Fir-ar să fie! Nu-i nevoie să-ţi explic ce ştii prea bine!

Aline îl privi cum n-o mai făcuse niciodată pînă atunci, cu o intensitate care-i dădu fiori.

– Dar dacă eram o fată din sat? întrebă ea. Ai fi făcut şi cu mine ce faci cu ele?

Pentru prima dată în viaţă lui, McKenna nu ştia ce să spună. De obicei îşi dădea seama ce voiau oamenii să audă şi găsea că e avantajos să le spună ce le plăcea. Farmecul lui o convingea pe soţia brutarului să-i dea

chifle și îl salva de cîte o pedeapsă binemeritată din partea grăjdarului, dar orice i-ar fi spus lui Aline în acel moment, n-ar fi fost bine. Tăcut, McKenna încercă să-i dea un răspuns nu tocmai adevărat, dar care avea s-o liniștească.

– Nu mă gîndesc la tine cum mă gîndesc la ele, rosti într-un tîrziu, fortîndu-se s-o privească fără să clipească.

– Alții se gîndesc.

Pentru că pe chipul lui nu se ctea nimic, ea continuă, pe un ton egal:

– Săptămîna trecută, cînd a venit familia Harewood în vizită, fiul lor, William, m-a prins la zidul de lîngă rîu și a încercat să mă sărute.

– Piticania arogantă! spuse McKenna, deodată foarte furios, amintindu-și de băiatul îndesat și pistriuiaț care nici măcar nu încercase să-și ascundă fascinația pentru Aline. Data viitoare cînd dau cu ochii de el, îl omor! De ce nu mi-ai spus?

– Și nu e singurul care a încercat, continuă ea ca să pună paie pe foc. Nu demult, vărul meu, Elliot, m-a provocat să joc un joc cu el, să ne sărutăm...

Se opri, tresărind, pentru că McKenna o apucase de braț.

– La naiba cu vărul tău, Elliot, spuse el aspru. La naiba cu ei toți.

Fusese o greșeală să pună mîna pe ea. Pielea brațelor ei, subțire și caldă sub degetele lui, îi făcu stomacul să se strîngă. Voia s-o atingă și mai mult, să se apropie, să-i simtă parfumul de săpun și apă de trandafiri, să-i simtă respirația pe obrazul său. Instinctul îi spunea s-o tragă

mai aproape și să-i sărute curbura gîțului și umărul. În loc de asta, el îi dădu drumul și rămase cu mîinile în aer. Îi era greu să se miște, să respire sau să mai gîndească împede.

– N-am lăsat pe nimeni să mă sărute, spuse Aline. Te vreau pe tine și numai pe tine, roști, apoi glumi cu tristețe. Dar, la cum merg lucrurile, o să ajung la nouăzeci de ani înainte să încerci tu ceva.

McKenna nu reuși să-și ascundă dorul din privire, dar spuse:

– Nu. S-ar schimba tot. Nu pot să permit aşa ceva.

Cu grija, Aline întinse mîna și-i atinse obrazul cu vîrfurile degetelor. Mîinile ei îi erau mai cunoscute decât ale lui însuși. Știa de unde avea fiecare urmă și fiecare cicatrice. În copilărie, mîinile ei fuseseră grăsuțe și adesea murdare. Acum avea degete albe, cu unghii îngrijite, iar el nu-și dorea nimic mai mult decât să întoarcă obrazul și să-i sărute palma. În loc de asta, se încăpățină să ignore mîngîierea ei blîndă.

– Am văzut cum te uiți la mine în ultima vreme, spuse Aline, roșind. Știu ce gîndești, aşa cum și tu știi ce gîndesc eu. Tot ce simt, tot ce însemni pentru mine... Nu vrei să-mi dai măcar o clipă de... de...

Se strădui să găsească un cuvînt potrivit.

– De iluzie?

– Nu, spuse el răgușit, pentru că iluzia s-ar destrâma repede și am fi amîndoi mai nefericiți decât înainte.

– Chiar crezi asta?

Aline își mușcă buza și se uită în altă parte, strîngînd pumnii de parcă ar fi putut să lovească, să dea la o parte adevărul dureros care insista să-i despartă.

– Mai bine mor decât să te fac să suferi, spuse McKenna pe un ton aspru. Dacă-mi dau voie să te sărut o dată, ar urma încă o dată, apoi încă una, și curînd n-am mai putea să ne oprim.

– Nu ai de unde să știi...

– Ba da, am.

Se uitară unul la celălalt în tăcere, iar Tânărul rămase impasibil, fiindcă o cunoștea pe Aline destul de bine că să știe că, dacă ar fi văzut vreun semn de vulnerabilitate, s-ar fi repezit la el fără să se mai gîndească.

Pînă la urmă, fata oftă, învinsă.

– Bine, șopti ca pentru sine. Își îndreptă spatele și vorbi pe un ton resemnat:

– Ne întîlnim la rîu mîine seară, la apus, McKenna? O să aruncăm cu pietre în apă, o să vorbim și o să pes-cuim puțin, ca de obicei. Asta e ce-ți dorești?

Trecu mult pînă când el reuși să-i răspundă.

– Da, spuse pe un ton obosit și trist.

Numai atît putea să-i ofere și Dumnezeu știa că era mai bine decât nimic. Ea zîmbi trist și se uită în ochii lui.

– Atunci ar fi mai bine să pleci, să nu te vadă cineva aici. Dar înainte apleacă-te puțin, ca să-ți aranjez părul.

Dacă n-ar fi fost atît de tulburat, McKenna i-ar fi spus că nu are de ce să-l aranjeze, fiindcă se ducea în camera lui de deasupra grajdurilor, iar celor cinci duzini de cai adăpostiți nu le păsa cum arată el, dar se aplecă, obișnuit să-i facă mereu pe plac lui Aline. Însă, în loc să-i aranjeze șuvitele negre, fata se ridică pe vîrfuri, îl apucă pe după gît și-l sărută.

Atingerea ei avu efectul unui fulger, şocîndu-l. McKenna scoase un sunet agitat şi rămase împietrit de uimire şi de plăcere. Doamne! Buzele ei, atît de moi şi delicate, le atingeau pe ale lui cu încăpătînare. Aşa cum Aline ştiuse foarte bine, băiatul n-avea cum să mai dea înapoi. Se încordă şi rămase pe loc, luptîndu-se să stăpînească asaltul de emoţii care ameninţa să-l copleşescă. O iubea şi o dorea cu o sălbăticie oarbă, de adolescent, aşa că în mai puţin de un minut îşi pierdu controlul, scoase un sunet învins şi o cuprinse în braţe.

Respirînd greu, o sărută din nou şi din nou, ameţit de dulceaţa buzelor ei. Aline îi răspunse cu pasiune, ridicîndu-se mai mult pe vîrfuri şi împletindu-şi degetele prin tre şuvîtele de pe ceafa lui. Plăcerea era prea mare, iar McKenna nu se putu stăpîni şi o sărută mai apăsat, forţîndu-i buzele nevinovate să se desfacă, apoi profitînd ca să-i exploreze marginea dintilor şi mătasea umedă a gurii. Ea rămase surprinsă şi ezită, dar el scoase un sunet ca un alint, ademenind-o, liniştind-o. Îi mîngîie părul şi-i exploră mai departe gura. Aline tresări şi îl apucă strîns de umeri, răspunzînd cu o senzualitate pură, inconştientă, înduioşătoare, care-l făcu să-şi dorească să o sărute pes-te tot şi să-i ofere mai multă plăcere decît ar fi putut ea să suporte. Chiar dacă nu avea prea multă experienţă cu femeile, nu era virgin şi cunoscuse deja placerea trupului, însă nu simtise vreodată un astfel de amestec chinitor de emoţie şi nevoie, o asemenea tentaţie, căreia, însă, nu putea să-i cedeze.

Desprinzîndu-şi buzele de ale lui Aline, McKenna îşi ascunse chipul în părul ei mătăsos.

– De ce-ai făcut asta? întrebă apăsat.

Ea rîse, provocîndu-i o durere aproape fizică.

– Tu însemni totul pentru mine. Te iubesc. Te-am iubit mereu...

– Taci.

O scutură puțin, ca s-o facă să tacă. Înînd-o la distanță, se uită în ochii ei aprinși, la obrajii ei îmbujorâți.

– Să nu mai aud aşa ceva. Dacă mai spui asta, plec de la Stony Cross.

– O să fugim împreună, continuă ea nechibzuită. O să mergem undeva unde să nu ne găsească nimeni...

– Drace! Știi cât de nebunești sănt cuvintele astea?

– De ce?

– Crezi că aş putea să-ți distrug aşa viața?

– Locul meu e lîngă tine, spuse ea cu încăpăținare.

Fac orice-i nevoie ca să fim împreună.

Aline credea ce spunea, iar el citi asta pe chipul ei și i se frînse înima, apoi se înfurie. Fir-ar ea să fie, știa că diferențele dintre ei sănt de netrecut și știa că n-au de ales, că trebuiau să le accepte. Nu putea să rămînă la Stony Cross Park și să fie mereu tentat, știind că, dacă ar ceda, amîndoi ar fi distruși.

Îl apucă fața între palme și îi atinse sprîncenele cu degetele, apoi îi mîngîie obrajii și, pentru că nu reușea să-și ascundă fascinația, vorbi pe un ton rece și direct:

– Acum ți se pare că mă vrei, dar o să te schimbi și într-o zi o să-ți fie foarte ușor să mă uiți. Sînt un copil din flori, un servitor, nici măcar unul mai de soi...

– Ești jumătatea mea.

Uimit, McKenna închise ochii. Nu putea să înima îi tresărise de bucurie la auzul cuvintelor.

– Drace! Mă faci să plec din Stony Cross.

Aline se retrase imediat de lîngă el, pălind.

– Nu. Nu pleca. Îmi pare rău. N-o să mai spun nimic. Te rog, McKenna! O să rămîn, da?

Ei simți imediat gustul inevitabilei dureri pe care aveau s-o îndure într-o bună zi, rana letală care avea să rămînă pentru totdeauna în inima lui după ce o va părăsi. Aline avea nouăsprezece ani. Mai aveau un an împreună sau, poate, nici atît. După aceea, lumea se va deschide la picioarele ei, iar McKenna va deveni o slăbiciune periculoasă sau, și mai rău, un motiv de stînjeneală, iar ea se va forța să uite acea noapte și nu va vrea să-și amintească vorbele pe care i le spusese băiatului de la grajduri sub lumina lunii, pe balconul dormitorului ei. Însă pînă atunci...

– O să stau cît o să pot de mult, spuse el apăsat.

Privirea ei ascundea o neliniște adîncă.

– Și mîine? îi aminti. O să te întîlnești cu mine mîine?

– Pe malul rîului, la apus, răsunse McKenna, obosit s-o tot vrea și să nu poată s-o aibă.

Aline păru că-i citește gîndurile.

– Îmi pare rău.

Şoapta ei chinuită ajunse în urma lui prin aer, cu blîndețea unor petale care cad, în timp ce el cobora din balcon, înapoi pe pămînt.

După ce McKenna dispăru în umbră, Aline intră în dormitor și își atinse buzele, apăsînd locul în care o

sărutase el. Gura îi fusese neașteptat de caldă, cu un gust dulce și minunat, de măr, probabil de la fructele pe care le furase din livadă. Își imaginase de o mie de ori acel sărut, dar nimic n-ar fi putut să-o pregătească pentru senzualitatea lui reală.

Își dorise ca el să-o vadă ca pe o femeie, și, iată, reușise, însă momentul nu era deloc unul triumfător și tot ce simțea Aline era disperare, tăioasă ca lama unui cuțit. McKenna credea că ea nu pricepe cât de complicat era totul, dar, de fapt, Aline știa mai bine decât el cum stăteau lucrurile.

De mică i se spusese clar că oamenii n-aveau ce să discute cu cei din afara clasei lor sociale. Tinerii ca McKenna îi erau de-a pururea inaccesibili. Toată lumea, de la cei din înalța societate și pînă la cei mai umili, înțelegea și accepta această ierarhie, și toți să ar fi simțit stînjeniți dacă le-ai fi spus că lucrurile pot să fie altfel. Ea și McKenna ar fi putut la fel de bine să facă parte din specii diferite, se gîndi ea cu părere de rău.

Cumva, Aline nu îl vedea pe Tânăr la fel cum îl vedeau ceilalți. Nu era aristocrat, dar nici nu era un simplu grăjdar. Dacă să ar fi născut într-o familie de nobili, ar fi fost mîndria lor. I se părea foarte nedrept că McKenna intrase în viață atît de dezavantajat, fiindcă era intelligent, chipeș, muncitor, dar nu avea cum să treacă peste limitările sociale cu care se născuse.

Își aminti de ziua în care fusese adus la Stony Cross Park, un băiețel mic, cu părul negru, tuns inegal, și cu ochii nici verzi, nici albaștri, ci avînd nuanță magică, undeva între cele două culori. Servitorii bîrfeau că băiatul

era copilul din flori al unei fete din sat care fugise la Londra și intrase în bucluc, ca apoi să moară la naștere. Nefericitul bebeluș fusese trimis înapoi în Stony Cross, unde bunicii avuseseră grija de el pînă cînd ajunseseră infirmi. Cînd McKenna împlinise opt ani, fusese trimis la Stony Cross Park, ca să lucreze pe post de argat. Trebuia să curete încălțămîntea servitorilor din casă, le ajuta pe cameriste să ducă vasele cu apă fierbinte în sus și-n jos pe scări și să spele monedele din argint primite de la negustorii din oraș, ca lordul și contesa să nu atingă noroiul de pe mîinile acestora.

Numele lui întreg era John McKenna, dar, cînd venise el la conac, acolo erau deja trei servitori pe nume John, aşa că se deciseleră ca băiatului să i se spună pe numele de familie pînă cînd avea să i se aleagă un altul, însă, cumva, toată lumea uitase, și de atunci i se spunea, simplu, McKenna. La început, ceilalți servitori îl ignoraseră și numai menajera, doamna Faircloth, o femeie cu chipul lat, cu obrajii trandafirii și cu inima bună, se apropiase de el și îi fusese ca o mamă. De fapt, chiar și Aline și sora ei mai mică, Livia, mergeau la ea mai repede decît la mama lor. Oricît de ocupată ar fi fost, ea avea timp pentru copii, ori bandaja un deget rănit, ori admira un cuib gol pe care aceștia îl găsiseră pe afară, ori lipea o jucărie ruptă.

Doamna Faircloth îl lăsase pe McKenna să meargă să se joace cu Aline din cînd în cînd, iar acele după-amiezi fuseleră singura veselie care-i era permisă băiatului obligat să muncească în fiecare zi ca să-și cîştige traiul.

– Trebuie să te porți frumos cu McKenna, o certase doamna Faircloth pe Aline într-o zi, cînd aceasta venise să se plîngă că băiatul i-a rupt căruciorul păpușii. El nu are familie, nu are haine frumoase și nici mîncare bună, aşa ca tine. Cînd tu te joci, el muncește ca să poată să rămînă aici. Dacă greșește de prea multe ori sau dacă spune cineva despre el că nu e băiat cuminte, s-ar putea să fie trimis departe, unde n-o să mai putem să-l vedem.

Cuvintele îi ajunseseră lui Aline pînă în adîncul sufletului. De atunci înainte încercase să-l apere pe băiețel, lăudând asupra ei vina pentru boacănele lui și îi dădea din dulciurile pe care le aducea uneori Marcus de la oraș sau chiar îl obliga să învețe lectiile pe care îl dădea ei guvernanta. În schimb, McKenna o învățase să înoate, să arunce cu pietre în lac, să călărească și să fluiere la frunză, cu un fir de iarba întins între două degete.

În ciuda a ceea ce credea toată lumea, chiar și doamna Faircloth, Aline nu ținuse niciodată la McKenna ca la un frate. Afecțiunea pe care o simtea pentru Marcus nu semăna deloc cu sentimentele pe care le nutrea pentru McKenna. El era cealaltă jumătate a ei, sanctuarul ei.

Era normal ca, pe măsură ce creșteau, tînăra să înceapă să se simtă atrasă de el, aşa cum se întîmplase, de altfel, cu toate celealte femei din New Hampshire. McKenna se transformase într-un bărbat înalt, cu oase mari, chipeș, cu trăsături puternice, chiar dacă nu tocmai aristocratice, cu nasul lung și curjos și cu gura largă. Părul negru îi atîrna mereu pe frunte, iar ochii turcoaz, atît de deosebiți, erau umbriți de gene dese și negre. Far-

mecul îi era sporit și de aerul detașat și de umorul intelligent care-l făcuseră să fie preferatul tuturor.

Iubirea lui Aline pentru el o făcea să-și dorească un lucru imposibil, adică să-i fie alături pentru totdeauna și să devină ea familia care lui îi lipsise. În loc de asta, nu putea decât să accepte viitorul pe care-l aleseră părintii pentru ea. Deși căsătoriile din iubire în rîndul nobilimii nu mai erau la fel de rar întâlnite ca înainte, familia Marsden insista asupra tradiției căsătoriei aranjate. Aline știa exact la ce trebuie să se aștepte, anume la un aristocrat indolent, care avea s-o folosească pentru a-și înmulți sămînta și care avea să-i permită să-și ia un amant, ca să se distreze în absența lui. În fiecare an avea să petreacă sezonul de baluri la Londra, apoi, vara, avea să meargă la casa de vacanță, iar toamna, la vînătoare. An după an va vedea aceleași chipuri și va auzi aceleași bîrfe. Chiar și placerea de-a fi mamă avea să-i fie luată, fiindcă servitorii vor avea grija de copiii ei, iar cînd creșteau, aceștia aveau să fie trimiși la internat, aşa cum se întîmplase și cu Marcus.

Zeci de ani de singurătate, se gîndi Aline cu tristețe. Și cel mai rău era că, în tot acel timp, McKenna va fi undeva în lume, alături de o altă femeie căreia să-i împărtășească gîndurile și idealurile lui.

– Doamne, ce mă fac? șopti ea speriată, aruncîndu-se pe patul acoperit cu o cuvertură din brocart.

Strînse o pernă la piept și își înfipse bărbia în ea, gîndindu-se la tot felul de posibilități nesăbuite. Nu putea să-l piardă. Numai gîndul la asta o făcea să tremure, să-și simtă inima bătînd sălbatic și să-i vină să țipe.

Aruncă perna la o parte și se întinse pe spate, uitîndu-se, fără să vadă nimic, spre baldachinul de deasupra ei. Cum ar fi putut să-l păstreze pe McKenna în viața ei? Încercă să-și imagineze că l-ar fi avut drept amant, după ce s-ar fi măritat. Mama ei avea aventuri, aşa cum aveau multe doamne din înalta societate, și, cît timp erau discrete, nimeni nu avea obiecții, dar Aline știa că McKenna n-ar fi acceptat niciodată aşa ceva. Pentru el, nimic nu putea să fie cu jumătate de măsură. N-ar fi fost de acord să o împartă cu altul. Un servitor de rînd n-ar fi avut nimic împotrivă, însă el era mai mîndru și mai posesiv decât oricare alt bărbat din lume.

Aline nu știa ce să facă și i se părea că n-avea decât să petreacă fiecare moment cu el, pînă cînd soarta îi va despărți.

Capitolul doi

După ce împlini optsprezece ani, McKenna începu să se schimbe cu o repeziciune uimitoare. Crescu atât de repede încât doamna Faircloth ajunse să exclame cu afecțiune că nu mai avea rost să-i lungească pantalonii, fiindcă oricum trebuia să-i lungească din nou săptămâna următoare. Băiatului îi era mereu foame și, oricât de mult ar fi mîncat, tot nu se sătura, iar trupul lui mare și umerii lați continuau să crească.

– La ce dimensiuni a căpătat, o să se descurce bine în viață, îi spunea cu mîndrie doamna Faircloth major-domului, Salter.

Vocile lor ajunseră din foaierul pavat cu piatră pînă la balconul de la etaj, pe unde trecea Aline. Auzind numele lui McKenna, ea se opri și ascultă, curioasă.

– Fără îndoială, spuse Salter. E deja foarte înalt. Cred că o să ajungă cu ușurință destul de mare ca să poată să lucreze ca servitor într-o casă.

– Poate că ar trebui să-l luăm de la grajduri, ca să înceapă să se pregătească în conac, spuse menajera pe un ton care o făcu pe Aline să zîmbească din toată inima.

Știa că în spatele atitudinii degajate a doamnei Faircloth se ascundea dorința să-l vadă pe tînăr într-o poziție mai bună.

– Dumnezeu știe, continuă aceasta, că ne-ar mai trebui cineva care să ne ajute să cărăm cărbunii, să curățăm argintăria și să ștergem oglinziile.

Urmă o pauză lungă.

– Cred că ai dreptate, doamnă Faircloth. O să-i recomand contelui să-l aducă în casă pe McKenna. Dacă e de acord, o să comand o livrea pentru el.

Deși primea mai mulți bani și avea privilegiul să doarmă în conac, McKenna se arăta nu tocmai recunoscător pentru noul lui statut. Îi plăcuse să lucreze cu caii și să locuiască în liniștea grajdului, iar odată cu schimbarea de rol era obligat să petreacă jumătate din timp în casa mare, purtînd o livrea cu pantaloni negri, vestă de culoarea muștarului și frac bleumarin. Mai supărător era să meargă în fiecare duminică la biserică, alături de familie, să le deschidă strana, să le curețe locurile de praf și să le aşeze bibliile pe banchetă.

Aline se amuzase când băieții din sat îl luaseră peste picior, văzîndu-l îmbrăcat în livrea și cu șosete albe. Se întrebaseră cu voce tare dacă nu cumva umflăturile din dreptul pulpelor lui erau doar niște pernuțe, și nu mușchi, aşa cum aveau uneori servitorii, ca să-și facă picioarele să arate mai bine. El își păstrase aerul impasibil, dar le aruncase o privire care promitea răzbunare, făcîndu-i să chiue de bucurie.

Din fericire, atunci când nu era în casă, McKenna se ocupa de grădinărit și de curățatul trăsurilor, sarcini în timpul cărora putea să poarte pantalonii lui de zi cu zi și bluza albă și largă cu care se obișnuise. Se bronzase

mult și, deși pielea îl dădea de gol ca făcînd parte din clasa muncitoare, culoarea ei îi scotea în evidență ochii și îi făcea dinții să pară și mai albi decât înainte. Nici nu era de mirare că toate doamnele și domnișoarele invitate la Stony Cross Park îl observau. Una dintre ele încercase chiar să-l convingă să părăsească domeniul și să vină să lucreze pentru ea.

În ciuda insistenței acesteia, McKenna refuzase, discret și timid. Din nefericire, rezerva și tactul lui nu erau împărtășite de restul servitorilor, care îl tachinau, făcîndu-l să roșească pe sub bronz. Aline îl întrebă despre oferta doamnei, imediat ce avu ocazia să rămînă singură cu el. Era în jurul prînzului, iar McKenna tocmai terminase treaba în grădină și avea cîteva minute libere, înainte să-și îmbrace livreaua și să înceapă lucrul în conac.

Stăteau întinși pe malul rîului, în locul lor preferat, într-o poienită care aluneca spre apă. Larba înaltă îi ascundea de privirile indiscrete. Erau aşezăți pe două pietre mari, aplatizate de valuri, iar în aer se simtea miros de flori încălzite la soare, al căror parfum îi adormea simțurile lui Aline.

– De ce n-ai plecat cu ea? întrebă Tânăra, aducîndu-și genunchii la piept și îmbrătișîndu-i.

McKenna își întinse trupul lung și se sprijini într-un cot.

– Cu cine?

Ea dădu ochii peste cap cînd văzu că el încearcă să se prefacă neștiutor.

– Cu lady Brading, femeia care a vrut să te angajeze. De ce ai refuzat-o?

El îi zîmbi orbitor.

– Pentru că locul meu e aici.

– Alături de mine?

McKenna nu spuse nimic, ci doar zîmbi lenes, privind-o în ochi. Cuvinte nerostite plutiră între ei, cuvinte la fel de adevărate ca aerul pe care-l respirau. Aline voia să se aşeze aproape de el și să se lipească de trupul lui, ca o pisică alintată, apărată de puterea sa și mîngîiată de razele soarelui, însă se forță să rămînă unde era.

– L-am auzit pe unul dintre servitori spunînd că ai fi putut să cîștigi de două ori mai mult decît acum, dar că ar fi trebuit s-o slujești altfel decît te-ai obișnuit aici.

– Probabil că l-am auzit pe James, spuse McKenna încurcat. Fir-ar el să fie, cu gura lui slobodă. și de unde știe el, mă rog?

Aline privi fascinată cum obrajii și puntea nasului lui se îmbujorează, și atunci înțelese. Femeia aceea voia să-l angajeze ca apoi să-l atragă în patul ei. O femeie de cel puțin de două ori mai în vîrstă! Aline simți cum roșește la rîndul ei, și îi privi umerii lați, apoi mîna mare care se odihnea pe un petec de iarbă.

– Voia să te culci cu ea, spuse, rupînd tăcerea care devenise dureros de intimă.

Umerii lui tresărîră într-un gest nepăsător.

– Nu cred că în planurile ei intra și somnul.

Inima ei începu să bată mai tare. Își dădu seama că nu era prima dată când lui i se întîmpla aşa ceva. Nu se gîndise niciodată la ce făcea el cu alte femei, fiindcă ideea o tulbura prea mult. El era al ei și nu suporta gîndul

că trebuia să-și îndeplinească în brațele altora dorințe pe care ea abia aștepta să i le aline. Doar dacă ar fi...

Sufocată de greutatea geloziei, Aline se uită la mîna lui mare și bătătorită. O altă femeie îl cunoscuse mai bine decât îl cunoștea ea, mai bine decât avea să-l cunoască ea vreodată. O altă femeie îl promise deasupra ei, înăuntru ei, și îi cunoscuse dulceața gurii, mîngîierea palmelor.

Cu grijă, își dădu la o parte o șuviță de păr care-i căzuse în ochi.

– Cînd... Cînd ai făcut prima dată...

Trebui să se opreasă, fiindcă vorbele i se opriseră în gît. Era prima dată cînd îl întreba despre iubitele lui, subiect pe care el îl evitase cu foarte mare grijă. McKenna nu răspunse. Privea cu foarte mare atenție la un gîndăcel care urca pe un fir de iarbă.

– Nu cred că ar trebui să vorbim despre asta, spuse pînă la urmă pe un ton foarte scăzut.

– Nu sînt supărată că te-ai culcat cu alte fete. De fapt, chiar mă așteptam să faci asta. Doar că...

Aline clătină puțin din cap, îndurerată și uimită să recunoască:

– Doar că mi-aș dori să fiu eu în locul lor, reuși să spună, iar nodul care i se pusese în gît se topă.

McKenna aplecă privirea, iar soarele îi străluci în părul negru. Oftă și întinse mîna spre chipul ei, dîndu-i la o parte șuviță care-i alunecase din nou pe obraz. Mîngîie cu vîrful degetului aluniță de lîngă buzele ei, pistriu întunecat care-l fascinase întotdeauna.

– Nu se poate, murmură el.

Aline dădu din cap, iar emoția îi dădu gurii ei o expresie îmbufnată. Strânse pleoapele, ca să nu plângă.

– McKenna...

– Nu, o avertiză el pe un ton aspru, retrăgîndu-și mîna și strîngînd degetele în jurul unui buzunar de aer. N-o spune, Aline.

– Fie că o spun, fie că nu, oricum nu se schimbă nimic. Am nevoie de tine. Vreau să fiu cu tine.

– Nu...

– Închipuie-ți cum te-ai simțit tu dacă ai ști că eu m-am culcat cu alt bărbat, spuse ea fără să se gîndească, nefericită. Cum ar fi dacă ai ști că altul îmi oferă plăcerea pe care tu nu poți să mi-o dai, că mă ține în brațele lui noaptea și...

McKenna scoase un sunet gutural și se rostogoli dintr-o mișcare deasupra ei, prințînd-o între el și pămîntul tare. Trupul lui, greu și puternic, se aşeză mai bine cînd Aline desfăcu instinctiv pulpele.

– L-aș omorî, spuse el pe un ton aspru. N-aș suporta aşa ceva.

Se uită la chipul ei botit de lacrimi, apoi îi privi decolteul cu piele trandafirie și mișcarea rapidă a sînilor. Un amestec neobișnuit de triumf și agitație o cuprinse pe Aline cînd îi văzu privirea și simții energia agresivă a corpului său. Era aprins, iar ea putea să-i simtă trupul apăsîndu-l pe al ei, insistent. McKenna înhise ochii și se strădui să se controleze.

– Trebuie să-ți dau drumul, spuse crispat.

– Nu încă, îi șopti ea.

Își mișcă șoldurile și le ridică spre el, declanșînd un noian de senzații. McKenna gemu deasupra ei, iar degetele lui strînseră iarba deasă care acoperea pămîntul.

– Nu.

Vocea lui era răgușită din cauza furiei, a încercării de a se controla și din cauza încă unui lucru, care semăna foarte mult cu placerea. Aline se mișcă din nou, condusă de un sentiment insistent, pe care nu știa să-l numească. Voia să-i atingă buzele, mîinile, trupul. Voia să îl posede și să fie posesată. Avea impresia că tot corpul îi e mai sensibil, iar locul dintre coapse tresărea delicios de fiecare dată când el o atingea acolo.

– Te iubesc, spuse, căutînd o cale ca să-i arate cât de mult îl dorea. O să te iubesc pînă când o să mor. Ești singurul bărbat pe care o să-l vreau vreodată, McKenna, singurul...

Cuvintele îi fură îintrerupte de sărutul lui blînd. Aline gemu fericită, primindu-l, bucurîndu-se de vîrful limbii lui care-i mîngîia interiorul buzelor. El o sărută de parcă ar fi vrut să fure secrete din gura ei, cu nemaipomenită blîndețe. Nerăbdătoare, ea își strecură mîinile pe sub bluza lui, pe spate, savurînd moliciunea pielii și puterea mușchilor. Avea trupul sculptat, mușchi de oțel, perfecti. Aline era uimită.

O sărută mai apăsat, făcînd-o să suspine din cauza plăcerii tot mai mari. O strînse în brațe, protector, și își schimbă poziția, ca să nu-și lase greutatea pe ea, dar continuă să o sărute la fel de dulce și de înnebunitor. Respira dezordonat, mult prea repede, de parcă ar fi alergat

kilometri întregi fără să se opreasă. Aline își lipi buzele de gîțul lui, descoperind că și lui îi bătea inima la fel de repede ca și ei. Știau amîndoi că fiecare clipă de intimitate interzisă pe care o furau avea un preț pe care nu puteau să-l plătească. Aprins, nemaiputînd să se stăpînească, McKenna duse mîna spre nasturii rochiei ei, apoi ezită, amintindu-și de ce nu era bine să meargă mai departe.

— Nu te opri, spuse Aline, cu inima bătîndu-i tare în piept.

Îi sărută bărbia, obrajii, fiecare parte a feței la care putea să ajungă. Găsi un loc sensibil pe gîțul lui și îl sărută pînă cînd el începu să tremure.

— Nu te opri, șopti nerăbdătoare. Nu încă. Nu ne vede nimeni. McKenna, te rog, iubește-mă. Iubește-mă...

Cuvintele ei îi măcinară ultimele urme de stăpînire de sine. Scoase un sunet gutural și începu să-i desfacă nasturii. Aline nu purta corset. Nu avea decît o cămășuță subțire și albă care îi acoperea curbura sînilor. După ce-i desfăcu rochia, McKenna trase pînza în jos, descuprinđdu-i sfîrcurile trandafirii. Aline îi privi chipul încordat, încîntată de expresia lui absorbită și de felul în care pleoapele i se îngustaseră din cauza pasiunii. El îi atinse sînul cu degetele, ridicîndu-l ușor în palmă și trecînd cu degetul mare pe deasupra sfîrcului, care se strînse imediat. Aplecat deasupra ei, desenă cu limba cercuri în jurul pielii sensibile pe care tocmai o mîngîiase. Aline tresări de placere, apoi simți cum ia foc și se transformă în cenusață atunci cînd el îi trase sfîrcul în gură, îl mîngîie și-l linse pînă cînd ea simți că tot trupul îi e încins, iar locul

dintre pulpe începu să-i zvîcnească, nerăbdător. McKenna răsuflă tremurat, apoi își apăsa obrazul peste sînul ei dezgolit.

Nepuțind să se opreasă, Aline își strecură mîna spre cureaua pantalonilor lui. Avea abdomenul plat și tare, iar de sub buric îi creștea un păr aspru. Mîna îi tremură cînd atinse primul nasture al pantalonilor lui.

– Vreau să te ating, șopti. Vreau să te simt acolo...

– În nici un caz, spuse McKenna încet, prințîndu-i încheieturile și ridicîndu-i mîinile deasupra capului.

Ochii lui turcoaz străluceau. Îi privi buzele, apoi sînii.

– Pentru Dumnezeu, și aşa abia dacă pot să mă mai abțin. Dacă mă atingi, n-o să pot să mă mai opresc.

Ea se mișcă neajutorată sub el.

– Nici nu vreau să te oprești.

– Știu, spuse McKenna nemulțumit, aplecîndu-se și ștergîndu-și sudoarea de pe frunte cu mîneca, dar ținînd-o în continuare de încheieturi. Dar n-am de gînd să mai fac nimic. Trebuie să rămîn virgină.

Aline își trase mîinile, aproape cu furie, din palmele lui mari.

– Fac ce-mi place și la naiba cu toată lumea!

– Curajoase cuvinte, o luă el în rîs cu blîndețe, dar aş vrea să aud ce-ai să-i spui soțului tău în noaptea nunții, cînd o să descopere că fecioria tăia fost deja luată.

Cuvîntul „feciorie” pe buzele lui o făcu pe Aline să zîmbească, deși era nefericită. Virginitatea era singurul lucru pe care lumea îl pretindea de la ea. Relaxîndu-se sub el, își lăsă încheieturile moi în palmele lui, apoi îl privi în ochi, simîndu-se de parcă întreaga lume fusese acooperită de umbră și el era singura ei sursă de lumină.

– Nu vreau să mă mărit cu nimeni altcineva, McKenna, șopti ea. Dacă mă părăsești vreodată, o să rămîn singură tot restul vieții.

El se aplecă spre ea și îi șopti pe un ton scăzut, de parcă s-ar fi rugat:

– Aline, n-aș pleca decît dacă mi-ai cere tu să plec.

Îi sărută sănii goi, iar ea își arcui spatele, oferindu-i-se fără teamă și suspinând cînd el îi apucă unul dintre sfîrcuri între buze, umezind pielea trandafirie și sărutînd-o pînă cînd ea gemu, nemulțumită.

– McKenna, spuse pe un ton rugător, încercînd în van să-și elibereze mîinile, am nevoie de tine... Te rog, fă ceva, nu mai pot...

El se aşeză în aşa fel încît să poată să-i ridice poalele rochiei și își lipi corpul aprins de șoldul ei. Aline își dorea să-l atingă, să-i cunoască trupul, să-l mîngîie la fel de tandru cum o mîngîia el, dar McKenna nu-i dădea voie. Pipăind pe sub straturile de muselină și dantelă, el găsi marginea pantalonășilor ei și desfăcu fundele, apoi se opri și o privi în ochii pe jumătate înciși.

– Ar trebui să mă opresc.

Mîna lui caldă se opri pe abdomenul ei, deasupra hainelor.

– E prea periculos, Aline.

Își lipi fruntea de fruntea ei, sudoarea li se amestecă, iar respirațiile li se împletiră.

– Doamne, cît te iubesc! spuse el gutural.

Greutatea mîinii lui o făcu să tremure. Din instinct, desfăcu puipiele și ridică șoldurile, încercînd să-i aducă degetele acolo unde avea mai multă nevoie de ele. Cu

foarte mare grijă, el strecură palma sub voalul de bumbac și o atinse. Îi mîngîie cîrlionții aspri și căută sub ei. Aline suspină cînd el îi desfăcu faldurile umede și găsi deschizătura trupului ei. Ardea de dorință și de stînjeneală. Întoarse capul dintr-o parte într-alta, iar el continuă să o mîngîie. Cunoștea detaliile trupului unei femei și știa unde e locul ei cel mai sensibil, aşa că o mîngîie cu grijă și cu tandrețe, chiar acolo. Bătăturile lui zgîriară pielea subțire, iar senzația atît de înnebunitoare și de delicată o făcuse pe Aline să suspine din nou, de data asta mai tare.

– Încet, murmură McKenna, mîngîind-o mai departe și ridicînd capul ca să se asigure că nu era nimeni în luminiș. Să nu te audă cineva.

Ea își mușcă buzele, încercînd să-l asculte, deși încă îi mai scăpau mici suspine. El continuă să se uite în jur, atent, în timp ce, cu degetul mijlociu, îi atinse pielea subțire din interiorul corpului și o mîngîie pînă cînd simți că bariera cedează puțin. Aline închise ochii și nu se opuse cînd McKenna îi desfăcu mai mult genunchii, pînă cînd pulpele îi erau întinse cât de mult se putea. O pătrunse cu degetul, oprindu-se cînd o simți tresărind, surprinsă. O sărută pe frunte și îi șopti, cu buzele lipite de pielea umedă și mătăsoasă:

- Scumpa mea, n-o să te doară.
- Știu, doar că...

Se forță să rămînă nemîscată sub el și simți cum degetul lui alunecă mai mult înăuntru. Reuși să spună încet:

- E atît de ciudat...

McKenna împinse mai mult, apoi îi mîngîie interiorul mătăsos, iar ea se încordă, strîngîndu-l din instinct. El gemu cînd o simți cum tremură, apoi apăsa cu podul palmei deasupra locului celui mai sensibil al trupului ei și începu o mișcare lentă de du-te-vino.

– Vai...

Aline nu se putu opri să răspundă atingerilor lui provocatoare.

– Vai, McKenna...

El își strecuă mîna liberă pe sub trupul ei, ridicîndu-i sînii și sărutîndu-i din nou, atingîndu-i cu limba sfîrcurile întărite. Aline simți cum un vai de senzații o cuprinde, apoi se retrage. Suspină. McKenna nu se opri, continuă să-o mîngîie lent, mușcîndu-i sfîrcurile pe rînd, pînă cînd deveniră mai roșii, mai tari. Aline se concentră pe atingerea degetului lui și se gîndi la plăcerea care o cuprinsese. Pînă la urmă nu mai simți decît mîinile, gura și trupul lui puternic deasupra trupului ei. Își imagină cum ar fi ca el să o pătrundă, o umple și, deodată, rămase nemîscată, cuprinsă de un val de plăcere atât de intens încît țipă. Strigătul îi fu repeude acoperit de buzele lui. Tremurînd și suspinînd, Aline se bucură de plăcerea aceea atât de puternică, apoi simți cum plutește înapoi, mîngîiată cu blîndețe de McKenna.

Șoptindu-i încet, el o strînse mai aproape cînd o simți relaxată și caldă sub el. Începu să-și retragă degetul dinăuntrul ei, dar ea îi acoperi mîna cu palma ei.

– Vino în mine, îi șopti. Te doresc atât de mult, McKenna. Vino...

– Nu, spuse el cu dintii înclestați.

Se dădu la o parte, gemînd și strîngînd în pumni iarba de sub el.

— Acoperă-te. Nu pot să te mai ating, altfel n-o să pot să mă mai opresc și...

Tăcu, apoi scoase un sunet chinuit. Era foarte aproape să-și piardă stăpînirea de sine.

— Trage-ți rochia, acoperă-te. Te rog.

— Te vreau, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

— Acum. Nu glumesc, Aline.

Ea nu îndrăzni să nu-l asculte, fiindcă glasul lui avea o notă de duritate care o sperie. Oftînd, se strădui să-și aranjeze hainele. După o vreme, McKenna se sprijini într-un cot și se uită la ea. Își recăpătase controlul, deși privirea încă îi strălucea, aprinsă de pasiunea neconsumată. Aline clătină din cap, zîmbind cu tristețe.

— Nimeni nu o să se mai uite la mine aşa cum te uiți tu, de parcă m-ai iubi cu fiecare bucătică din corpul tău.

Încet, el îi dădu o șuviță de păr după ureche.

— Așa te uiți și tu la mine.

Ea îi prinse mîna și-i sărută degetele bătătorite.

— Promite-mi că o să fim mereu împreună.

El rămase tăcut. Știau amîndoi că nu putea să-i promită aşa ceva.

Aline se gîndeau că ar fi fost mai bine să uite momentele pline de pasiune pe care le petrecuseră împreună pe malul rîului, dar îi era imposibil. Oricînd se apropia de McKenna, își simțea întregul corp înfiorîndu-se de bucurie. Emoțiile se revârsau și umpleau aerul dintre ei, pînă cînd ea era sigură că toată lumea putea să le simtă.

Nu îndrăznea să se uite în ochii lui de față cu alții, de teamă ca expresia de pe chipul ei să n-o dea de gol. McKenna se descurca mult mai bine decât ea, dar unii dintre servitori, inclusiv doamna Faircloth, observaseră cât de tăcut fusese în ultimul timp. Cei care îl cunoșteau își dădeau seama că se întîmplase ceva care-l tulburase.

– Probabil e din cauza vîrstei, îi spusese doamna Faircloth lui Salter, majordomul. Tinerii sunt veseli și fericiți într-o zi, iar a doua zi sunt supărăți și rebeli.

– Indiferent de temperamentul său, McKenna ar face bine să-și facă treaba, răspunse acesta sec, altfel o să rămînă grăjdar tot restul vieții.

Cînd Aline îi povesti ce spuseseră cei doi, mai tîrziu în acea după-amiază, el făcu o grimă și rîse. Lustruia partea laterală a unei trăsuri, iar Aline stătea pe o găleată înțoarsă și îl privea. Încăperea în care erau ținute trăsurile era goală și tăcută. Nu se auzeau decât caii în grajdurile lor.

McKenna transpirase, iar cămașa i se lipise de spatele musculos. Umerii i se mișcau în ritmul cu care lustruia trăsura, dîndu-i un luciu ca de sticlă. Aline se oferise să-l ajute, însă el refuzase cu încăpăținare și îi luase din mînă cîrpa pe care ea o luase ca să i se alăture.

– E munca mea, îi spusese el pe un ton rece. Tu treci acolo și uită-te la mine.

Aline îl ascultase cu placere și se aşezase ca să-i privească mișcările pline de grătie masculină. McKenna era meticulos, aşa cum era el în toate. Fusese învățat de mic că munca îndeplinită cu seriozitate era ea însăși o răsplată, iar acest lucru, alături de totala sa lipsă de am-

biție, îl făceau să fie servitorul perfect. Era singurul defect pe care putea să i-l găsească Aline, faptul că accepta viața pe care o avea atât de resemnat de parcă nimic n-ar fi putut să schimbe lucrurile. De fapt, se gîndi ea, simțindu-se vinovată, dacă nu ar fi fost ea, McKenna s-ar fi simțit foarte împăcat cu soarta sa. Era singurul lucru pe care și-l dorise vreodată și nu putuse să-l obțină, iar ea știa cât de egoistă era pentru că-l voia atât de legat de ea, însă nu putea să-l lase să piece. Simțea că-i trebuia aşa cum îi trebuiau apa sau mâncarea.

– Nu vrei să fii servitor pentru totdeauna, nu? îl îmboldi, revenind la conversația dinainte.

– Îmi plăcea mai mult să fiu grăjdar decât să lucrez în conac și să fiu obligat să port livreaua, răsunse el.

– Doamna Faircloth crede că, într-o bună zi, ai putea să ajungi servitor principal sau chiar valet.

Aline nu-i povesti și despre cum menajera spusese că nu prea avea şanse să ajungă valet, fiindcă era prea chipeş. Nici un stăpîn n-ar fi vrut să alibă un valet mai arătos decât el. Era mai bine ca un bărbat atât de chipeş cum era McKenna să rămînă îmbrăcat în livreaua care spunea clar că e servitor.

– Ai primi o simbrie mai bună.

– Nu mă interesează asta, spuse el încet, ca pentru sine, mai punând niște ceară pe uşa trăsurii. La ce-mi trebuie mie bani?

Aline se încruntă, gînditoare.

– Ca într-o bună zi să cumperi o căsuță și să-ți semenii pămîntul.

McKenna se opri în mijlocul a ceea ce făcea și se uită peste umăr, cu o strălucire diavolească în ochii albastru-verzui.

– Și cine ar locui cu mine în căsuța asta?

– Eu, bineînțeles.

Gîndindu-se la ce auzise, McKenna puse cîrpa în cuiul de care atîrna lampa trăsurii, apoi începu să se apropie încet de Aline. Ei i se strînse stomacul cînd îi văzu chipul.

– Ar fi nevoie să ciștig destul de bine, murmură. Aș avea nevoie de mulți bani ca să te întrețin.

– Nu te-aș costa atît de mult, protestă ea, indignată.

Ei o privi cu îndoială.

– Numai fundele tale și m-ar sărăci, nevastă.

Cuvîntul „nevastă” spus pe tonul acela scăzut o făcu să se simtă de parcă ar fi înghiitit o lingură de sirop de zahăr.

– Te-aș răsplăti în alte feluri, îi răspunse.

McKenna zîmbi și o ajută să se ridice, trăgînd-o spre el. O mîngîie încet pe talie, apoi în sus, oprindu-se sub brațe și atingîndu-i sînii din lateral. Miroslul de mosc și pelicula de sudoare de pe pielea lui o făcură pe Aline să înghită în sec. Își scoase din mînecă o batistă brodată cu trandafiri și îi șterse fruntea.

Tînărul îi luă materialul delicat dintre degete și se uită la cusătura din mătase verde și trandafirie, apoi zîmbi.

– Tu ai cusut asta? întrebă, mîngîind cu degetul mare florile brodate. E foarte frumoasă.

Ea roși de plăcere la auzul complimentului.

– Da. Am lucrat la ea seara. O doamnă nu trebuie să stea niciodată degeaba.

McKenna ascunse batista la curea și se uită repede în jur. Erau singuri, aşa că o luă în brațe și o mîngîie pe spate și pe șolduri, apăsînd în locurile potrivite și lipind-o de el.

– O să mă aștepți în fiecare seară la noi acasă? îi murmură.

Ea dădu din cap și se sprijini de el. Genele lui negre coborîră și-i aruncără umbre pe obrajii.

– Și o să mă speli pe spate cînd o să fiu obosit și plin de praf, abia venit de la cîmp?

Aline își imagină corpul lui mare și puternic scufundat într-o cadă de lemn, își imagină cum ar fi oftat el de placere cînd ar fi simțit apă caldă și cum i-ar fi strălucit pielea bronzată în lumina flăcărilor din șemineu.

– Da, șopti cu răsuflarea tăiată. Apoi, cât te-ai spăla, eu aş pune o oală pe foc și ți-aș povesti cum m-am certat cu morarul, care nu mi-a dat destulă făină fiindcă fură la cîntar.

McKenna rîse încet și o mîngîie pe gît cu vîrful degetului.

– Hoțul, murmură, cu o scăpare în priviri. O să vorbesc cu el mîine. Nimeni nu încearcă s-o însere pe soția mea. Între timp, hai în pat. Vreau să te țin în brațe toată noaptea.

Gîndul la trupurile lor goale, aşezate aproape unul de celălalt într-un pat călduros, o făcu pe Aline să tremure de dor.

– Probabil că o să adormi cum pui capul pe pernă, spuse. Munca la fermă e grea și ești tare obosit.

– Nu sunt niciodată prea obosit ca să te iubesc.

O apucă strîns de mijloc și se aplecă să o sărute pe obraz. Avea buzele precum catifeaua fierbinte cînd îi șopti pe piele:

– O să te sărut din cap pînă-n picioare și nu o să mă opresc pînă n-o să te aud cum plîngi după mine, și atunci o să-ți fac atîta plăcere pînă cînd n-o să mai știi de tine.

Aline își strecură mîinile pe după gîțul lui și îl trase spre ea. El îl acoperi gura cu buzele și o sărută pînă cînd ea îl primi înăuntru. Voia viața pe care i-o descrise el. O voia cu mult mai mult decît își dorea viitorul care-o aștepta, însă acea viață îi apartinea altei femei. Gîndul că altcineva îi va fi alături zi și noapte, că alta îi va ști secretele și visurile, o făcea să simtă disperare.

– McKenna, spuse încet, desprinzîndu-și buzele de ale lui, promite-mi...

El o strînse în brațe și o mîngîie, atingîndu-i părul cu obrazul lui.

– Orice vrei tu. Îți promit orice.

– Dacă vreodată o să te însori cu alta, promite-mi că tot pe mine o să mă iubești mai mult.

– Scumpa mea egoistă, murmură el tandru. Inima mea o să fie întotdeauna a ta. M-ai distrus pe viață.

Aline îl strînse în brațe.

– Mă urăști pentru asta?

Voceala îi era înfundată, ascunsă în umărul lui.

– Ar trebui. Dacă n-ai fi fost tu, m-aș fi mulțumit cu lucruri obișnuite, cu o fată obișnuită.

– Îmi pare rău, spuse ea strîngîndu-l în brațe cu toată puterea.

– Chiar îți pare?

– Nu, recunoscu Aline, iar McKenna rîse și îi ridică bărbia, ca să o sărute din nou.

Avea buzele ferme și hotărîte, iar limba, senzuală și neînduplecătă. Lui Aline i se înmuiară genunchii și se lipi de el pînă cînd între ei nu mai rămase nici un pic de loc. McKenna o susținu cu ușurință, strîngînd-o la piept și sprijinindu-i capul cu palma. Apăsarea buzelor lui slăbi, iar el începu un joc erotic cu limba, care o făcu să geamă. Chiar cînd se gîndeа că o să se topească de fericire, McKenna se retrase brusc.

– Ce s-a întîmplat? Întrebă ea răgușit.

Ei îi duse degetul la buze și se uită spre intrarea în grajd.

– Mi s-a părut că am auzit ceva.

Aline se încruntă, îngrijorată, și îl privi cum se îndreaptă încet spre arcada de piatră. McKenna privi dintr-o parte în celalătă a curții goale și, pentru că nu văzu pe nimeni, ridică din umeri și se întoarse lîngă ea. Fata îl apucă de mijloc.

– Sărută-mă din nou.

– Nu se poate, răspunse el zîmbind din colțul gurii.

Tu te întorci în casă. Nu pot să lucrez dacă te am aici.

– O să tac din gură, spuse ea. Nici n-o să știi că sănătăci.

– Ba o să știu, răspunse el, uitîndu-se în jos, la trupul lui aprins. Si e greu pentru un bărbat să lucreze aşa.

— Te fac eu să te simți mai bine, spuse ea ademenitor, strecând mîna spre locul fascinant în care se vedea umflătura din pantalonii lui. Spune-mi ce să fac.

El rîse și scoase un sunet chinuit, o sărută repede și fierbinte, apoi o îndepărță de el.

— Ti-am spus deja ce să faci. Să te întorci în casă.

— Vii în camera mea diseară?

— Poate.

Ea îi aruncă o privire prefăcut amenințătoare, iar el zîmbi larg, clătinînd din cap și întorcîndu-se spre trăsură.

Deși știau amîndoi că trebuie să aibă grijă, profitau de orice ocazie ca să fie împreună. Se întîlneau în pădure, în locul lor de lîngă rîu sau noaptea, în balconul ei. McKenna refuza întotdeauna cu hotărîre să calce pragul camerei ei, spunînd că nu știe ce s-ar întîmpla dacă ar fi intrat. El se stăpînea mult mai bine decît ea, deși Aline știa bine cît îl costă să facă asta, cît de mult o dorea de fapt. Îi mai făcuse plăcere deja de două ori, sărutînd-o, ținînd-o în brațe și mîngîind-o pînă cînd ea simtise că se topește.

Într-o după-amiază tîrzie, cînd stăteau împreună pe malul rîului, tînărul îi dădu în sfîrșit voie să-i facă și ea lui plăcere. Aceea avea să rămînă pentru totdeauna experiența cea mai erotică din amintirile lui Aline, cu McKenna gemînd, răsuflînd greu și șoptindu-i numele. Pielea lui era fină sub degetele ei, iar trupul lui, neajutorat din cauza atingerii ei. Aline se bucură de orgasmul lui mai mult decît de al ei, fiindcă în sfîrșit putea și ea să-l ajute să atingă același extaz pe care-l cunoscuse ea sub mîngîierile lui.

Acelea erau cele mai frumoase zile din viața lor, însă n-aveau să dureze mult. Aline știa că povestea ei de dragoste cu McKenna, atât cît era ea, nu putea să țină pentru totdeauna, însă nu se așteptase să se termine atât de repede și cu atîta brutalitate.

Tatăl ei o chemă într-o seară, după cină, în bibliotecă, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată înainte. Conteles nu avusesese nici un motiv să le vorbească ei sau surorii ei, Livia, pînă atunci. Marcus, fiul lui, era singurul dintre copii căruia îi dădea vreun pic de atenție, și nici una dintre fete nu-l invidia pentru acest lucru. Conteles era foarte critic cu moștenitorul său și îi cerea să fie tot timpul perfect, preferînd să-l motiveze inspirîndu-i teamă, nu lăudîndu-l, dar, cu tot tratamentul dur al tatălui, tînărul era bun și blînd. Aline spera că el nu avea să ajungă să fie ca tatăl lor, însă disciplina aspră a contelui avea să-l modeleze încă mulți ani de atunci încolo.

Pe drumul spre bibliotecă și simți cum stomacul i se transformă într-o bucată mare de gheăță. Răceala i se răspîndi spre brațe și spre picioare și îi ajuște pînă în vîrfurile degetelor. Nu încăpea nici o îndoială că tatăl ei o chemase pentru că știa ceva despre relația cu McKenna. Dacă ar fi fost vorba despre orice altceva, le-ar fi cerut mamei sau doamnei Faircloth să-i vorbească. Faptul că se deranja să comunice direct cu ea însemna că discuția avea să fie cu adevărat neplăcută. Agitată, încercă să se pregătească, să aleagă cum să se poarte, să se gîndească la cum putea să-l apere mai bine pe McKenna. Ar fi fost gata să facă orice, să promită orice, doar ca să-l țină departe de furia contelui.

Speriată, asudînd, ajunse în fața bibliotecii tapetate cu panouri întunecate din lemn. Înăuntru era un birou masiv de mahon. Acolo se încheiau cele mai multe dintre afacerile familiei. Ușa era deschisă și înăuntru ardea o lampă. Aline intră în camera în care stătea la birou tatăl ei.

Contele nu era un bărbat frumos – avea trăsăturile prea aspre, de parcă ar fi fost cioplite de un sculptor prea grăbit ca să rafineze tăieturile adânci ale dăltii. Dacă ar fi avut vreun pic de căldură, de istețime sau de blîndețe, poate chipul i-ar fi fost atrăgător, într-un fel dur. Din păcate, tatăl ei era un om cu totul lipsit de umor, care, în ciuda tuturor avantajelor date de Dumnezeu, găsea că viața este o dezamăgire amară. Nimic nu-i făcea placere, cu atât mai puțin familia sa, care era, pentru el, doar puțin mai mult decât o povară colectivă. O aproba pe Aline doar cînd alții o complimentau pentru frumusețea ei, lucru care se întîmpla destul de des. Despre gîndurile, caracterul, visurile sau temerile fiicei lui nu-i păsa nici cît negru sub unghie. Se purta în aşa fel încît să le fie tuturor clar că singurul ei scop în viață trebuia să fie măritișul cu un bărbat bogat.

În fața lui, Aline se întrebă cum era posibil să-l iubească atât de puțin pe omul care-i dăduse viață. Nici ea, nici McKenna nu știau cum e să fii iubit de părinti, iar asta îi apropia și mai mult. Numai datorită doamnei Faircloth primiseră ceva afecțiune părintească.

Văzu expresia furioasă și plină de ură de pe chipul tatălui ei și se gîndi că exact aşa o privea el pe Livia de

obicei. Săraca Livia, a cărei singură vină era că se născuse din relația contesei cu unul dintre amanți.

– Ai trimis după mine, tată? murmură pe un ton egal.

Lumina lămpii arunca umbre cu margini ascuțite pe chipul contelui de Westcliff, care o privi pe fiica lui cu răceală.

– În clipa asta, rosti el, am impresia că fetele sănt un blestem trimis din iad ca să mă chinuiască pe mine.

Aline nu schiță nici un gest, deși se văzu nevoită să respire mai adînc, fiindcă plămînii i se contractaseră dureros.

– Ai fost văzută cu băiatul de la grajduri, continuă ducele. Vă sărutați și vă atingeați.

Se opri, strîmbă din nas, apoi își recăpătă calmul aparent.

– Se pare că sîngele mamei tale se face simțit. Și ea preferă, la fel ca și tine, bărbații de cea mai joasă speță, dar ea are destul discernămînt încît să se culce doar cu servitorii din casă, pe cînd tu te-ai coborît pînă la grajduri.

Cuvintele lui o umplură pe Aline de ură. Voia să-l lovească, să-l distrugă, să-l rănească pînă în suflet, dacă el avea, măcar, un suflet. Se concentră asupra unei bucățele din panoul de lemn de pe peretele din față ei și rămase neclintită, tresăringind doar cînd tatăl ei întinse mâna și o apucă de bărbie. Strînsoarea degetelor lui îi strivea pielea delicată.

– Te-ai culcat cu el? Iâtră contele.

Aline îl privi direct în ochii negri și spuse:

– Nu.

Nu o credea și asta i se putea citi în privire. Strînsoarea crescuse.

– Și dacă eu chem un medic, o să-mi confirme povestea ta?

Aline nu clipi. Se uita la el tăcută, sfidătoare.

– Da.

Cuvîntul semănase mai mult cu un șuierat.

– Dacă ar fi fost după mine, n-aș mai fi fost virgină acum. M-am oferit lui McKenna și mi-aș dori ca el să nu fi refuzat.

Contele îi dădu drumul, furios, apoi o lovi peste obraz. Forța palmei lui îi amorti pielea și îi răsuci capul într-o parte. Șocată, Aline duse mîna spre locul care începea să se umfle și îl privi cu ochii mari.

Cînd o văzu atît de nedumerită și de îndurerată, contele pără că se liniștește puțin. Oftînd, se îndreptă spre fotoliul său și se aşeză cu grație și cu un aer de superioritate. Privirea întunecată și strălucitoare se îndrepătă din nou spre ea.

– Băiatul o să fie gonit de pe pămînturile noastre în noaptea asta, și tu o să te asiguri că nu mai îndrăznește să se apropie niciodată de tine. Dacă aflu că mi-ați nesocotit ordinele, o să mă folosesc de toate mijloacele pe care le am la dispoziție ca să-l distrug. Știi că am puterea să fac asta și că sănătatea de orice. Oriunde s-ar ascunde, o să-l caut și o să-l găsesc, apoi o să mă asigur că viața îi e luată în cel mai chinuitor fel posibil. Nu merită altceva, dacă a avut îndrăzneala să pună mîna pe fiica unui Marsden.

Aline nu înțelesese niciodată pînă atunci măsura în care, pentru tatăl ei, ea era doar o posesiune, și nici nu știuse că sentimentele ei nu însemnau nimic pentru el. Îl credea că ar fi fost în stare să-l zdrobească pe McKenna ca pe un gîndac, iar ea nu putea să-i dea voie să facă aşa ceva. Trebuia să-l apere pe tînăr de furia lui, să aibă grijă de el. Nu putea permite să fie pedepsit numai pentru că o iubise. Înfricoșată, vorbi pe un ton spart, cu o voce care parcă nu era a ei.

– McKenna nu o să se mai întoarcă dacă o să creadă că nu-l mai vreau.

– Atunci, de dragul lui, convinge-l să plece.

Aline nu ezită și răspunse:

– Vreau să î se găsească de lucru, într-un loc decent, să fie ucenic undeva, unde să învețe și să poată să devină cineva.

Tatăl ei clipi, uimit de cererea îndrăzneață.

– Ce-ți dă impresia că aş fi dispus să fac asta pentru el?

– Sînt virgină, spuse pe un ton scăzut. Pentru moment.

Se priviră în ochi o clipă lungă.

– Înțeleg, murmură contele. Mă amenință că o să te culci cu primul care-ți ieșe în cale, indiferent dacă e bogat sau sărac, dacă nu-ți fac pe plac.

– Da.

Nu era nevoie să se prefacă, fiindcă era sinceră. După ce McKenna va fi plecat, nimic nu avea să mai conțeze pentru ea. Nici măcar propriul trup. Îndrăzneala lui Aline îl enervă pe conte, dar îl făcu și s-o privească într-o lumină nouă.

– Se pare că, pînă la urmă, ai ceva de la mine, murmură el. Deși nu putem să fim siguri, avînd în vedere felul de-a fi al mamei tale. Foarte bine. O să găsesc un loc pentru nemernicul ăsta obraznic, iar tu o să te ocupi ca el să piece definitiv de aici.

– Îmi dai cuvîntul tău? insistă ea cu glas scăzut, strîngînd pumnii la stînga și în dreapta rochiei.

– Da.

– Atunci ți-l dau și eu pe-al meu.

Contele făcu o grimasă și pufni cu dispreț.

– N-am nevoie de cuvîntul tău, fiica mea. Nu pentru că aş avea încredere în tine, fiindcă, te asigur, nu am, ci pentru că am învățat că onoarea unei femei e mai puțin valoroasă decît praful de pe dușumele.

Pentru că nu era nevoită să-i răspundă, Aline rămase pe loc, crispată, pînă cînd el se răsti la ea, spunîndu-i să plece. Amorțită șidezorientată, se îndreptă spre camera ei, unde avea de gînd să-l aștepte pe McKenna. Gîndurile i se amestecau în minte, dar de un lucru era sigură – nici o putere de pe pămînt n-avea să-l țină departe, cît timp credea că ea încă îl iubește.

Capitolul trei

McKenna muncise din greu în acea zi – îi ajutase pe grădinari să construiască un zid din piatră în jurul livezii. Orele lungi în care ridicase și cărase blocuri de piatră îi făcuseră mușchii să tremure de efort. Zîmbind, se gîndi că n-o să-i fie prea folositor lui Aline o zi sau două, fiindcă era prea obosit ca să se miște. Poate că ea o să-l lase să stea cu capul în poala rochiei ei și să doarmă cîteva minute, înconjurîndu-l cu parfumul și moliciunea trupului ei. Voia să doarmă în timp ce ea îl mîngîia prin păr, iar gîndul la asta îl bucura, deși era obosit.

Oricum, înainte să se ducă la Aline trebuia să o vadă pe doamna Faircloth, care îl chemase degrabă. După ce făcu baie în cada veche din fier pe care o foloseau servitorii, McKenna intră în bucătărie, cu părul încă ud. Pielea îi mirosea a săpunul acru cu care se curățau podelele și se spălau rufelete și pe care-l foloseau și servitorii.

– Mi s-a spus că vrei să mă vezi, rosti McKenna fără altă introducere.

Menajera avea o privire consternată, care-l uimi.

– Te cheamă lordul Westcliff, spuse doamna Faircloth.

Deodată, bucătăria mare își pierdu căldura plăcută, iar miroslul dulce care venea de la oalele cu gem de pe foc încetă să-i mai facă poftă.

– De ce? întrebă el cu grija.

Doamna Faircloth clătină din cap. Căldura îi lipise de tîmpate cîteva suviête din părul cărunt.

– N-am nici o idee, și nici domnul Salter nu știe. Ai făcut vreo prostie, McKenna?

– Prostie, nu.

– Din ce știu, ți-ai făcut treabă și te-ai purtat pe cît de frumos poate să se poarte un băiat de vîrstă ta.

Se încruntă gînditoare.

– Poate că stăpînul vrea să te laude sau să-ți dea vreo îndatorire mai specială.

Știau amîndoi, însă, că aşa ceva era puțin probabil. Contele n-ar fi chemat un servitor pentru un astfel de motiv. Majordomul era cel care lăuda și disciplina sau anunța noile responsabilități.

– Du-te și pune-ți livreaua, îl îndemnă doamna Faircloth. Nu poți să mergi la stăpînul tău în hainele astea. Și nu întîrzia. Nu-i place să aștepte.

– Fir-ar să fie, rosti McKenna, nemulțumit că trebuia să îmbrace livreaua pe care o urmărește.

Prefăcîndu-se că-l privește cu reproș, menajera ridică o lingură de lemn și îl amenință:

– Dacă mai vorbești urît în fața mea, îți rup degetele.

– Da, doamnă, spuse McKenna, lăsînd capul în jos, prefăcîndu-se umil și făcînd-o să rîdă.

Doamna Faircloth îl mîngîie pe obraz cu mâna ei caldă și plinuță. Avea o privire părintească. Îi zîmbi.

– Hai, fugi. După ce vorbești cu stăpînul, îți pregătesc niște pîne cu gem.

McKenna ieși, iar zîmbetul îi dispără de pe buze. Oftă lung. Întîlnirea cu Westcliff nu era de bun augur. Singurul motiv pentru care ar fi putut să-l cheme la el era relația cu Aline. Simți cum i se face rău. Se temea doar ca nu cumva să fie trimis departe de ea. Gîndul la toate acele zile, săptămîni și luni care aveau să treacă fără ea era de nesuportat, ca și cum i s-ar fi spus că de aici înainte o să trăiască sub apă. Îl copleșea nevoia s-o vadă, însă nu era timp pentru aşa ceva. Nu putea să-l lase pe conte să-l aștepte.

Se îmbrăcă repede în livreaua de catifea, tivită cu auriu, își trase ciorapii albi și încălță pantofii negri, apoi se îndreptă spre biblioteca unde-l aștepta contele. Casa părea neobișnuit de tăcută, liniștită ca înainte de o execuție. Folosindu-se de numai două degete, aşa cum îl învățase Salter, McKenna bătu cu grijă la ușă.

– Intră, se auzi vocea stăpînului.

Inima îi bătea atît de repede încît ameți. Cu figura lipsită de expresie, intră în cameră și așteptă lîngă ușă. Încăperea simplă și austera avea peretii tapetați cu lemn de cireș și ferestre cu vitralii. Mobilierul era compus numai din rafturile pentru cărți, câteva scaune și un birou mare, în spatele căruia se afla Westcliff.

Supunîndu-se gestului scurt al contelui, McKenna se apropie de acesta.

– Sire, rosti umil, așteptînd lovitura.

Contele îl privi printre pleoapele îngustate.

– M-am gîndit la ce e de făcut cu tine.

– Domnule? întrebă tânărul, iar stomacul i se strînse într-un nod dureros.

Îl privi pe Westcliff în ochi, apoi își feri privirea, din instinct. Nici un servitor nu îndrăznea să se uite mai mult de câteva secunde la stăpînul său, fiindcă aşa ceva ar fi fost considerat o obrăznicie de neierat.

– Nu mai avem nevoie de tine la Stony Cross Park, rosti contele pe un ton șcăzut și rece. De acum înainte nu mai lucrezi aici. M-am ocupat să-ți găsesc un alt loc.

McKenna dădu prostește din cap.

– Cunosc un constructor de vapoare din Bristol, continuă Westcliff, un anume domn Ilbery, care a acceptat să te primească pe post de ucenic. E un om de onoare și mă aștept să fie un stăpîn dur, dar drept.

Westcliff mai spuse și altceva, dar McKenna abia dacă-l auzi. Bristol... Nu știa nimic despre acel loc. Era un port mare, bogat în cărbune și metal, și se afla în comitatul alăturat, nu prea departe...

– Nu o să ţi se mai permită să te întorci în Stony Cross, rosti contele, atrăgîndu-i din nou atenția. Nu mai ești binevenit aici, din motive pe care nu doresc să le discut cu tine. Dacă încerci să te întorci, o să regreti amarnic.

McKenna înțelese ce i se spunea. Nu se simțise niciodată atât de mult la mila altcuiva. Era un sentiment pe care servitorii îl cunoșteau bine, însă, pentru prima dată, tânărul suferea din cauza asta. Încercă să-și înghită ostilitatea, dar aceasta îi rămase în gît. Aline...

– O să fii condus acolo chiar în noaptea asta, spuse Westcliff cu răceală. Cei din familia Farnham transportă bunuri spre piața din Bristol și au acceptat să te ia cu ei

în căruță. Strînge-ți imediat lucrurile și du-le la casa lor din sat, de unde o să plecați.

Deschise un sertar de la birou și scoase o monedă pe care o aruncă spre McKenna, care o prinse din reflex. Era o coroană, echivalentul a cinci șilingi.

– Plata pentru luna asta, deși încă n-au trecut cele patru săptămâni, comentă Westcliff. Nu se poate spune că nu sunt generosi.

– Nu, sire, abia șopti McKenna.

Moneda pe care i-o dăduse contele, alături de ceea ce mai strînsese el și păstra în camera sa, făceau împreună cam două sute de lire. Trebuia să țină de ele, fiindcă, probabil, ca ucenic nu avea să câștige mare lucru la început.

– Poți să pleci. Lasă livreaua aici. Nu mai ai nevoie de ea.

Lordul începu să se uite peste niște hîrtii de pe biroul său și-l ignoră cu totul pe McKenna.

– Da, sire.

Tînărul ieși din bibliotecă, uimit și confuz. De ce nu-i pusese contele nici o întrebare? De ce nu ceruse să știe exact cât de departe ajunsese aventura lor? Poate că nu dorea să știe. Poate că Westcliff presupunea ce era mai rău, că Aline îl acceptase în patul ei. Oare avea de gînd s-o pedepsească?

El nu putea să rămînă ca să afle, să o apere și să-i ofere alinare. Încercau să-l scoată cu totul din viața ei, dar el n-avea de gînd să se supună și să n-o mai revadă. Uimirea și amorțeala dispărură și, deodată, McKenna simți cum respirația îi arde gîțul și pieptul, de parcă ar fi inhalat foc.

Aline aproape că se îndoia de durere când auzi din spatele fereastră sunetul pe care-l aştepta de o vreme. McKenna se cătăra spre balconul ei. I se strînse stomacul și își apăsa abdomenul cu pumnul. Știa ce are de făcut și știa că, indiferent dacă tatăl ei ar fi intervenit sau nu, relația i-ar fi făcut, pînă la urmă, nefericiți pe amândoi. McKenna avea să-și găsească o altă femeie, una care să poată să-l iubească aşa cum ea nu avea voie. Cu siguranță că multe ar fi fost gata să-i dea inima lor.

Aline își dorea numai să poată să-l elibereze altfel, ca să nu sufere amândoi atît de mult. Îl văzu pe balcon, o umbră mare aruncată deasupra draperiilor de mătase. Ușa fusese lăsată întredeschisă, iar el o împinse cu piciorul, dar, ca întotdeauna, nu îndrăzni să-i treacă pragul. Cu grijă, Aline aprinse o lumânare de pe măsuța de lîngă pat și se uită la propria-i reflexie în geam, suprapusă peste silueta întunecată a lui McKenna.

Tînăra stătea pe marginea patului, cu fața spre balcon. Nu avea destulă încredere în sine ca să se apropii mai mult.

– Ai vorbit cu tata, spuse fără nici o inflexiune în glas, și o picătură de sudoare îi alunecă pe spatele încordat.

McKenna rămase nemîscat, privindu-i poziția crispată și observînd că rămăsesese la distanță de el. De obicei î se arunca în brațe imediat cum îl vedea.

– Mi-a spus...

– Știi ce ți-a spus, îl întrerupse Aline pe un ton liniștit. Pleci de la Stony Cross Park. Așa e cel mai bine, de altfel.

McKenna clătină încet din cap, nedumerit.

– Vreau să te țin în brațe, îi șopti.

Apoi, pentru prima dată, intră în camera ei, dar se opri cînd ea ridică o mînă ca să-l împiedice să se apropie mai mult.

– Nu, spuse cu răsuflarea tăiată. S-a terminat, McKenna. Acum nu mai ai decît să-mi spui la revedere și să pleci.

– O să găsesc o cale să mă întorc, spuse el răgușit, cu o privire disperată. O să fac orice îmi ceri.

– N-ar fi înțelept din partea ta. Eu...

Aline se urî în acea clipă, dar se strădui să continue:

– Nu vreau să te mai întorci. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Privind-o nedumerit, McKenna făcu un pas în spate.

– Nu spune asta, murmură gutural. Oriunde m-aș duce, tot o să te iubesc. Spune-mi că și tu simți la fel, Aline. Doamne... Nu pot să trăiesc dacă n-am măcar o rază de speranță de la tine.

Acea speranță i-ar fi adus sfîrșitul. Dacă spera, s-ar fi întors la ea, iar contele l-ar fi ucis. Singura cale de salvare era să-l facă să piece definitiv și să credă că nu-l iubea deloc. Dacă nu reușea, nici o putere din lume nu l-ar fi ținut la distanță.

– Bineînțeles că mi-am cerut scuze de la tatăl meu, rosti ea pe un ton spart și subțire. L-am cerut să scape de tine și să mă scutească de rușine. S-a înfuriat și a spus că ar fi trebuit măcar să găsesc pe cineva mai bun decît un grăjdar, și are dreptate. Data viitoare o să aleg mai atent.

– Data viitoare?

McKenna se simțea de parcă l-ar fi lovit.

– M-ai amuzat o vreme, dar acum m-am plăcărit de tine. Presupun că ar trebui să ne despărțim prieteni, doar că... tu ești numai un servitor, pînă la urmă. Așa că hai să ne oprim. E mai bine pentru amîndoi dacă pleci înainte să fiu obligată să spun lucruri care să ne facă pe amîndoi să ne simțim prost. Pleacă, McKenna. Nu te mai vreau.

– Aline, dar mă iubești...

– Mi-am bătut joc de tine. Am învățat tot ce pot de la tine, iar acum trebuie să găsesc un domn cu care să exercez ceea ce-am aflat.

McKenna tăcu și se uită la ea cu privirea unui animal rănit de moarte. Aline se întrebă cu disperare cât timp ar mai fi putut să continue să-i vorbească așa, înainte să izbucnească în lacrimi.

– Cum aş fi putut eu să iubesc pe cineva ca tine? întrebă ea, în timp ce fiecare cuvînt de batjocură pe care-l rostea îi provoca o împunsătură dureroasă în inimă. Ești un nimeni, McKenna. Nu ai familie, nu ai bani... Ce ai putea să-mi oferi tu, ce să nu pot să primesc de la oricare alt bărbat sărac? Te rog să pleci, rosti, înfigîndu-și unghiile în palme. Pleacă.

Se lăsă tăcerea, iar Aline lăsă capul în jos și așteptă, tremurînd, rugîndu-i-se unui Dumnezeu nemilos ca McKenna să nu vină spre ea. Dacă ar fi atins-o, dacă i-ar fi vorbit din nou, simțea că s-ar fi prăbușit sub greutatea emoțiilor. Se fortă să inspire și să expire, își obligă plămînii să lucreze și inima să bată în continuare. După multă vreme, deschise ochii și se uită la ușa deschisă a balconului, unde nu mai era nimeni. McKenna plecase. Aline se ridică din pat și merse spre sala de baie, unde

apucă marginile chiuvetei de porțelan cu amîndouă mîinile. Greața îi provocă spasme chinuitoare, iar ea se lăsă pradă lor, suspinând, pînă cînd stomachul i se goli, iar genunchii își pierdută puterea să mai țină în picioare.

Merse pînă la balcon, împleticindu-se, iar acolo se ghemui lîngă grilaj, apucînd strîns barele din fier. Îl văzu pe McKenna în depărtare, mergînd pe drumul care ducea spre sat. Avea capul plecat și nu se uită nici măcar o dată înapoi. Aline îl privi cu sete printre barele vopsite, știind că nu-o să-l mai vadă niciodată.

— McKenna, șopti.

Îl privi pînă cînd dispăru la o cotitură a drumului care-l ducea departe de ea, apoi își ascunse chipul în mîneca rochiei și plînse în hohote.

Capitolul patru

Doamna Faircloth se apropie de ușa biroului lui Aline, o anticameră micuță de lîngă dormitorul acesteia. Încăperea aparținuse unui castel de la începutul secolului al șaptesprezecelea, iar contele și contesa o cumpăraseră cu ani în urmă din străinătate. Tot ce ținea de ea fusese adus în cutii enorme – panourile de lemn de pe pereti, tavanul și podeaua. Camera fusese reconstruită din temelii la Stony Cross Park. Astfel de încăperi erau rar întâlnite în Anglia, dar comune în Franța, unde aristocrații le foloseau drept locuri de visare, de studiu și de scris, sau pentru conversațiile intime cu prietenii.

Aline stătea ghemuită în fotoliul din colț, care era lipit de fereastra din sticlă învechită, și se uita în gol. Pervazul îngust de sub geam era plin de obiecte mici – un cal din metal pictat, o pereche de soldați de plumb, un nasture de la o cămașă bărbătească, un briceag cu mîner din os de cerb. Toate erau bucătele din viața lui McKenna, pe care Aline le adunase de-a lungul anilor. Fata strîngea între degete o cărticică de poezii pentru copii, din aceleă fără sens, menite să-i învețe pe cei mici reguli de gramatică și de vorbire. Doamna Faircloth își amintea că îi văzuse pe Aline și pe McKenna citind adesea din ea

cînd erau mici. Stăteau cu capetele apropiate, iar fetița încerca să-l învețe pe băiatul de la grajduri să citească. El o asculta, deși nu prea voia și era clar că ar fi preferat să alerge prin pădure, ca o creatură necivilizată ce era.

Menajera se încruntă, apoi îi așeză lui Aline în poală o tavă pe care erau un castron cu supă și niște pîne prăjită.

– Trebuie să mănânci ceva, spuse, ascunzîndu-și îngrijorarea în spatele tonului aspru.

În luna care trecuse de la plecarea lui McKenna, Aline nu reușise nici să mănânce, nici să doarmă. Descurajată și tristă, își petrecea mare parte din timp singură. Cînd i se ordona să se alăture familiei, la cină, stătea neobișnuit de tăcută și nu se atingea de mâncare. Conteles și contesa aleseră să considere atitudinea ei drept o îmbufnare copilărească. Doamna Faircloth, însă, nu era de aceeași părere, și se întreba cum de cei doi puteau să nesocotească atât de ușor legătura profundă dintre Aline și McKenna. Menajera încercase să-și spună că nu are de ce să se îngrijoreze, că erau copii, că erau puternici și că puteau să reziste despărțirii. Cu toate astea, era evident că pierderea lui McKenna o supărase foarte mult pe Aline.

– Și mie mi-e dor de el, îi spusese ea fetei, îndurerată. Dar trebuie să te gîndești la ce e mai bine pentru el, nu pentru tine. N-ai fi vrut să rămînă aici și să se chinuiască din cauza lucrurilor pe care nu poate să le aibă, și nici nu-i folosește nimănuí dacă te distrugi aşa. Ești palidă și slabă, ai părul aspru ca o coadă de cal. Ce-ar spune McKenna dacă te-ar vedea aşa?

Aline ridică privirea goală spre femeia mai în vîrstă.

– Ar spune că aşa merit, fiindcă am fost atât de crudă cu el.

– Într-o bună zi o să înțeleagă ce ai făcut. O să se gîndească și o să-și dea seama că nu aveai cum să faci aşa ceva decît pentru binele lui.

– Chiar crezi asta? întrebă Aline, aparent nu foarte interesată.

– Sigur, spuse doamna Faircloth cu convingere.

– Eu nu.

Luă căluțul de metal de pe pervaz și îl privi fără nici o emoție.

– Cred că McKenna o să mă urască pentru tot restul vieții lui.

Menajera se gîndi puțin la ce auzise. Era aproape convinsă că, dacă fata nu ieșea mai repede din starea în care ajunsese, era posibil ca sănătatea să-i fie alterată pe termen lung.

– Poate că ar trebui să-ți spun că am primit o scrisoare de la el, rosti ea, deși nu intenționase să împărtășească nimăului informația.

Nu știa cum avea să reacționeze Aline, iar dacă stăpînul ar fi aflat că-i permisese să vadă scrisoarea, ar fi rămas încă un post liber la Stony Cross Park. Al ei. Ochii întunecați ai fetei se luminară.

– Cînd?

– Chiar în dimineața asta.

– Ce-a scris? Cum se simte?

– Încă nu am citit scrisoarea. Știi că nu văd bine. Am nevoie de lumină potrivită și nu știu ce-am făcut cu ochelarii.

Aline dădu la o parte tava cu mîncare și se ridică din fotoliu.

– Unde e? Dă-mi-o imediat! De ce nu mi-ai spus mai repede?

Tulburată de agitația febrilă care îi colorase lui Aline obrajii palizi, doamna Faircloth încercă să-o liniștească.

– Scrisoarea e în camera mea și nu îți-o dau pînă nu mânânci tot ce e pe tavă, spuse pe un ton ferm. Din cîte știu eu, n-ai mîncat de ieri și s-ar putea să leșini înainte să ajungi la scări.

– Doamne sfinte, cum poate să-ți stea gîndul la mîncare? Întrebă Aline înnebunită.

Doamna Faircloth nu se răzgîndi și o privi în ochi pînă cînd fata ridică mîinile în aer, exasperată, scoțînd un sunet învins, apoi apucă o bucată de pîine prăjită de pe tavă și rupse din ea cu dintii, furioasă. Menajera dădu din cap, mulțumită.

– Foarte frumos. Vino la mine după ce termini. Te aştept în bucătărie. După aceea o să-ți aduc scrisoarea.

Aline mîncă atîț de repede încît aproape că se încă de cîteva ori cu pîinea. Se descurcă mai bine cu supa, deși lingura îi tremura violent în mînă. Nu se putea concentra și gîndurile îi fugneau în toate direcțiile. Știa că în scrisoarea lui nu avea să găsească nici un cuvînt de înțelegere sau de iertare, nimic despre ea, de fapt, dar nu conta. Nu voia decît să știe că e viu și că se simte bine. Doamne, abia aştepta să afle despre el!

Pentru că lingura îi tot scăpa din mînă, pînă la urmă o aruncă într-un colț și începu să se încalze. Fusese foarte absorbită de sine, ca o netoată, și nu se gîndise să-i

ceară doamnei Faircloth să-i scrie ea lui McKenna. Deși Aline n-ar fi putut să comunice cu el, putea să păstreze o legătură oricără de firavă cu ajutorul menajeriei. Gîndul îi aduse o ușurare caldă, care topit deașarea ce-o ținuse prizonieră săptămîni întregi. Abia aşteptînd să citească scrisoarea, dorindu-și cu ardoare să vadă scrisul lui McKenna, Aline se grăbi să iasă din cameră.

Cînd ajunse în bucătărie, apariția ei le făcu pe servitoare să o privească uimite, ceea ce-i spunea că, probabil, era foarte îmbujorată, însă entuziasmul n-o lăsa să se liniștească. Ocoli masa imensă din lemn, în spatele căreia, lîngă cuptorul din piatră, stăteau menajera și bucătăreasă. În aer mirosea a pește prăjit, iar aroma puternică îi făcu lui Aline stomacul să se strîngă. Luptîndu-se cu un vai de grija, înghiți de cîteva ori, apoi se apropiie de cele două femei, care făceau o listă de cumpărături.

– Scrisoarea, îi șopti ea la ureche doamnei Faircloth, făcînd-o să zîmbească.

– Da. Doar o clipă, domnișoară.

Aline dădu din cap, oftînd nerăbdătoare, și se răsuci spre cuptor, deasupra căruia o servitoare încerca să întoarcă peștele de pe o parte pe alta, cu mișcări neîndemînatice. Uleiul sărea din tigaie direct în coșul cu cărbune încă nears. Ridicînd sprîncenele a mirare, Aline o înghionti pe menajeră cu cotul.

– Da, mai avem puțin, murmură aceasta.

– Da, dar cuptorul...

– Doar un cuvînt să-i mai spun bucătăresei, domnișoară.

– Doamnă Faircloth, nu cred că ar trebui s-o lăsați pe...

Aline nu apucă să termine de vorbit, pentru că o atinse un val de căldură puternică, urmat de un zgomot ca un tunet, provocat de grătarul cuptorului, sub care luase foc cărbunele. Flăcările se ridicau pînă în tavan și cuprinseră tigaia cu pește, transformînd totul într-un infern. Șocată, Aline văzu cum servitoarea se repede spre ea și simțî că î se taie răsuflarea cînd se lovi cu spatele de masa mare din lemn.

Străduindu-se să nu se sufoce, auzea că prin vis țipetele speriate ale femeii, acoperite de strigătele doamnei Faircloth, care chema pe cineva să aducă o pungă cu bicarbonat din cămară, ca să stingă focul. Aline se răsuci că să se ferească de fum și de căldură, dar era înconjurată. Deodată, simțî o durere mai puternică decît orice își imaginase vreodată. Își dădu seama că îi ard hainele și intră în panică, apoi fugi, din instinct, deși nu avea cum să scape de flăcările care o ardeau. O văzu pe doamna Faircloth cum o privește îngrozită, apoi cineva o trînti cu putere la pămînt și un bărbat blestemă, apoi o lovi fără milă peste picioare și peste corp, încercînd să stingă flăcările care-i ardeau hainele. Aline țipă și-l lovi la rîndul ei. Nu mai putea să respire, nu mai vedea, și curînd totul în jur se scufundă în întuneric.

Capitolul cinci

Doisprezece ani mai tîrziu

– Au venit americanii, spuse Aline pe un ton sec.

Se întorcea la conac împreună cu sora ei, Livia, după o plimbare de dimineată. Se opriră împreună lîngă arcada de piatră colorată ca mierea și se uită la cele patru vehicule bogat decorate care opriseră în fața casei. Servitorii se grăbeau de-a lungul și de-a latul curții mari, de la grăjduri pînă la camerele personalului. Oaspeții veniseră cu multe bagaje, pentru că aveau să stea timp de o lună la Stony Cross Park.

Livia se apropiie mai mult de Aline. Era o tînără frumoasă, de douăzeci și patru de ani, cu părul castaniu deschis, cu ochii verzi și cu trupul subțire și firav. Se purta de parcă n-ar fi avut nici o grija pe lume, dar oricine o privea în ochi observa că plătise un preț mare pentru puținele momente de bucurie de care avusese parte.

– Ce neghiobi, spuse ea pe un ton vesel, referindu-se la oaspeții lor. Nu le-a spus nimeni că nu se face să sosești atît de devreme?

– Se pare că nu.

– Destul de ostentativ, nu? murmură Livia, uitîndu-se la decorațiunile sculptate și la panourile din lemn pictat care împodobeau trăsurile proaspăt sositilor invitați.

Aline zîmbi ironic.

– Cînd americanii cheltuijesc bani, le place să se știe.

Rîseră și își zîmbiră una alteia. Nu era prima dată cînd fratele lor, Marcus, acum lord de Westcliff, primea oaspeți din America la vestitele lui petreceri de vînătoare. În Hampshire era, parcă, mereu sezon de vînătoare. În august se vînau cocoși de munte, în septembrie, potîrnichi, în octombrie, fazani, corbi, primăvara și vara, iar iepuri, tot timpul anului. De două ori pe săptămînă se organiza cîte o vînătoare, iar doamnele participau și ele uneori. La aceste adunări se făceau tot felul de afaceri, care adesea durau săptămîni întregi și la care participau figuri politice influente sau oameni de afaceri foarte bogăți. În timpul acestor vizite, Marcus îi convingea cu pricere pe unii dintre invitați să-i ia partea în cîte o problemă sau alta, sau să accepte cîte o afacere care îi servea interesele.

Americanii care veneau la Stony Cross erau, de obicei, proaspăt îmbogătiți, cu averi din afaceri navale sau imobiliare, ori din fabrici care produceau săpun și hîrtie. Lui Aline i se păruseră întotdeauna simpatici. Îi plăcea optimismul lor și o înduioșă dorință atît de mare de a fi acceptați. De teamă să nu pară prea interesati de modă, purtau croielii care fuseseră populare în sezoanele trecute. La cină le păsa foarte mult cît de aproape de găzdă sănt așezați și, în general, își făceau griji legate de calitatea lucrurilor cu care aveau contact. Preferau porțelanurile de Sevres, sculpturile italienești, vinurile francezești și aristocrația englezescă. Americanii doreau adesea să-și găsească soții sau soți din Europa și se

foloseau de averile yankee ca să facă alianțe cu aristocrați săraciți de aici. Nici o familie nu era mai căutată decât familia Marsden, una dintre cele mai vechi de pe continent.

Liviei îi plăcea să glumească pe tema asta, spunând că renumita familie Marsden putea face chiar și o oaie neagră ca ea să pară atrăgătoare pentru ambicioșii americanii.

– Fiindcă nici un domn englez care se respectă nu mărăea de soție, poate că ar trebui să mă mărit cu un yankee bogat și să plec cu el peste ocean.

Aline zîmbise și o strînsese în brațe.

– N-ai cuteza, îi șoptise surorii ei. M-ai face să-mi fie prea dor de tine.

– Ce pereche sîntem, răspunse Livia, rîzînd. Știi că o să ajungem amîndouă fete bătrîne și o să locuim împreună, încunjurate de o armată de pisici, da?

– Doamne apără, spuse Aline, rîzînd.

Amintindu-și acum de acea discuție, o luă pe sora ei pe după umeri.

– Ei bine, draga mea, spuse pe un ton amuzat, acum ai ocazia să-ți găsești un american ambicioz, cu mînă largă. Exact ce sperai.

Livia izbucni în rîs.

– Glumeam, știi prea bine. Oricum, n-avem cum să ne dăm seama de acum dacă printre ei sînt și burlaci care mi s-ar potrivit.

– Mi-a povestit Marcus câte ceva, aseară. Ai auzit despre familia Shaw, din New York? Au bani de acum trei generații, ceea ce înseamnă o veșnicie în America. Dom-

nul Gideon Shaw este capul familiei și e neînsurat. Se pare că e și chipeș, pe deasupra.

— Bravo lui, spuse Livia. Oricum, pe mine nu mă interesează să-mi găsesc un soț, indiferent cît de atrăgător ar fi.

Aline îi strînse umerii înguști într-un gest protector. La moartea logodnicului ei, lordul Amberley, Livia jurase să nu mai iubească niciodată, însă era clar că avea nevoie de o familie, fiindcă era o făptură prea drăgăstoasă ca să rămînă fată bătrînă. Faptul că ea încă mai purta doliu după Amberley era o dovedă că-l iubise foarte mult. Cu siguranță însă că el, care fusese un tânăr blînd și bun, nu și-ar fi dorit ca Livia să trăiască singură tot restul vieții.

— Nu se știe, spuse Aline. Poate că o să întîlnești un bărbat pe care o să-l iubești la fel de mult, dacă nu chiar mai mult, decât pe Amberley.

Livia se crispă.

— Doamne, sper să nu. Doare prea tare să iubești pe cineva atât. Știi și tu la fel de bine ca mine.

— Da, recunoscu sora ei, străduindu-se să-și alunge amintirile care începuseră să bată la ușa invizibilă a sufletului, atât de dureroase încât era nevoie să le ignore doar ca să nu-și piardă mintile.

Rămăseră una lîngă alta, tăcute, înțelegîndu-și dureurile nerostite. Ce ciudat, se gîndi Aline, că sora mai mică, la care ea se gîndise mereu ca la un copil obositor, ajunsese să-i fie cea mai dragă prietenă. Oftînd, se întoarse și se uită spre cele patru turnuri care străjuiau colțurile conacului.

– Vino, spuse scurt, hai să intrăm pe ușa servitorilor. Nu vreau să fac cunoștință cu oaspeții noștri aşa, plină de praf după plimbare.

– Nici eu, spuse Livia, mergînd în urma ei. Aline, nu te saturi niciodată să faci pe gazda pentru petrecerile lui Marcus?

– Nu mă deranjează. Îmi place să primesc oaspeți și îmi plac veștile din Londra.

– Săptămîna trecută, bătrînul lord Torrington a spus că te pricepi să-i faci pe ceilalți să se simtă mai isteți și mai interesanți decît sînt de fapt. A spus că ești cea mai bună gazdă din cîte a cunoscut.

– Chiar aşa? Pentru cuvintele lui pline de bunătate, o să-i pun mai mult coniac în ceai data viitoare cînd vine în vizită.

Aline zîmbi și se opri la intrarea în turn, apoi privi peste umăr, la anturajul de invitați și servitori care umblau prin curte, cărînd valize în toate direcțiile. Păreau a fi un grup vesel și plin de vervă. Privirea îi fu atrasă de silueta unui bărbat mai înalt decît restul, ba chiar mai înalt și decît servitorii lor. Era mare, brunet, cu umerii lați, și avea un mers încrezător și masculin. La fel ca și ceilalți americani, era îmbrăcat într-un costum bine croit, dar foarte conservator. Bărbatul se opri și făcu puțină conversație cu unul dintre oaspeți. Profilul cu trăsături aspre abia dacă i se observa din locul în care stăteau cele două tinere femei.

La vederea lui, Aline simți o strîngere de inimă, de parcă liniștea i-ar fi fost zdruncinată deodată. De la acea distanță nu putea să-i distingă trăsăturile, dar îi simțea

puterea, care se vedea în mișcări, în poziția autoritară, în felul arogant în care îclina capul. Nimeni nu s-ar fi îndoit că era o persoană importantă... poate era chiar domnul Shaw?

Livia intră în turn și o întrebă peste umăr:

– Vii, Aline?

– Da. Eu...

Se opri și continuă să se uite fix la silueta din de-părtare, a cărei vitalitate abia stăpînită îi făcea pe ceilalți bărbați să pară neînsemnați. Personajul termină de discutat și se apropiie în plimbare de intrarea în conac. Cînd puse piciorul pe prima treaptă se opri, de parcă și-ar fi auzit numele strigat de cineva. Umerii i se încordară sub haina neagră. Aline îl privi, vrăjită de nemîșcarea care-l cuprinsese. Încet, el se răsuci și se uită direct spre ea. Înima îi bătu o dată în plus, puternic și dureros.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Livia, puțin îngrijorată. Ai roșit din senin.

Se apropiie și o luă de mînă, trăgînd-o spre ea.

– Hai să te speli pe față și pe mîni cu niște apă rece.

– N-am nimic, răsunse Aline, însă stomacul i se strînse. Am văzut în curte un domn...

– Cel cu părul negru? Da, și eu l-am observat. De ce, oare, săt americanii mereu atât de înalți? Poate are de-a face cu clima, de cresc precum buruienile.

– În cazul ăsta, noi două ar trebui să facem o vizită îndelungată pe continentul lor, spuse Aline, zîmbind. Ele două erau destul de mici ca statură.

Fratele lor, Marcus, nu era nici el prea înalt, însă era atât de bine făcut încît semăna cu un taur și ar fi fost un

pericol pentru orice bărbat care ar fi îndrăznit să-l provoace.

Cele două surori continuă să vorbească despre mici nimicuri în timp ce se îndreptau spre apartamentele lor din aripa de est. Aline știa că trebuie să se grăbească și să-și schimbe rochia, fiindcă sosirea americanilor atât de devreme avea să agite pe toată lumea din casă. Oaspeții vor dori ceva de mâncare, însă nu era timp pentru un mic-dejun în toată regula, aşa că n-aveau decât să se mulțumească doar cu ceva de băut pînă cînd se putea pregăti o gustare.

Aline făcu repede o listă cu tot ce aveau prin cămări și decise că vor oferi căpșuni și zmeură în boluri de cristal, gem, unt, pîne și chifle. O salată de sparanghel și șuncă fiartă ar fi fost bună. Avea de gînd să-i spună menajerei, doamna Faircloth, să servească și sufleul de homar pe care intenționaseră să-l aducă la cină, care, însă, trebuie înlocuit, poate cu somon și maioneză sau salată de țelină...

– Ei bine, spuse Livia pe un ton practic, întrerupîndu-i speculațiile, îți doresc o zi plăcută. Mă duc să-mi plîng de milă, ca de obicei.

– Nu-i nevoie să faci asta, spuse Aline, încruntîndu-se imediat.

Livia se ascunsese aproape de tot după consecințele dezastruoase ale iubirii ei cu lordul Amberley. Deși era simpatizată în general, reputația îi era considerată ruinată și de aceea tînăra trebuie să evite compania aristocraților sensibili. Nu era niciodată invitată la evenimente sociale, iar cînd la Stony Cross Park era vreun bal sau vreo se-

rată, tânără stătea în camera ei și evita multimea. Oricum, după doi ani în care Marcus fusese martorul neputincios al exilului social al surorii sale, el și Aline căzuseră de acord că situația nu mai putea să continue aşa. Livia n-ar mai fi putut să se bucure de statutul de dinainte de scandal, dar frații ei erau hotărîți să n-o lase să-și trăiască tot restul vieții ascunzîndu-se. Aveau de gînd s-o împingă cu blîndețe înapoi în societate, ca ea să-și găsească un soț bogat și respectabil.

– Ti-ai ispășit pedeapsa, Livia, spuse Aline pe un ton ferm. Marcus spune că oricine nu dorește să fie văzut în compania ta n-are decît să părăsească proprietatea.

– Nu evit oamenii pentru că mă tem de ei, protestă aceasta. Adevărul e că nu mă simt încă pregătită să revin în societate.

– S-ar putea să nu te simți niciodată pregătită, răspunse sora ei. Mai devreme sau mai tîrziu, o să fie nevoie să revii.

– Atunci să fie mai tîrziu.

– Îmi amintesc cât de mult îți plăcea să dansezi și să joci jocuri de salon, să cînți la pian...

– Aline, o întrerupse Livia cu blîndețe, îți promit că într-o zi o să dansez și o să mă joc și o să cînt din nou, dar lasă-mă să aleg eu momentul.

Sora sa îi zîmbi și se retrase.

– Nu vreau să te forțez să faci ceva pentru care nu ești pregătită. Vreau doar să fii fericită.

Livia o luă de mînă și îi strînse cu dragoste degetele între ale ei.

– Mi-aș dori, scumpa mea, să fii la fel de îngrijorată și pentru fericirea ta, pe cît ești de preocupată de fericirea celorlalți.

Aline voia să-i spună că e fericită, dar cuvintele i se opriră în gît. Livia oftă și plecă, lăsînd-o în urmă, pe coridor.

– Ne vedem diseară, spuse peste umăr.

Aline intră în camera ei și își scoase boneta. Părul de pe ceafă îi era ud de transpirație. Își scoase agrafele și desfăcu șuvîtele lungi și castanii, apoi ridică o perie de argint de pe măsuța de toaletă. Se pieptănă, bucurîndu-se de atingerea perilor pe pielea capului.

Fuse un august foarte fierbinte și toate familiile bune se grăbiseră să vină la țară, fiindcă nu suportau să rămînă în Londra pe timpul verii. Marcus îi spusese că domnul Shaw și partenerul lui de afaceri aveau să călătorescă de mai multe ori între oraș și Hampshire, deși restul anturajului avea să rămînă la Stony Cross Park. Se părea că domnul Shaw are de gînd să deschidă un birou în Londra și să cîștige dreptul de a-și lăsa vasele în portul englezesc, drept care i-ar fi permis să descarce marfă în oraș.

Deși familia Shaw era deja bogată, fiindcă avea afaceri imobiliare și acțiuni la bursa de pe Wall Street, de curînd se lansaseră în afacerea foarte productivă a producției de locomotive. Ambiția lor nu era doar să livreze locomotive, vagoane și piese de schimb căilor ferate americane, ci să-și extindă afacerea și pe vechiul continent. Fratele ei spunea că Shaw n-ar fi dus lipsă de investitori, iar Aline simțea că el însuși era interesat de afacere.

Având în vedere acest lucru, își propuse să se ocupe ca domnul Shaw și asociatul său să se simtă cît mai bine în Stony Cross.

Preocupată de planuri, Aline se schimbă într-o rochie de vară, din bumbac alb imprimat cu flori de lavandă. Nu chemă o cameristă ca să-o ajute. Spre deosebire de alte doamne cu statutul ei, ea se îmbrăca singură de cele mai multe ori. Nu îi cerea ajutorul decât doamnei Faircloth, și doar atunci când era cu adevărat nevoie. Aceasta era singura, în afară de Livia, căreia îi permitea să-o vadă spălindu-se și îmbrăcîndu-se.

Închise nasturii mici, perlați, de pe partea din față a rochiei și se așeză în față oglinzi, apoi își prinse părul castaniu într-un coc pe ceafă, cu o mișcare expertă. Când puse ultima agrafă, văzu în oglindă ceva ce fusese lăsat pe pat, ce părea să fie o mănușă sau o jartieră. Obiectul era chiar deasupra cuverturii din damasc. Încruntîndu-se curioasă, Aline se apropiie ca să-și dea seama despre ce putea să fie vorba.

Întinse mâna și luă materialul de pe pernă. Era o batistă veche, din mătase, iar culorile broderiei aproape că se șterseră de tot. Uimită, Aline mîngîie modelul cu boboci de trandafir. De unde apăruse? și de ce o lăsase cineva pe perna ei? Stomacul î se strînse din nou și rămasă încremenită, cu batista în palmă. Ea însăși brodase materialul, cu doisprezece ani în urmă. Strînse batista în pumn, apăsînd, și deodată își simți bătăile inimii în urechi, în gît și în piept.

– McKenna, şopti.

Își aminti de ziua în care-i dăduse batista. De fapt, de ziua în care el i-o luase, în camera trăsurilor. Numai el ar fi putut să-i aducă înapoi acest fragment din trecut, însă aşa ceva nu era cu putință. McKenna plecase din Anglia cu ani în urmă, nesocotindu-și contractul de ucenicie cu constructorul de nave din Bristol. De atunci, nimici nu îl mai văzuse și nu mai primise nici o veste de la el.

Aline își petrecuse întreaga viață încercînd să-l uite și sperînd că, în timp, amintirile dureroase ale dragostei lor se vor estompa. Cu toate astea, McKenna rămăsese alături de ea, ca o fantomă, ca să-i umple visele cu speranțe uitate, pe care ziua refuza să și le recunoască pînă și ei însăși. În tot acest timp nu știuse dacă e mort sau viu, și oricare dintre cele două variante i se păruse prea dureroasă ca să poată să se gîndească la ea.

Încă ținînd batista în pumn, Aline ieși din dormitor. Se strecură prin aripa de est, ca un animal rănit, și părăsi conacul pe la intrarea servitorilor. În casă nu avea unde să găsească un loc ferit, și îi trebuiau cîteva minute ca să-și recapete calmul. Un singur gînd i se învîrtea frenetic în minte... Să nu revii, McKenna. M-ar omorî să te văd acum. Să nu te întorci...

Marcus, lord de Westcliff, îi ură bun venit lui Gideon Shaw, pe care-l primi în bibliotecă. Îl mai întîlnise înainte, într-o altă vizită a acestuia în Anglia, și i se păruse un om de ispravă. Era adevarat că, inițial, fusese înclinat să nu-l placă, fiindcă americanul era un membru binecunoscut al aşa-zisei aristocrații de pe celălalt continent. În ciuda unei vieți întregi de îndoctrinare, Marcus nu credea în nici

un fel de aristocrație. Ar fi renunțat chiar și la propriul titlu, dacă aşa ceva ar fi fost legal. Nu îl deranja responsabilitatea și nici nu avea vreo aversiune pentru banii pe care-i moștenise, însă nu putea să accepte ideea că vreun om îi e superior altuia din naștere. Noțiunea era necinstită și lipsită de logică, iar el nu reușise niciodată să suporte lucrurile care n-aveau sens.

Cu toate astea, Gideon Shaw nu era deloc ca aristocrații americani pe care-i întâlnise pînă atunci. De fapt, acesta părea încîntat să-și facă familia din New York să se crispeze, făcînd referiri fără perdea la străbunicul său, un comerciant needucat și direct, care, însă, strînsese o avere imensă. Generațiile următoare ale familiei Shaw, mai rafinate și mai bine educate, ar fi preferat să-l uite pe străbunul lor vulgar, dacă le-ar fi permis-o Gideon.

Shaw intră în cameră cu un pas lejer. Era un bărbat elegant, cam la treizeci și cinci de ani. Părul lui de culoarea grîului era tuns scurt și strălucea, avea pielea bronzată și obrazul ras. Părea americanul tipic, cu ochii albaștri, blond și nepăsător. Sub suprafața strălucitoare se ghiceau, însă, un suflet plin de secrete, un cinism și o insatisfacție care îi desenaseră linii adînci în jurul gurii și al ochilor. Avea reputația unui om care muncea din greu, dar se și distra pe măsură, iar zvonurile despre desfrînarea și obiceiul său de-a bea prea mult erau, probabil, întemeiate, se gîndeau Marcus.

– Sire, spuse Shaw încet, dînd mâna cu el, e o placere că ați ajuns, în sfîrșit.

O cameristă intră cu un serviciu de cafea din argint, iar Marcus îi făcu semn să-l lase pe birou.

– Cum a fost călătoria peste ocean? întrebă el.

Un zîmbet îi încrețî lui Show colțurile ochilor albaștri.

– Fără surprise, slavă Domnului. Pot să întreb cum se simte contesa? E bine, sper?

– Foarte bine, mulțumesc de întrebare. Mama m-a rugat să vă transmit regretul ei că nu poate să fie prezentă la întîlnirea cu voi, însă e în vizită la niște prieteni de peste hotare.

Marcus se apropie de tava adusă de cameristă și se întrebă de ce nu apăruse încă Aline, ca să-și întîmpine oaspeții. Cu siguranță că era ocupată să refacă planurile, pentru că americanii ajunseseră mai devreme decât erau anunțați.

– Bei o cafea?

– Da, te rog.

Shaw se așeză în fotoliul de lîngă birou, cu picioarele desfăcute.

– Lapte, zahăr?

– Numai zahăr.

Shaw luă ceașca și farfuria de la conte, iar acesta observă cum îi tremură mâna americanului. Portelanul scoase un clinchet la atingerea lui. Era un semn inconfundabil că bărbatul nu-și revenise încă după o noapte de beție.

Fără să se jeneze, Shaw puse ceașca pe birou, scoase o sticlă din haina frumos croită și turnă o cantitate destul de mare de alcool în cafea. Bău fără să folosească farfuria, închizînd ochii când simți lichidul cu alcool că-i arde beregata. După aceea întinse ceașca spre Marcus, care i-o umplu din nou. Shaw reluă ritualul sticlei din haină.

— Poate să ni se alăture și partenerul tău de afaceri, dacă dorește, spuse Marcus politicos.

Sprijinindu-se de spătarul fotoliului, Shaw bău a doua ceașcă de cafea mai încet decât pe prima.

— Mulțumesc pentru propunere, dar cred că acum e ocupat să le dea instrucțiuni servitorilor noștri.

Zîmbi ironic.

— Lui McKenna nu-i place să stea jos în mijlocul zilei. El e în continuă mișcare.

Marcus se așezase pe fotoliul din spatele biroului și tocmai ridica o ceașcă. Se opri cu mîna în aer cînd auzi numele.

— McKenna, repetă încet.

Era un nume destul de comun, dar, chiar și aşa, o notă de avertisment se trezi în mintea sa.

Shaw zîmbi puțin.

— În Manhattan i se spune „regele” McKenna, fiindcă a făcut mari eforturi ca fabricile Shaw să înceapă să producă și locomotive, nu doar mașini pentru agricultură.

— Unii cred că e un risc inutil, comentă Marcus. Vă descurcați deja foarte bine cu mașinile pentru agricultură, mai ales cu semănătoarele și secerătoarele. De ce să mai investiți și în locomotive? Cele mai mari companii feroviare își construiesc deja propriile locomotive și, din cîte se pare, se descurcă bine să-și producă necesarul.

— Asta n-o să mai dureze mult, spuse Shaw pe un ton vesel. Sîntem convinși că, în curînd, cererea lor o să fie prea mare față de capacitatea de producție și o să fie nevoiți să se bazeze pe constructori din afară, ca să compenseze diferența. În plus, America e diferită de Anglia.

Acolo, majoritatea companiilor se bazează pe fabrici private, ca a mea, pentru piesele de schimb. Competiția e aprigă, dar asta înseamnă și produse mai bune și mai scumpe.

– M-ar interesa să știu de ce crezi că fabricile din Anglia nu ar fi în stare să mențină un ritm acceptabil al producției.

– McKenna o să-ți arate cifrele, îl asigură Shaw.

– Atunci abia aştept să-l întâlnesc.

– Cred că-l cunoști deja, sire.

Privirea lui Shaw nu se abătu de la Marcus. Americanul continuă, cu o ușurință studiată:

– Se pare că, odată, a fost angajat aici, la Stony Cross Park. Poate că nu ți-l amintești, fiindcă pe atunci era grăjdar.

Marcus nu schiță nici un gest, însă gîndi „Ei, drace! Chiar e cel pe care l-a iubit Aline acum multă vreme.” Simți nevoie să ajungă la ea și să o pregătească pentru vestea că McKenna se întorsese.

– Servitor, îl corectă el încet pe american. Din cîte îmi amintesc, McKenna fusese angajat pe post de servitor, chiar înainte să piece.

Ochii albaștri ai străinului rămaseră înșelător de neștiutori.

– Sper că nu te deranjează să primești drept oaspete un fost servitor.

– Ba din contră, îl admir pentru ceea ce a realizat și nu o să ezit să-i spun asta.

Era pe jumătate adevărat. Din păcate, prezența lui McKenna la Stony Cross Park avea s-o supere, cu

siguranță, pe Aline, iar Marcus va trebui să găsească o cale ca să rezolve situația. Ținea la surorile lui mai mult decât la orice altceva și nu i-ar fi dat voie nimănui să o rănească pe vreuna dintre ele.

Shaw zîmbi cînd auzi răspunsul lui Marcus.

– Văd că nu m-am înșelat în privința ta, lord Westcliff. Ești pe cît de cinstit și de deschis la minte am bănuit.

– Mulțumesc.

Marcus începu să amestece cu lingurița în cafea, întrebîndu-se supărat pe unde era Aline.

Sora lui se grăbi, aproape fugi, spre locul ei preferat de pe malul rîului, unde o poieniță cu flori sălbaticice aluneca spre iarba înaltă prin care zburau fluturi albi și maronii. Nu adusese pe nimeni altcineva aici, niciodată. Nici măcar pe Livia. Era un loc pe care-l împărtîse numai cu McKenna și, după plecarea lui, venise des aici ca să plîngă, singură.

Revederea era cel mai rău lucru care i se putea întîmpla. Încă strîngînd în mînă batista, se așeză pe un petec de iarbă și încercă să se liniștească. Soarele strălucea în apă și gîndăcei minusculi, negri, se cătărau pe firele înalte. Mirosul florilor încălzite la soare se împletea cu acela al apelor rîului. Fără să simtă nimic, Aline se uită spre valuri, apoi urmări cu privirea cum un gîndăcel urca pe un fir de floare, ducînd în spate o bucătică de buruiană. Voci din trecut îi șopteau în minte.

„– Nu vreau să mă mărit cu nimeni altcineva, McKenna. Dacă o să mă părăsești vreodată, o să fiu singură tot restul vieții.

– Aline, n-aș pleca decât dacă mi-ai cere tu să plec.”

Scutură din cap, forțînd amintirile chinuitoare să dispare. Mototoli batista și ridică brațul, ca să o arunce în curentul blînd al apei, însă o opri un glas scăzut.

– Așteaptă.

Capitolul șase

Aline închise ochii, iar cuvîntul rostit cu atîta blîndețe îi frînse inima. Era vocea lui, dar mai adîncă și mai guturală, vocea unui bărbat, nu a unui băietan. Deși auzi cum picioarele lui calcă iărba, cum se apropie, refuză să-l privească. Avea nevoie de toată voința doar ca să respire în continuare. Era paralizată de o emoție care părea a fi frică, un fel de căldură care o sleia de puteri și care îi pompa în vene cu fiecare bătaie a inimii. Sunetul vocii lui deschisese rîuri de senzații în corpul ei.

– Dacă ai de gînd să o arunci în apă, atunci să știi că o vreau înapoi.

Aline încercă să-și descloșeze degetele din jurul batistei, dar o scăpă cu totul, fiindcă nu-și mai simtea mâna. Încet, se forță să se răsucească și să-l privească apropiindu-se. Bărbatul cu părul negru, pe care-l văzuse în curte, era, într-adevăr, McKenna, mai mare și mai intimidant decît i se păruse de la depărtare. Avea trăsăturile aspre, puternice, și nasul lat și îndrăzneț aşezat exact la mijlocul distanței dintre pomeți, toate, prea masculine ca să fie considerat cu adevărat chipeș. Un sculptor ar fi încercat să-i îndulcească liniile dure ale feței. Cumva, însă, chipul acela dur era locul perfect pentru ochii lui

frumoși, verzi-albăstrui, cu gene dese și negre. Nimeni din întreaga lume nu avea ochi ca aceia.

– McKenna, spuse ea, căutând asemănările cu băiatul deșirat și îndrăgostit pe care-l cunoscuse cîndva.

Nu reuși să găsească nici una. McKenna îi era acum străin, un bărbat lipsit de orice urmă de copilărie. Purta un costum elegant, frumos croit, iar părul negru și strălucitor îi era tuns scurt și nu se mai ondula, aşa cum îi era tendința naturală. Pe măsură ce se apropiua de ea, Aline începu să distingă și alte detalii... umbra părului întunecat de sub pielea proaspăt rasă a obrazului, strălucirea unui ceas cu lanț de aur în buzunarul vestei, umflătura brutală a mușchilor umerilor și coapselor sale cînd bărbatul se aşeză pe o piatră din apropierea ei.

– Nu mă aşteptam să te găsesc aici, murmură el, privind-o în ochi. Voi am să văd rîul. A trecut atît de multă vreme...

Avea un accent ciudat, rostea cuvintele alungit și, parcă, folosea vocale în plus, rostindu-le acolo unde n-ar fi fost nevoie de ele.

– Vorbești ca un american, șopti Aline, încercînd să se liniștească.

– Am locuit multă vreme la New York.

– Ai dispărut fără să spui nimănuim nimic. Eu...

Se opri, abia puțind să mai respire.

– Mi-am făcut griji din cauza ta.

– Chiar aşa? spuse el zîmbind puțin, cu răceală. A trebuit să plec din Bristol destul de subit. Constructorul de vapoare la care intrasem ucenic, domnul Ilbery, era violent. După ce m-a bătut pînă cînd mi-a rupt cîteva

coaste și mi-a spart capul, am decis să plec și să o iau de la capăt în altă parte.

– Îmi pare rău, șopti Aline, pălind.

Se luptă să împiedice greața care o cuprinsese și îl întrebă:

– Cum de ai putut să-ți permiți călătoria peste ocean? Cred că a fost scumpă.

– Cinci sute de lire. Mai mult decât cîștigam pe atunci într-un an.

Vorbise cu ironie, semn că suma de care avusese o nevoie disperată atunci nu mai însemna nimic acum.

– I-am scris doamnei Faircloth, iar ea mi-a trimis banii, din economiile ei.

Aline se uită în jos, cu bărbia tremurînd. Își amintea de ziua în care sosise scrisoarea lui... ziua în care lumea ei se prăbușise, iar ea se schimbase pentru totdeauna.

– Cum se mai simte doamna Faircloth? îl auzi pe McKenna întrebînd. Mai lucrează aici?

– Da, e încă la noi, și se simte forte bine.

– Bun.

Cu grijă, McKenna se aplecă și ridică de pe pămînt batista pe care ea o scăpase, părînd să nu observe că Aline se crispează la apropierea sa. Se îndreptă și se aşeză la loc pe piatră, apoi o studie.

– Ce frumoasă ești, spuse fără nici o emoție, de parcă ar fi admirat un tablou sau un peisaj. Mai frumoasă decât îmi aminteam. Văd că nu porti verighetă.

Ea își ascunse mîinile în poala rochiei.

– Nu m-am măritat.

El îi aruncă o privire ciudată și din spatele ochilor albastru-verzui răzbătu ceva întunecat, ca atunci cînd cerul verii se umple de fum.

– De ce nu?

Ea se strădui să-și ascundă tulburarea în spatele unui zîmbet calm și detașat.

– Presupun că nu mi-a fost scris. Și tu? Ai fost vreodată...

– Nu.

Vestea n-ar fi trebuit să-i facă inima să bată mai tare, dar i-o făcu.

– Și Livia? întrebă McKenna încet. Ce s-a întîmplat cu ea?

– Nici ea nu s-a măritat. Locuiește aici, cu mine și cu Marcus. Probabil că nu o să o vezi prea des.

– De ce?

Aline căută cuvintele potrivite, care să explice situația surorii ei aşa încît să nu-l facă pe McKenna să o judece prea aspru.

– Livia nu prea ieșe în societate și nici nu se prea amestecă printre invitații noștri de aici. Acum doi ani a fost implicată într-un scandal. Era logodită cu lordul Amberley, un Tânăr de care era foarte îndrăgostită. Înainte să se căsătorească, însă, el a murit într-un accident de vînătoare.

Se opri din vorbit și scutură din poala rochiei un gîndăcel care se cățărase acolo. McKenna rămase impasibil.

– Și care e scandalul?

– La scurtă vreme după aceea, sora mea a pierdut o sarcină, și toată lumea a aflat că ea și Amberley...

Se opri, fiindcă nu ştia ce să spună.

– Livia a făcut greșeala să-i vorbească despre ne-cazurile ei unei prietene, care nu poate să țină un secret. Deși eu și Marcus am încercat să reducem zvonurile, curînd întregul comitat a început să vuiască. S-a dus vestea pînă-n Londra.

Îl aruncă o privire sfidătoare.

– După mine, Livia nu a greșit cu nimic. Ea și Amberley se iubeau și urma să se căsătorească. Sigur, însă, că există unii care vor s-o transforme într-o paria, iar ea refuză să renunțe la doliu. Mama e foarte stînjenită de situație și de atunci încocace își petrece mai tot timpul în străinătate. Mă bucur că nu mai trăiește tata, fiindcă el cu siguranță ar fi considerat-o vinovată pentru ce-a făcut.

– Fratele tău nu gîndește la fel?

– Nu. Marcus nu semănă deloc cu tata. E onest ca și el, însă are foarte multă compasiune și e foarte deschis la minte.

– Un Marsden deschis la minte, rosti McKenna gînditor, de parcă ar fi auzit o contradicție în termeni.

Strălucirea de umor din ochii lui reuși s-o liniștească pe Aline, care începu, în sfîrșit, să respire mai ușor.

– Cînd o să ajungi să-l cunoști pe Marcus, o să vezi că am dreptate.

Distanța dintre ei doi era mult mai mare decît fusese vreodată în copilărie. Cuvintele păreau, aşa cum se întîmplă întotdeauna, atîț de diferite de cele din trecut, încît nu exista nici o speranță ca între ei să se înfiripeze ceva. Erau doar doi străini politicoși și inima nimăului n-avea să fie frîntă. Vechiul McKenna nu mai exista, la fel

cum nici Aline cea mică nu mai exista. Tânără se uită la covorul de mușchi de pe jos, la rîul îンvolburat, la albastrul deschis al cerului și, în sfîrșit, reușe să-l privească în ochi pe bărbatul de lîngă ea. Avea impresia că totul e un vis, fapt ce-o bucura, fiindcă numai aşa ar fi putut să-i vorbească lui McKenna fără să-și piardă controlul.

– Ar fi bine să mă întorc la conac, spuse, ridicîndu-se de pe piatra pe care stătea. Am multe responsabilități...

McKenna se ridică imediat, iar silueta i se profilă, întunecată și elegantă, pe cursul apei din spatele său. Aline se forță să îñtrerupă tăcerea căre devenise greu de suportat.

– Cum ai ajuns să lucrezi pentru cineva ca domnul Shaw?

– E o poveste lungă.

– Abia aştept să o aud. Ce s-a întîmplat cu băiatul căruia nu-i păsa nici dacă ajunge servitor în casă?

– I s-a făcut foame.

Aline îl privi temătoare, fascinată, simînd că erau multe lucruri nespuse în spatele acelei propoziții simple. Voia să știe fiecare detaliu, să îñteleagă ce se întîmplase cu el, să-l descopere pe bărbatul care devenise.

McKenna nu reușea să-și ia ochii de la ea și, din nu se știe ce motiv, pometii i se înroșiră de parcă ar fi stat prea mult la soare. Se apropiie cu foarte mare grijă, de parcă s-ar fi simtit în pericol, și se opri la distanță de un braț de ea. Pe Aline o cuprinse din nou aceeași căldură care o paralizase mai devreme. Respiră adînc. Parcă și aerul era greu și dens.

– Îmi dai voie să-ți ofer brațul? întrebă el.

Era un gest obișnuit de politețe, pe care l-ar fi făcut orice domn, însă Aline ezită înainte să-l atingă. Degetele ei tresăriră pe mîneca lui, ca aripile unui fluture de noapte.

– Mulțumesc.

Își mușcă buza și îl apucă de braț, iar mîna i se plie pe conturul mușchiului puternic de sub stratul moale din bumbac. Momentul în care îl atinse în sfîrșit, după ce-și dorise atîția ani să facă asta, fără însă a putea să spere că o să-l revadă vreodată, o făcu să amețească puțin. Îl strînse mai tare, încercînd să-și revină. Ritmul respirației lui se întrerupse brusc, de parcă s-ar fi încercat, dar își recăptă repede calmul și o conduse în sus, pe dealul domol care ducea la conac. Simțindu-i puterea, Aline se întrebă ce făcuse ca să capete atîta forță.

– Am lucrat ca vîslaș. Duceam pasageri între Staten Island și New York, spuse McKenna, parcă citindu-i gîndurile. O călătorie dus-întors costa douăzeci și cinci de centi. Așa l-am cunoscut pe Shaw.

– A fost unul dintre pasagerii tăi? întrebă ea.

Ei dădu din cap, iar ea îi aruncă o privire curioasă.

– Și cum s-a transformat întîlnirea asta ocasională într-o asociere de afaceri?

Pe chipul lui apăru o expresie precaută.

– Dintr-una într-alta, am ajuns aici.

Ea reuși să zîmbească, auzindu-l atît de evaziv.

– Văd că o să fiu nevoită să-mi folosesc toată pricopearea ca să aduc la lumină partea ta mai volubilă.

– Eu n-am nici o parte volubilă.

– E responsabilitatea oaspetelui să-și facă gazda să se simtă bine, îl informă ea.

– O să te fac să te simți bine, fii fără grijă, murmură el. Doar că n-o să vorbesc în timpul ăla.

Așa cum, probabil, intenționase, remarcă o tulbură. Aline roși, apoi rîse.

– Nu ți-ai pierdut talentul pentru obrăznicie, văd. Nu uită că ești în compania unei doamne crescute în Anglia, într-o manieră austera.

El nu o privi cînd răspunse:

– Da, îmi amintesc.

Se apropiau de casa de oaspeți, o clădire separată de conac și destinată vizitatorilor care doreau mai multă intimitate decît ar fi putut să le ofere traiul în căminul gazdelor. Marcus îi spuse lui Aline că domnul Shaw ceruse în mod special ca acest spațiu să-i fie destinat numai lui, deși acolo ar fi putut locui încă alte trei persoane. Americanul nu apăruse încă, dar Aline văzu doi servitori care duceau înăuntru niște valize.

McKenna se opri, iar soarele îi străluci în ochi cînd se uită spre casa mică.

– Ne despărțim aici? O să vin curînd la conac, dar vreau să arunc o privire în jur mai întîi.

– Da, sigur.

Aline se gîndi că, probabil, era copleșitor pentru el să revină în Stony Cross, cu atîtea amintiri la fiecare cotitură.

– McKenna, spuse ea pe un ton nesigur, a fost o coincidență că domnul Shaw i-a acceptat fratei mei invitația de-a veni în vizită? Sau ai aranjat lucrurile în aşa fel încît să poți să te întorci?

McKenna se răsuci și o privi de la înăltîmea lui intimidantă.

– Ce alt motiv aş fi avut ca să mă întorc aici?

În ochii lui nu se putea citi nimic, iar atitudinea și gesturile nu-i păreau furioase, însă ea îl simțea tensionat, ca un arc gata să sară, și în acea clipă înțeleseră ce ascundeau cu atită grija. Era un lucru pe care nu aveai cum să-l vezi dacă nu l-ai fi iubit cîndva. Era ură. Se întorsese ca să se răzbune și nu avea de gînd să piece pînă cînd n-o va fi pedepsit într-o mie de feluri pentru ceea ce-i făcuse.

McKenna, se gîndi ea, amețită, simțind o afecțiune ciudată pentru el, deși instinctul îi spunea să fugă, oare încă te mai doare atît de mult?

Se uită în altă parte și se încruntă, gîndindu-se la cît de puțin efort ar fi trebuit să depună el ca să-o nimicească. Se uită din nou la chipul lui bronzat și vorbi cu precauție.

– Cît de departe ai ajuns! Ai obținut tot ce îți-ai dorit vreodată. Ba chiar mai mult decît atît.

Se răsuci și se îndepărta cu pași măsuраți, folosindu-se de toată stăpînirea de care era în stare ca să nu o ia la fugă.

– Nu chiar tot, spuse el încet, privind-o pînă cînd ea dispăru.

McKenna intră în casa de oaspeți, ignorîndu-i pe servitorii care-i aranjau lui Shaw lucrurile. Mobila dinăuntru era greoie, în stil iacobin, cu forme impunătoare, pereții erau acoperiți cu panouri din lemn de trandafir, iar la ferestre atîrnau draperii din catifea, care ascundeau orice rază de soare. Un lucru bun, de altfel, fiindcă lumina îl deranja aproape întotdeauna pe Gideon Shaw.

McKenna știa exact de ce îi trebuia acestuia casa de oaspeți. Fiind un adevărat domn, evita cu mare grijă să facă vreo scenă sau să pară necontrolat sub ochii altcuiva. McKenna nu-l văzuse niciodată beat. Americanul nu făcea decât să se încuie în cîte o cameră, luînd cu el o sticlă sau două, pentru ca apoi să repară, trei zile mai tîrziu, palid și nesigur pe picioare, dar treaz și îmbrăcat la patru ace. Nimic anume nu părea a da naștere acestor episoade, ele făceau pur și simplu parte din felul în care se desfășura viața lui. Frații săi îi mărturisiseră lui McKenna că betile rituale începuseră nu la multă vreme după ce se cunoscuseră cei doi, cînd fratele mai mare, Frederick Shaw III, murise de inimă.

McKenna îl privi pe valetul lui Gideon, care așeză o cutie de trabucuri pe un birou din lemn, cu o mulțime de sertare și de rafturi. Deși el nu fuma decât rareori și niciodată la acea oră din zi, întinse mâna spre cutie și scoase un trabuc, cu frunzele lui uleioase și parfumate. Imediat, valetul bine instruit scoase o pereche mică de foarfece ascuțite, iar McKenna le primi, mulțumindu-i cu o mișcare aprobatoare din cap. Tăie capătul trabucului, așteptă ca valetul să i-l aprindă, apoi trase de cîteva ori din el, pînă cînd acesta scoase un nor de fum gros și liniștitor. Bărbatul își privi cu un aer indiferent tremurul degetelor. Șocul revederii fusese mai puternic decât s-ar fi așteptat.

Văzîndu-i nervozitatea, valetul îl măsură din priviri și întrebă:

– Să vă mai aduc și altceva, domnule?

McKenna clătină din cap.

– Dacă vine Shaw, spune-i că săt în balconul din spate.

– Da, domnule.

La fel ca și conacul, casa de oaspeți era aproape de marginea dealului de deasupra rîului. Pămîntul era acoperit cu o pădure de pin, iar sunetul apei curgînd se pierdea sub cîntecelile păsărilor care-și făceau cuib acolo. McKenna își scoase haina și se așeză într-unul dintre fotoliile din balcon, fumînd neîndemînatic pînă cînd reuși să-și recapete stăpînirea de sine. Abia dacă observă cînd valetul îi aduse o scrumieră din cristal în care să scuture trabucul, fiindcă era absorbit de amintirea lui Aline pe malul rîului, cu părul greu strîns în coc și cu liniile trupului atît de minunate...

Timpul dăduse profunzime frumuseții ei. Avea trupul frumos, de femeie în floarea vîrstei. Maturitatea îi îndulcise liniile feței, îi subtiase nasul și îi transformase culoarea buzelor din trandafirul aprins al copilăriei într-unul palid ca interiorul scoicilor. Si mai era semnul din colțul gurii, pe care el nu-l uitase niciodată, pistriuful festiv care îi atragea atenția spre buzele ei moi. La vederea ei, urma de umanitate care mai rămăsese în sufletul său tresărise, amintindu-i că, odată, simțise bucurie, pe care, însă, o pierduse cu multă vreme în urmă. Fusese nevoie de ani întregi ca să-și schimbe soarta încăpăținată și își sacrificase sufletul aproape de tot doar ca să reușească.

Stinse trabucul fumat numai pe jumătate și se aplecă înainte, sprijinindu-și brațele pe coapse. Se uită la măceșul înflorit din apropierea balconului și se întrebă de ce nu se măritase Aline pînă atunci. Poate că, la fel ca și

tatăl ei, era esențialmente rece, iar pasiunea din tinerețe fusese pînă la urmă înlocuită de un egoism feroce. Oricare ar fi fost motivul, tot nu conta, fiindcă el avea de gînd să o seducă oricum. Singurul său regret era că bătrînul lord Westcliff nu mai trăia, ca să afle că, în sfîrșit, McKenna avea să ajungă între coapsele albe ca floarea de crin ale fiicei sale.

Brusc, atenția îi fu atrasă de scîrțiitul podelei și de zgomotul cîtorva cuburi de gheăță care se loveau de sticla unui pahar. Se sprijini de spătarul fotoliului și se uită la Gideon Shaw, care ieșise pe balconul acoperit și se întorsese cu față spre el, așezîndu-se pe balustradă și sprijinindu-și mîna liberă de una dintre coloanele din apropiere.

McKenna îl privi calm. Prietenia lor era complicată, însă cei din afară presupuneau că singurul lucru care-i lega era dorința comună de cîștig financiar. Deși aceasta reprezenta o fațetă a relației lor, nu era, în nici un caz, singura ei cauză. Așa cum se întîmplă cu majoritatea prietenilor, fiecare dintre ei avea o trăsătură de caracter care-i lipsea celuilalt. McKenna era un om simplu, dar foarte ambițios, pe cînd Gideon era cult, subtil, dar delăsător. McKenna îi spusese cîndva, demult, că nu poate să-și permită să aibă scrupule, pe cînd Gideon era un adevărat om de onoare. McKenna se implica trup și suflet în bătăliile vieții de zi cu zi, pe cînd prietenul lui alegea să rămînă detașat.

O umbră de zîmbet îi traversă lui Gideon chipul.

– M-am întîlnit cu lady Aline cînd se întorcea la conac. E o femeie frumoasă, așa cum mi-ai descris-o. E măritată?

– Nu.

McKenna se uită nemulțumit prin voalul de fum din aer.

– Atunci o să-ți fie mai ușor.

Umerii lați ai celuilalt tresăriră într-un gest aproape imperceptibil de nepăsare.

– Nu ar fi contat, oricum.

– Adică n-aveai de gînd să permiti unui lucru atât de mic precum un soț să-ți stea în cale? spuse Gideon, zîmbind mai larg. Fir-ar să fie, omule, chiar că ești un nemernic fără milă!

– De asta ai nevoie de mine.

– Adevărat, însă cînd îmi dau seama cît de diferite sînt valorile noastre, îmi vine să-mi torn un pahar.

– Ce nu te face pe tine să vrei să bei? îl tachină McKenna prietenește, luîndu-i paharul din mînă.

Îl duse la buze și îl goli din cîteva înghiituri, bucurîndu-se de arsura catifelată și rece a băuturii. Gideon observă tremurul care încă îi mai stăruia în palme prietenului său și care făcuse ca gheata din pahar să scoată un sunet slab.

– Nu crezi că duci prea departe planul ăsta de răzbunare? Nu mă îndoiesc că o să reușești să seduci pe lady Aline, dar nu cred că asta o să te liniștească.

– Nu e răzbunare, spuse McKenna ca pentru sine, lăsînd jos paharul și zîmbind amar. Este exorcizare. Și nu mă aştept să fiu liniștit după aceea. Nu vreau decît...

Tăcu. Așa cum se întîmpla mai mereu, și acum îl cuprinsese foamea veche de doisprezece ani, de cînd fusese aruncat în valurile unei vieți pe care nu și-o

imaginase pentru sine. În America, paradisul oportunităților, ajunsese să aibă mai mult succes decât credea vreodată că va avea, dar asta nu-i era de-ajuns. Nimic nu părea să mulțumească bestia din interior.

Amintirile despre Aline îl chinuiseră în tot acest timp. Era sigur că nu o iubește. Illuzia acelei iubiri se destrămașe cu multă vreme înainte. Nu mai credea în dragoste și nu-l mai interesa aşa ceva, dar avea nevoie să satisfacă nevoia tumultoasă care nu-i dăduse voie să uite vreodată. Văzuse ochii, gura, chipul ei, pe figurile a o mie de alte femei. Cu cît încerca mai mult să ignore amintirea, cu atât aceasta-l bîntuia mai neînduplecată.

– Și dacă o s-o rânești în timpul acestei exorcizări? întrebă Gideon.

Tonul lui nu purta nici o urmă de reproș. Era una dintre marile sale calități, această abilitate de-a privi lucrurile fără să le filtreze prin prisma eticii. McKenna băgă două degete în pahar, scoase un cub de gheăță și-l strivi între dinți.

– Poate că vreau s-o rănesc.

Era puțin spus. Nu voia doar s-o rânească pe Aline, ci voia s-o facă să sufere, să plângă, să țipe și să implore. Avea de gînd s-o aducă în genunchi, s-o distrugă. Și aceea avea să fie doar începutul. Gideon îl privi cu scepticism.

– Ai o atitudine ciudată pentru cineva care a iubit-o cîndva.

– N-a fost iubire, ci o combinație între pasiune și prostie copilărească.

– Ce amestec minunat, spuse Gideon, zîmbind nostalgic. N-am mai simțit aşa ceva la șaisprezece ani,

cînd mă îndrăgostisem de guvernanta soră-mii. O femeie mai mare decît mine, la douăzeci de ani...

Se opri și zîmbetul i se frînse, iar ochii albaștri i se întunecară. McKenna mai luă din pahar încă o înghițitură.

– Ce s-a ales de ea?

– Am avut o aventură și se pare că am lăsat-o însărcinată, deși nu mi-a spus asta niciodată. Cred că era copilul meu, fiindcă n-aveam motiv să bănuiesc altceva. A mers la un doctor închipuit, care se ocupa de astfel de probleme într-o cămăruță sordidă. A săngerat pînă cînd a murit. Păcat, fiindcă familia mea i-ar fi dat bani ca să-l crească pe copil, dacă ne-ar fi spus. Familia Shaw are întotdeauna grijă de fiili ei nelegitimi.

Deși poziția îi era relaxată, ca întotdeauna, Gideon nu putu să-și ascundă privirea tristă.

– Nu mi-ai vorbit niciodată despre ea, spuse McKenna, privindu-i atent.

Se cunoșteau de mai bine de zece ani și credea că-i știe lui Gideon toate secretele.

– Nu?

Părînd că-și revine, americanul se ridică și își scutură mîinile de un praf închipuit.

– Ceva din locul ăsta mă face să fiu nostalgit. E al naibii de frumos aici, adăugă, arătînd apoi cu capul spre ușă. Mă duc să mai beau ceva. Mi te alături?

McKenna scutură din cap, ridicîndu-se la rîndul său.

– Am de rezolvat cîteva lucruri.

– Da, bineînțeles. Vrei să faci turul de onoare. Cu siguranță că unii dintre servitori o să-și amintească de tine, spuse Gideon, zîmbind ironic. Stony Cross e un loc

minunat. Mă întreb cât o să dureze pînă cînd cei care locuiesc aici o să-și dea seama că au primit un șarpe în Paradis.

Capitolul șapte

Camera cea mai parfumată de la Stony Cross Park era, fără îndoială, cămara de lîngă bucătărie, unde doamna Faircloth ținea săpunul, lumînările, florile de cristal și gustările prețioase, ca, de pildă, compoturile și gemuriile. În acea zi, menajera era mai ocupată decât de obicei, fiindcă la conac se adunaseră mulți oaspeți împreună cu servitorii lor. Menajera ieși din cămară cu brațele pline de săpun proaspăt făcut. Avea să-l ducă la spălătorie, unde cîteva servitoare îl vor tăia în bucăți mai mici.

Preocupată de tot ce mai avea de făcut în acea zi, doamna Faircloth își dădu seama că prin vis că un servitor foarte înalt mergea în urma ei, pe corridorul îngust.

– James, spuse pe un ton distrat, fii băiat bun și du săpunurile astea la spălătorie. Am nevoie de niște brațe puternice. Dacă se supără Salter, spune-i că eu te-am rugat să mă ajută.

– Da, doamnă, răspunse o voce supusă.

Nu era glasul lui James. Doamna Faircloth ezită, confuză, iar greutatea i se ridică din brațe. Își dădu seama că tocmai îi ordonase ceva unuia dintre oaspeții stăpînului. Hainele lui bine croite spuneau că e un bărbat privilegiat, iar ea tocmai îi ceruse să care ceva în locul ei.

Servitorii mai suspuși decât ea își pierduseră slujbele pentru mai puțin de-atât.

– Domnule, vă rog să mă iertați, începu să spună, necăjită, însă bărbatul cu păr negru continuă să meargă spre spălătorie, ducând cu ușurință săpunurile mari.

Lăsa povara pe o masă din lemn și se răsuci spre menajera care rămăsese cu gura căscată, o privi și îi zîmbi jucăuș.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să începi să-mi dai ordine înainte să apuc să te salut.

Uitîndu-se nedumerită în ochii lui verzi-albăstrui, doamna Faircloth își duse mîinile la inimă, de parcă ar fi încercat să stăpînească un atac de cord, și clipi, lăcrimînd uimită.

– McKenna? exclamă, desfăcînd larg brațele. Doamne, Dumnezeule...

Ei ajunse lîngă ea din doi pași și o strînse în brațe, ridicînd-o puțin de pe podea, de parcă ar fi fost o fetișcană subțîrică, și rîzînd înfundat în buclele ei cărunte. Nedumerite de efuziunea sentimentală a menajerei atât de stăpînită de obicei, servitoarele din spălătorie ieșiră pe corridor, urmate de o cameristă cu gura căscată, de un ajutor de bucătar și de bucătăreasa însăși, care nu lucra la conac decât de cinci ani.

– N-am crezut c-o să te mai văd vreodată, spuse doamna Faircloth.

McKenna o strînse iar în brațe, bucurîndu-se de afecțiunea ei maternă pe care n-o uitase niciodată. Își aminti de nenumăratele ocazii în care ea păstrase mai multă mîncare pentru el, ba un colț de pîne, ba niște fursecuri

de la ceai, ba puțină carne din oala de ciorbă. Doamna Faircloth fusese cea mai blîndă persoană din viața lui, iar el avusese nevoie de ea. Menajera crezuse întotdeauna în bunătatea lui.

I se păru mult mai mică de statură decât și-o amintea, iar părul ei ajunsese alb strălucitor, uniform. Cu toate astea, timpul fusese îngăduitor cu ea. Nu avea decât câteva riduri în plus pe obrajii trandafirii și nu era adusă de spate.

Retrăgîndu-și capul acoperit cu o bonetă din mătase, doamna Faircloth îl privi cu ulmire.

– Cerule, te-ai transformat într-un adevărat Goliat! Nici nu te-aș fi recunoscut dacă nu-ți vedeam ochii.

Dîndu-și seama că au spectatori, menajera îi dădu drumul din brațe și privi cu asprime spre audiența formată din servitoare uimite.

– Faceti-vă de lucru imediat, toate! N-aveți de ce să vă holbați aşa la mine.

Murmurînd ascultătoare, ele își reluară sarcinile, uitîndu-se din cînd în cînd la oaspete în timp ce-și făceau treaba. Doamna Faircloth îi strînse mâna între mîinile ei mici și plinuțe.

– Hai cu mine, îl chemă.

Merseră în tăcere spre camera ei. Femeia descuie ușa și îi dădu voie să intre, iar parfumul familiar de pomizi, ceară de albine și bumbac vopsit cu frunze de ceai se amestecară într-o aromă nostalgică.

McKenna se întoarse spre doamna Faircloth, căreia îi dăduseră iar lacrimile, și o luă de mînă.

– Îmi pare rău, spuse cu blîndețe. Ar fi trebuit să te avertizez înainte să apar atât de brusc în fața ta.

Menajera își ținu emoțiile în frîu.

– Ce s-a întîmplat cu tine? întrebă, uitîndu-se la hainele lui elegante și la pantofii lustruiți pe care-i purta. Ce te-a adus înapoi aici, după atîția ani?

– Îți povestesc mai tîrziu, cînd o să avem mai mult timp, spuse McKenna, amintindu-și cît de pline erau astfel de zile, cînd zeci de oaspeți îi solicitau aproape încontinuu pe servitori. Casa e plină, iar eu încă n-am vorbit cu lordul Westcliff.

Scoase din buzunar un pachetel format din șase hîrtii sigilate cu ceară.

– Înainte să plec, vreau să-ți dau astea.

– Ce-i aici? întrebă menajera, nedumerită.

– Sînt banii pe care mi i-ai dat ca să ajung în America.

Ar fi trebuit să ț-i trimit mai demult, însă...

McKenna se opri, stînjenit. Cuvintele nu puteau să explice cum, ca să nu-și piardă mintile, fusese nevoie să evite pe oricine și orice avea legătură cu Aline. Clătinînd din cap, doamna Faircloth încercă să-i dea înapoi pachetul.

– Nu, McKenna, banii au fost cadoul meu. Mi-a părut chiar rău că n-am avut să-ți dau mai mulți.

– Cele cinci sute de lire de la tine mi-au salvat viața.

Îi aranjă cu grijă boneta.

– Ți-i dau înapoi, cu dobîndă. Astea sînt acțiuni ia o fabrică nou-nouă de locomotive, toate pe numele tău. Dacă vrei, poți să le vinzi imediat, dar te sfătuiesc să le

lași să se mai coacă. Probabil că la anul o să-și tripleze valoarea.

McKenna nu reușî să-și stăpînească un zîmbet larg atunci cînd văzu felul perplex în care doamna Faircloth privea hîrtiile. Nu știa mare lucru despre acțiuni, piața de capital sau prospectare.

– Deci nu sînt bani aici? Întrrebă.

– Sînt mai bune decît banii, o asigură McKenna, bănuind că acțiunile aveau să ajungă cît de curînd hîrtie de împachetat pește. Pune-le într-un loc sigur, doamnă Faircloth. Ce ai în mînă valorează cam cinci mii de lire.

Pălind, ea aproape că scăpă din mînă pachetul.

– Cinci mii...

În loc să se bucure, aşa cum se aştepta el, menajera păru de-a dreptul amețită, de parcă n-ar fi reușit să primeapă că acum era bogată. Se clătină puțin, iar McKenna întinse repede mîinile și o prinse de umeri ca să o ajute să-și recapete echilibrul.

– Vreau să te pensionezi, iî spuse, să-ți cumperi o casă, să ai servitorii tăi și o trăsură. După cît ai muncit și după cîte ai făcut pentru alții, vreau să te bucuri de restul vieții tale.

– Nu pot să accept atîț de mulți bani, se opuse ea.

McKenna o ajută să se aşeze lîngă șemineu și se aplecă în fața ei, apucînd cu mîinile brațele fotoliului pe care stătea ea.

– E numai un strop dintr-un ocean. Aș vrea să fac mai multe pentru tine. În primul rînd, vreau să te gîndești să mergi cu mine la New York, ca să pot să am grijă de tine.

– McKenna...

Ochii ei străluciră și îi acoperi mîna cu mîna ei aspră de la atîta muncă.

– N-aș putea să plec de la Stony Cross. Trebuie să rămîn cu lady Aline.

– Lady Aline? repetă el, privind-o agitat și întrebîndu-se de ce îi vorbea tocmai despre ea. Poate să-și angajeze altă menajeră.

Văzîndu-i expresia reținută, deveni mai atent.

– Ai vorbit cu ea? întrebă menajera cu grijă.

McKenna dădu din cap.

– Am vorbit puțin.

– Soarta nu a fost blîndă cu nici una dintre fetele lordului Westcliff.

– Da, știu asta. Lady Aline mi-a povestit ce i s-a întîmplat surorii ei.

– Dar nu ți-a spus nimic despre ea însăși?

– Nu.

McKenna văzu umbra de consternare care îi traversă chipul doamnei Faircloth.

– Ce era de zis?

Menajera își alese cu grijă cuvintele.

– La puțină vreme după ce ai plecat tu, a fost destul de... bolnavă.

Două adîncituri mici se formară între sprîncenele ei argintii.

– A stat la pat cel puțin trei luni. Și-a revenit cu timpul, însă... n-a mai fost niciodată aceeași.

Ei o privi bănuitor.

– Ce i s-a întîmplat?

– Nu îndrăznesc să-ți spun. Îi-am povestit doar ca să știi că, după boală, a fost mai... fragilă.

– În ce fel?

Menajera scutură din cap cu o mișcare hotărîță.

– Nu pot să-ți spun.

McKenna se sprijini pe călcîie și o privi lung, alegîndu-și vorbele în aşa fel încît să obțină de la ea ce dorea. Îi vorbi pe un ton blînd și ademenitor.

– Știi că poți să ai încredere în mine. Nu o să spun nimănui.

– Doar nu vrei să-mi încalc promisiunea, îl dojeni doamna Faircloth.

– Ba sigur că da, spuse el sec. Le cer oamenilor să-și încalce promisiunile mai tot timpul, și, dacă nu vor, îi fac să regrete asta.

Se ridică și o întrebă:

– Ce vrei să spui cu „lady Aline n-a mai fost aceeași”? Mie mi se pare al naibii de neschimbăță.

– Nu vorbi urît! îl certă menajera.

Se priviră în ochi, iar McKenna zîmbi larg, amintindu-și de câte ori se uitase la el aşa atunci cînd era doar un băiețel.

– Atunci nu-mi spune. O să aflu adevărul chiar de la lady Aline.

– Nu prea cred. Si, dacă aș fi în locul tău, n-aș forța prea mult nota.

Doamna Faircloth se ridică și ea.

– Ce tînăr frumos ai ajuns, exclamă. Ai o soție în America? Vreo iubită?

– Nu, slavă Domnului.

Zîmbetul lui dispăru, însă, auzindu-i spusele menajerei.

— Ah, rosti ea pe un ton plin de ceva ce semăna cu mila sau mirarea, pe ea ai iubit-o întotdeauna, nu-i aşa? Probabil că de asta te-ai întors.

McKenna făcu o grimasă.

— Sînt aici pentru că am de făcut niște afaceri. Sper, chiar, ca Westcliff să investească în fabrica despre care-ți spuneam. Prezența mea aici n-are nici o legătură cu lady Aline sau cu un trecut pe care nu și-l mai amintește nimeni.

— Îți amintești tu, rosti ea. La fel de bine cum și-l amintește și ea.

— Trebuie să plec, spuse el deodată. Trebuie să aflu dacă pe Westcliff îl deranjează prezența mea aici.

— Nu cred că-l deranjează, spuse imediat menajera. Lordul Westcliff e un domn și mă aştept să-ți ureze bun venit, aşa cum le urează tuturor oaspeților lui.

— Înseamnă că nu seamănă absolut deloc cu tatăl lui, rosti McKenna, sarcastic.

— Așa este. Cred că o să vă înțelegeți destul de bine, mai ales dacă nu-i dai motive să creadă că îi vrei răul lui lady Aline. A suferit destul și nu are nevoie să o mai rănești și tu.

— A suferit? spuse McKenna, fără să reușească să-și ascundă disprețul din voce. Eu știu ce înseamnă suferința, doamnă Faircloth. Oameni care mor din lipsă de mîncare și de medicamente, își rup spinările muncind, familii care trăiesc într-o sărăcie lucie... Nu-mi spune că

Aline a ridicat vreodată vreun deget ca să supraviețuiască.

– Ai vorbit ca un încuiat, McKenna, îl dojeni doamna Faircloth cu blîndețe. E adevărat că lordul Westcliff și surorile sale au suferit în alte feluri decât am suferit noi doi, însă durerea lor e reală. Și nu e vina lui lady Aline că ai avut tu o viață grea.

– Nici a mea nu este, spuse el încet, deși săngele îi fierbea ca într-un cazan din iad.

– Dumnezeule din Ceruri, ce privire diabolică, șopti menajera. Ce pui la cale, McKenna?

El rămase impasibil.

– Absolut nimic.

Doamna Faircloth îl privi neîncrezătoare.

– Dacă ai dê gînd să te portă urât cu lady Aline, te avertizez că...

– Nu, o întrerupse el cu blîndețe. Nu i-aș face niciodată rău, doamnă Faircloth. Știi cât de mult a însemnat cîndva pentru mine.

Menajera păru că se liniștește. McKenna se întoarse cu spatele la ea și se îndreptă spre ușă, purtînd un zîmbet întunecat pe chip. Se opri înainte să pună mâna pe clanță și spuse:

– Doamnă Faircloth...

– Da?

– De ce nu s-a măritat Aline?

– Asta numai ea poate să-ți explice.

– Trebuie să existe vreun bărbat, murmură McKenna:

I se părea clar că o femeie atât de frumoasă precum Aline are un amant. Doamna Faircloth răspunse pe un ton reținut:

– Se întâlnește uneori cu un domn. E vorba despre lordul Sandridge, care acum deține proprietatea Marshleigh. S-a mutat acolo acum cinci ani. Cred că o să-l cunoști la balul de mîine seară, fiindcă e invitat adesea la Stony Cross Park.

– Ce fel de om e?

– Lordul Sandridge e un domn avut și respectat de vecinii săi. Îndrăznesc chiar să spun că o să-ți placă.

– Abia aştept să-l cunosc, rosti McKenna încet, apoi ieși din camera menajerei.

Aline îi salută mecanic pe oaspeți. După ce se întâlnise cu domnul Gideon Shaw pe drumul înapoi spre conac, îi cunoscuse pe sora și pe cununatul lui, familia Chamberlain, și pe prietenii lor bogăți din New York, familia Cuyler și familia Robinson. Așa cum își imaginase, erau, la fel ca toți ceilalți americani, uimiți de nobilii britanici. Faptul că Aline îi întrebă cum a fost călătoria peste ocean îi făcuse să-i mulțumească de nenumărate ori. Atunci cînd le propusese să bea ceva în curînd, bucuria lor fusese comparabilă cu aceea a unui condamnat care scapă de pedeapsa cu moartea. Aline spera sincer că, după ce vor fi locuit împreună cîteva zile, aveau să se obișnuiască și să nu mai fie atît de fermecăți de ea.

Luîndu-și la revedere de la oaspeți, merse în bucătărie ca să o caute pe doamna Faircloth. Ciudat, deși nu se întîmpla nimic neobișnuit înăuntru, Aline știu fără să i se spună că McKenna tocmai trecuse pe acolo. Îi trebui o singură privire din partea menajerei ca să-și dea seama că avea dreptate. Da, McKenna venise să o caute pe

doamna Faircloth imediat după ce vorbise cu Aline. Dintre toți cei care-l cunoscuseră înainte, ele două îl iubiseră cel mai mult.

McKenna... Gîndurile o copleșiră precum albinele dintr-un stup răsturnat. Nu reușea să fie atentă la nimic. Părea imposibil ca el să se fi întors la Stony Cross, ca atras de un magnet vrăjit, dorindu-și să încheie cumva trecutul care-i bîntuia pe amîndoi. Voia ceva de la ea, o plată în durere, regret sau plăcere, ceva care să-i aducă, în sfîrșit, puțină liniște. Iar ea nu avea ce să-i ofere, deși ar fi fost gata să-și jertfească și sufletul pentru el, dacă s-ar fi putut.

Voia să-l vadă iar, doar ca să se convingă că era real. Avea nevoie să-i audă vocea, să-i simtă brațul sub palma ei, orice care să-i confirme că nu înnebunise din cauza dorului neostoit. Se strădui să-și țină firea și rămase impasibilă în timp ce merse de-a lungul mesei lungi de lemn din bucătărie. Se uită la paginile pline de liste cu bucate, făcute de bucătăreasă împreună cu doamna Faircloth, și sugeră încet cîteva schimbări în meniu. Cînd căzură în sfîrșit de acord, Aline se gîndi să se alăture vizitatorilor la masa de dimineață și simți cum o cuprinde un vai de epuizare. Nu voia să mănînce, să zîmbească și să le vorbească atîtor străini. Mai tîrziu, după ce-și va fi revenit, avea să facă pe gazda perfectă. Între timp, însă, voia să meargă într-un loc ferit și să se gîndească. Să se ascundă, adăugă o voce batjocoritoare din mintea ei. Da, să se ascundă. Nu voia să-l revadă pe McKenna pînă nu reușea să se adune.

– Contelete o să vrea să-ți vorbească, îi spuse doamna Faircloth trăgînd-o deoparte, spre ușa de la bucătărie.

Îi privea cu căldură și îngrijorare chipul palid. Sigur că da. Marcus va dori să se asigure că nu plînge și că nu e tulburată, că prezența unui bărbat pe care-l iubise cîndva nu-i deranjează existența.

– Mă duc eu la el, spuse Aline. O să-l anunț și că trebuie să se ocupe de oaspeții noștri în dimineața asta. Eu sănăcam... obosită.

– Da, aproba doamna Faircloth. Trebuie să fii odihnită pentru balul de diseară.

McKenna, la un bal de la Stony Cross Park. Iată ceva ce Aline nu îndrăznise niciodată să-și imagineze.

– Viața e ciudată, nu-i aşa? murmură ea. Cît de ironic este că s-a întors aici pînă la urmă.

Bineînțeles că doamna Faircloth știa la cine se referă Aline.

– Încă te mai vrea.

Cuvintele o făcîră să se înfioare, de parcă șira spinării i-ar fi fost arcul unui țintăș.

– A spus el asta?

– Nu, dar s-a văzut pe chipul lui cînd i-am vorbit despre tine.

Aline respiră adînc înainte să întrebe:

– Nu i-ai spus...

– Nu îi-aș da niciodată în vîleag secretul, o asigură menajera.

Cu discreție, Aline îi luă mîna aspră între mîinile ei reci. Atingerea femeii mai în vîrstă o liniști.

– Nu trebuie să afle niciodată, șopti ea. N-aș suporta aşă ceva.

Îi găsi pe Marcus și pe Livia împreună, în salonul familiei, un loc privat în care se întâlneau din cînd în cînd, mai ales atunci cînd era nevoie să discute probleme urgente. Se părea că acum era o astfel de ocazie. În ciuda agitației pe care o simtea, Aline zîmbi cînd văzu chipul întunecat și îngrijorat al fratelui său și pe acela crispat al surorii ei.

– N-aveți de ce să vă uitați la mine de parcă aș fi gata să sar de la etaj, le spuse. Vă asigur că sănătatea liniștită. L-am văzut pe McKenna, am vorbit prietenește și am fost amîndoi de acord că trecutul nu mai are nici o importanță.

Marcus se apropiie de ea și o apucă pe după umeri cu brațele lui puternice.

– Trecutul are întotdeauna importanță, spuse pe un ton foarte serios. Iar acum, dată fiind situația... nu vreau să suferi din nou.

Aline încercă să-l liniștească, zîmbindu-i.

– N-o să sufăr. Nu mai simt nimic din tot ce-am simțit pentru el. Pe atunci eram doar o fetiță amețită. Sînt sigură că nici McKenna nu mai simte nimic pentru mine.

– Atunci ce caută aici? Întrebă Marcus cu o privire aspră în ochi.

– A venit să facă afaceri împreună cu domnul Shaw, desigur. și să discute cu tine, să te convingă să investești în fabricile lor...

– Cred că e numai un subterfugiu ca să ascundă adevăratul lui scop

- Și care ar fi acela?
- Să te cucerească în sfîrșit.
- Sincer, Marcus, îți dai seama cît de ridicol sună?
- Sînt sportiv, răsunse el sec. Am urmărit și am împușcat vînat aproape toată viața mea, și știu cum arată o vînătoare.

Retrăgîndu-se de lîngă fratele ei, Aline îl privi ironic.

– Ar fi trebuit să-mi imaginez că tu aşa o să gîndeşti.

Viața nu înseamnă doar urmărire și cucerire, Marcus.

– Pentru o femeie, poate că nu, însă pentru un bărbat aşa stau lucrurile.

Aline oftă și îi aruncă o privire cu înțeles Liviei, cerîndu-i în tacere ajutorul. Sora ei mai mică îi făcu imediat pe plac.

– Dacă Aline spune că n-o supără prezența lui McKenna, atunci cred că nici noi nu avem motiv de supărare.

Expresia lui Marcus nu se îmblînzi.

– Eu tot cred că ar fi mai bine să-i cer să plece.
– Doamne, îți dai seama câte zvonuri ar declanșa aşa ceva? întrebă Aline, pierzîndu-și răbdarea. De ce-mi mai ceri părerea, dacă tu te-ai decis deja ce vrei să faci? Lasă lucrurile aşa cum sînt. Vreau să rămînă aici.

Se miră de felul în care o priviră frații ei, de parcă le-ar fi vorbit într-o limbă străină.

– Ce s-a întîmplat? întrebă pe un ton obosit.
– Chiar acum a ieșit la lumină puțin din vechea ta fire, spuse Marcus. E o schimbare binevenită.

Aline răsunse cu un rîset trist.

– Ce vrei să spui, Marcus? Că am devenit timidă și fricoasă?

– Retrasă e cuvîntul, răspunse el. Refuzi să acceptî atenția oricărui bărbat în afară de Sandridge, și e clar că de acolo n-o să iasă nimic.

Aline dădu să protesteze, dar Marcus se întoarse spre Livia.

– Nici tu nu ești cu mult mai bună decît ea, spuse scurt. Au trecut doi ani de la moartea lui Amberley, iar tu ai fi putut foarte bine să mori o dată cu el. E timpul să renunți la hainele cernite, Livia, și să începi să trăiești din nou. Doamne, Dumnezeule, sănăteți cele mai frumoase femei din Hampshire, și amîndouă trăiți precum călugărițele. Mă tem că o să rămîn cu voi pe cap pînă cînd o să fiu chei și fără dinti.

Livia îi aruncă o privire ofensată, iar Aline rîse la gîndul că fratele ei cel viril avea să ajungă un bătrînel decrepit. Îl sărută cu afectiune.

– Sîntem exact cum meriți, arogantule. Bucură-te doar că nu-mi stă mintea să te dojenesc pentru toate defectele pe care le ai, dragule, bărbat neînsurat la treizeci și patru de ani și al cărui unic scop în viață ar trebui să fie să aibă un moștenitor pentru titlul de...

– Destul, spuse el supărat. Am auzit asta de sute de ori, de la mama. Dumnezeu știe că nu trebuie s-o mai aud și de la tine.

Aline îi aruncă Liviei o privire triumfătoare, iar sora ei reuși să zîmbească.

– Foarte bine, o să te las în pace, dacă promiți să nu mai spui nici un cuvînt despre McKenna.

Marcus dădu din cap și rosti ceva ca pentru sine, apoi plecă. Aline o privi pe Livia. Remarcile fratelui lor o tulburaseră. Îi zîmbi cu căldură.

– Are dreptate într-o singură privință, rosti. Ar trebui să ieși mai des în societate.

– Vrei să spui că ar trebui să vorbesc mai des cu bărbați.

– Da. O să te îndrăgostești din nou într-o bună zi, Livia. O să te măriți cu un bărbat minunat, o să-i faci copii și o să trăiești viață pe care Amberley și-ar fi dorit-o pentru tine.

– Și tu?

Zîmbetul lui Aline pieri.

– Știi că astfel de vise nu mai sunt posibile pentru mine.

Livia oftă.

– Nu e cinstit!

– Nu, răspunse Aline încet, însă asta e situația. Unele lucruri nu sunt sortite să se întâmple.

Livia își strînse brațele în jurul taliei și se încruntă spre covor.

– Aline, vreau să-ți spun ceva, un lucru pe care nu îl-am spus niciodată, fiindcă mi-a fost prea rușine. Acum, că s-a întors McKenna și că mă gîndesc atât de mult la trecut, nu pot să tac în continuare.

– Nu, Livia, spuse Aline cu blîndețe, imaginîndu-și ce voia sora ei să-i spună.

Deodată, pe obrazul acesteia alunecă o lacrimă.

– Eu i-am spus tatei despre tine și McKenna, acum mulți ani. Ai bănuit, dar nu m-ai întrebat niciodată. Aș vrea să fi tăcut. Îmi pare rău că i-am spus. Îți-am distrus viață.

– Nu a fost vina ta, exclamă Aline, apropiindu-se că să o ia în brațe. Cum aş fi putut să dau vina pe tine pentru asta? Erai doar o copilă și... Nu plâng! Nu contează că i-ai spus tatei. N-ar fi ieșit nimic bun din relația mea cu McKenna. Nu aveam unde să mergem, nu aveam ce să facem ca să putem să rămînem împreună.

– Tot îmi pare rău.

Aline scoase un sunet încurajator și o mîngîie pe spatele delicat.

– Numai un prost se ceartă cu soarta, aşa spunea tata mereu. Mai știi?

– Da, și întotdeauna părea un idiot cînd spunea asta.

Aline rîse.

– Poate că ăi dreptate. McKenna și-a sfidat soarta, nu?

Scoțînd o batistă din mînecă, Livia se retrase și-și suflă nasul.

– Servitorii vorbesc, spuse ea, cu vocea înfundată de bucățica de bumbac. Se pare că majordomul doamnei Chamberlain i-a spus lui James, servitorul nostru, care i-a spus uneia dintre cameriste, că lui McKenna i se spune „regele” în New York, că are o casă imensă pe Fifth Avenue și că îl cunoaște toată lumea de pe Wall Street.

Aline zîmbi din colțul gurii.

– De la grăjdar, la rege. N-ar fi trebuit să mă aştept la nimic altceva din partea lui.

– Aline, dacă McKenna se îndrăgostește iar de tine? Întrebarea îi dădu fiori.

– Nu o să se îndrăgostească. Te rog să mă crezi că, odată ce flacăra unei iubiri s-a stins, ea nu mai poate să se aprindă din nou.

- Dar dacă nu s-a stins niciodată?
- Livia, te asigur că McKenna nu a suferit după mine timp de doisprezece ani.
- Dar tu n-ai...

Livia se opri brusc. Dîndu-și seama ce voia s-o întrebă sora ei, Aline roși. Merse la fereastră și se uită afară, spre o alei străjuită de arcade din piatră, care ducea la grădina de la răsărit. Peste arcade creșteau trandafiri, clematite și caprifoii, și formau laolaltă un tunel parfumat ce ducea la o casă de vară cu ziduri din piatră și tavan cu grinzi de lemn. Acea grădină era plină de amintiri despre McKenna. Mîinile lui care se mișcau atent printre trandafiri, rupând florile uscate, chipul său bronzat în lumina soarelui care intra printre frunze și tulipini, părul de pe ceafa lui strălucind de sudoare în timp ce Tânărul arunca pietriș pe potecă sau curăța florile de buruieni...

– Nu știu dacă se poate spune că am suferit, spuse Aline, mîngîind cu vîrfurile degetelor lemnul pervazului. McKenna o să fie mereu o parte din mine, indiferent unde s-ar duce. Se spune că, uneori, cei care pierd un braț sau un picior trăiesc cu senzația că încă îl mai au. Am simțit de multe ori că el e încă aici, că spațiul gol de lîngă mine e plin de prezența lui.

Închise ochii și își sprijini fruntea și vîrful nasului de geamul rece.

– Îl iubesc mai mult decât pot să-ți spun, șopti. Mi-e străin acum, dar încă mi se pare atât de cunoscut! Nu pot să-mi imaginez agonie mai dulce decât să-l am aşa aproape.

Trecu multă vreme înainte ca Livia să poată să vorbească.

- Aline, de ce nu-i spui adevărul, acum, că s-a întors?
- De ce? N-aș face decât să-i provoc milă. Mai bine mă arunc în rîu.

Se ridică de la fereastră și șterse cu mâneca urmele pe care le lăsase pielea ei pe geam.

- E mai bine să-l las să mă urască în continuare.
- Nu știu cum suportă! exclamă Livia.
- Aline zîmbi îndurerată.
- Găsesc o bucurie neașteptată în faptul că n-ar simți atîția ură dacă nu m-ar fi iubit aşa de mult odinioară.

În ciuda rugămintilor fraților ei, Livia refuză să participe la balul de bun venit la care aveau să fie invitate toate personajele importante din comitat.

– Am nevoie de tine acolo, insistase Aline, încercînd să facă pe sora ei să iasă din izolarea pe care și-o impusese. Nu mă simt bine, Livia, și prezența ta alături de mine m-ar ajuta...

– Nu, răspunse Livia sec.

Era așezată într-un fotoliu din salonul familiei, avea o carte într-o mînă și un pahar de vin în cealaltă. Purta părul împletit într-o coadă lejeră și avea papuci comozi în picioare.

– Nu doresc să mă amestec cu mulțimea de americani. În plus, știu exact ce te neliniștește, iar compania mea n-ar schimba absolut nimic.

– Nu vrei să-l vezi pe McKenna, după atîția ani?

– Doamne apără, nu, spuse Livia, privind-o pe deasupra paharului din care bea vin. Gîndul să dău ochii cu el după ce v-am pîrît tatei mă face să-mi doresc să intru-n pămînt de rușine.

– El nu știe.

– Dar știi eu!

Încruntîndu-se, Aline decise să mai încerce o dată.

– Dar domnul Shaw? Nu vrei deloc să-l cunoști?

– Din ce mi-a spus Marcus despre el, înțeleg că aş face mai bine să mă feresc.

– Credeam că Marcus îl simpatizează.

– Da, dar nu pe post de companion al surorilor sale.

– Asta nu înseamnă decît că e un domn foarte interesant, spuse Aline, făcînd-o să rîdă pe sora sa.

– Stă aici o lună întreagă, aşa că, probabil, o să aflăm. Între timp, mergi jos și simte-te bine. Ești foarte frumoasă îmbrăcată în rochia asta. Nu mi-ai spus odată că albastrul e culoarea preferată a lui McKenna?

– Nu-mi mai amintesc.

Albastrul era, într-adevăr, culoarea lui preferată. În acea seară, Aline nu reușise să se abțină și alesese rochia de culoarea lapis lazuliului rusesc, simplă, fără prea multe volane, cu o trenă scurtă și un corset adînc. La gît purta un șirag dublu de perle, iar bucla de jos îi atîrna pînă aproape de talie. În păr îi era împletit un alt șirag de perle.

– Ești ca o zeiță, declară sora ei cu veselie, ridicînd paharul ca pe un tribut. Noroc, scumpa mea. Odată ce te vede McKenna în rochia asta, sănătatea să-ți fie tare greu să-l ții la distanță.

După ce McKenna și Shaw căzuseră de acord să devină parteneri de afaceri, Gideon insistase ca prietenul său să devină prezentabil, ca să-l poată aduce în societate. Acest lucru presupusese o perioadă lungă de antrenament riguros, timp în care tânărul reușise să învețe destul cît să se amestece în cercurile elevate ale lui Shaw. Oricum, el nu se îndoia că poleiala de educație pe care o primise era doar la suprafață. Ca să faci parte din aristocrație aveai nevoie de mai mult decât de haine și de bune maniere. Era nevoie să ai o atitudine potrivită, să te porti de parcă totul și s-ar fi cuvenit, să fii sigur de superioritatea ta și să ai un caracter elegant. Toate acestea erau lucruri pe care el știa că nu poate să le obțină.

Din fericire, în America era suficient să ai bani ca să fii primit în cercurile înalte, chiar dacă erai primit cu destulă reținere. Un bărbat cu bani făcuți de curînd avea destule uși deschise. Femeile erau mai puțin norocoase. Dacă familia unei moștenitoare nu era suficient de veche, indiferent cît de mulți bani ar fi avut, ea nu era acceptată de cei din New York-ul vechi și trebuia să-și caute soț la Paris sau la Londra, nu acasă.

După atmosfera somptuoasă a balurilor din New York, McKenna descoperi cu plăcere că adunarea din Hampshire era cu totul altfel. Cînd îi spuse lui Gideon, acesta rîse încet.

– În Anglia aşa stau lucrurile, îi spuse el. Aristocrații de aici nu au nimic de dovedit. Nimeni nu poate să le ia titlurile și sănt liberi să facă și să spună orice doresc. La New York, statutul social e ceva precar. Nu poți să fii sigur cum stai decât dacă ești pe vreo nenorocită de listă sau

pe alta. Liste de comitet, liste de invitați, liste de membri, de oaspeți...

— Există vreo listă pe care tu să nu fii? întrebă McKenna.

— Doamne, sigur că nu, spuse Gideon, rîzînd ironic. Fac parte din familia Shaw. Pe mine toată lumea mă vrea.

Stăteau împreună la un capăt al sălii de bal, o încăpere imensă, a cărei podea era acoperită cu metri întregi de parchet. În aer plutea parfum de trandafiri, de nuferi și crini proaspăt tăiați din grădini și aranjați în vase de cristal. În nișele de pe marginea sălii erau bănci cu tapițerie din catifea, iar pe ele stăteau aşezate văduvele și fetele pe care nu le curta nimeni, adunate în grupuri compacte. De la un balcon de deasupra se auzea muzică, venind de la o orchestră pe jumătate ascunsă de buchete bogate. Deși balul nu se apropia ca extravaganță de acelea de pe Fifth Avenue, le era net superior acestora. Diferența stătea în calitatea și în modestia oamenilor, se gîndi McKenna. Cînd apăru Aline, bănuielile îi fură confirmate.

Era minunată, cu perle albe în părul întunecat și cu trupul voluptos îmbrăcat într-o rochie albastră care îi scotea în evidență sînii. Un șirag dublu de boboci de trandafir alb îi era înfășurat la înceietură. Aline se apropiie de un grup de oaspeți din apropierea intrării în sală, cu brațele întinse într-un gest de bun venit. Zîmbetul ei era magie pură. McKenna observă ceva ce nu văzuse cînd se întîlniseră înainte. Mergea altfel decît își amintea el. În locul grației impetuioase pe care o avea cînd era mică,

acum se mișca precum o lebădă peste un lac nemîscat, cu deliberare și atenție.

Apariția ei atrase multe priviri. Era clar că McKenna nu e singurul care îi aprecia delicatețea. Oricît de liniștită ar fi fost în aparență, nu avea cum să ascundă senzualitatea de dedesubtul calmului. McKenna abia dacă se putu stăpîni să nu o apuce de mijloc și s-o tragă într-un ungher întunecos. Voia să-i smulgă perlele din păr și să-i sărute sânii, să se îmbete cu parfumul trupului ei.

– Minunată, comentă Gideon, urmîndu-i privirea. Dar ai putea să găsești o femeie aproape la fel de atrăgătoare, și cu siguranță mai tînără, la New York.

McKenna îi aruncă o privire plină de dispreț.

– Știu ce am lăsat în New York.

Privirea i se întoarse la Aline. Gideon zîmbi și răsuci între degete piciorul paharului de vin.

– Nu aş spune că toate femeile sunt la fel, dar pot să-ți zic cu destulă siguranță că trupurile lor sunt cam aceleași. Ce o face pe aceasta să fie preferabilă tuturor celorlalte? Simplul fapt că n-ai putut s-o ai?

McKenna nu se obosi să răspundă ineptiei prietenului său. N-ar fi avut cum să-l facă pe Shaw, sau pe oricine altcineva, să priceapă. Realitatea era că el și Aline nu se despărțiseră niciodată. Ar fi putut să trăiască și în părți opuse ale pămîntului, și tot ar fi fost împreună, legați cu sfori invizibile, diabolice. Că n-a putut s-o aibă? O avea tot timpul. Îl chinuise necontentit. Avea s-o facă să sufere pentru asta, aşa cum suferise și el mai bine de-o decadă.

Gîndurile îi fură întrerupte de apropierea lordului Westcliff. La fel ca și ceilalți bărbați din încăpere, și

contele era îmbrăcat formal, în alb și negru, cu o haină cu revere largi și pantaloni croiți de o mînă îndemînatică. Avea trupul puternic al unui sportiv și o manieră directă. Semăna cu tatăl lui la trup, iar asta îl făcu pe McKenna să-l antipatizeze puțin. Pe de altă parte, nu mulți aristocrați ar fi primit un fost servitor ca pe un ospet de vază, trebuia să recunoască.

Westcliff îi salută cu o expresie caldă pe chip, chiar dacă nu tocmai prietenoasă.

– Bună seara, murmură. Vă simțiți bine, domnilor?

– Foarte bine, răsunse Shaw pe un ton cordial, ridicînd paharul cu un gest aprobator. Un Bordeaux minunat, sire.

– Excelent. O să trimit cîteva sticle la casa de ospetă, special pentru tine, spuse el, apoi îl privi pe McKenna. Și dumneata, domnule? Cum ți se pare primul bal la care participi la Stony Cross Park?

– Arată altfel de pe această parte a ușii, răsunse sincer McKenna.

Westcliff zîmbi fără voie.

– E cale lungă de la grajd pînă la sala de bal, recunoscu el, și nu mulți ar fi putut să ajungă aici.

McKenna abia dacă auzi remarcă, fiindcă atenția îi fusese din nou atrasă de Aline, care ura bun venit cuiva care tocmai ajunsese. Ospetele era singur. Un tînăr de cel mult treizeci de ani, care semăna la înfătișare cu Gideon Shaw, însă, în timp ce părul acestuia era blond ca spicile de grîu, al nou venitului era aproape alb, iar privirea sa era foarte adîncă. Îl stătea bine alături de Aline, cu părul ei negru. Urmărindu-i privirea, Westcliff îi văzu pe cei doi.

– Lordul Sandsridge, murmură. Un prieten al familiei noastre, prețuit de lady Aline.

– Așa se pare, spuse McKenna, observînd aerul de intimitate dintre cei doi.

Gelozia îi străpunse sufletul precum un cuțit cu lama otrăvită. Westcliff continuă pe un ton calm:

– Sînt prieteni de cel puțin cinci ani. Sora mea are o afecțiune neobișnuită pentru Sandsridge, ceea ce mă bucură nespus, fiindcă îmi doresc ca ea să fie fericită.

Făcu o plecăciune.

– În slujba dumneavoastră, domnilor.

Gideon zîmbi și-l privi pe conte cum se îndepărtează.

– Un strateg bun, acest Westcliff, murmură. Mi se pare că te-a avertizat să stai departe de lady Aline, McKenna.

Acesta îl privi supărat, deși se obișnuise de mult cu bucuria pe care-o simțea Gideon când știa că poate să-i spună ceva care să-l tulbere.

– Westcliff n-are decît să se ducă naibii, spuse el supărat. Cu tot cu Sandridge.

– Nu te temi de competiție, aşadar, murmură Gideon.

McKenna ridică o sprînceană și spuse cu obidă:

– Dacă după cinci ani în care a cunoscută pe lady Aline, Sandsridge n-a făcut-o a lui, înseamnă că n-am nici o competiție, în nici unul dintre sensurile cuvîntului.

– N-a făcut-o a lui în mod public, îl corectă Gideon.

McKenna scutură din cap și zîmbi șters.

– Din cîte știu eu, Shaw, ăsta e singurul fel care contează.

Capitolul opt

Aline cunoscuse prea puțini oameni în care să aibă destulă încredere încât să ajungă să-i iubească, însă pe Adam, lordul de Sandridge, îl iubise aproape imediat. Ei doi aveau cea mai pură prietenie, neatinsă de vreo umbră de pasiune. În ultimii cinci ani circulaseră multe zvonuri în ceea ce-i privea, iar asta le folosea amândurora. Lui Aline îi plăcea că puțini bărbați aveau curaj să o abordeze, crezînd că are o legătură cu Adam, iar el era recunoscător pentru că bîrfele despre o presupusă relație între ei doi împiedicau alte zvonuri, și mai distructive.

Aline nu încercase niciodată să afle care erau preferințele sexuale ale lui Adam, fiindcă era clar că acestea n-au nimic de-a face cu ea, însă știa sigur un lucru pe care foarte puțini îl bănuiau doar, anume că el era atras doar de bărbați, lucru care avea să-l facă foarte fericit pe vreun tînăr cu aceleași înclinații. Șarmul, inteligența și umorul lui Adam erau dezirabile indiferent cum ar fi arătat el, dar întîmplarea făcea ca lordul să fie și foarte chipeș, cu un păr des, de culoarea aurului alb, cu ochi cenușii, gene negre și un trup atletic și bine întreținut.

Aline se simțea foarte bine în compania lui. Lordul o făcea să rîdă și să-și pună întrebări, ba mai mult, părea

că știe ce vrea ea să spună înainte să fie nevoie să rostească vorbele. Adam era cel care putea să-i schimbe dispozițiile proaste, aşa cum nimeni altcineva n-ar fi reușit. Din cînd în cînd, făcea și ea la fel pentru el.

– Uneori mă faci să-mi doresc să fi fost bărbat, îi spusesese odată, rîzînd.

Zîmbetul lui strălucise atrăgător, contrastînd cu pielea bronzată.

– Nu. Ești perfectă ca femeie.

– Ba deloc, murmurase ea, gîndindu-se la pielea arsă care-i acoperea picioarele.

Adam nu recursese la platitudini sau la minciuni, ci o luase de mînă și o ținuse aşa multă vreme. Aline îi povestise, la puțină vreme după ce se cunoscuseră, despre accident și despre cicatricile cu care rămăsese. Era ciudat, fiindcă păstrase secretul față de prieteni pe care-i avea de ani buni, însă de el nu voia să se ascundă. Îi povestise fiecare detaliu al iubirii ei interzise cu McKenna și îi spusesese cum fusese nevoie să-l trimită departe de ea. Adam tăcuse, înțelegător și atent.

Cu un zîmbet criscat, menit pentru oaspeți, Aline îl strînse de mînă și-i spuse în șoaptă:

– Am nevoie de tine.

Ei o privi atent, curios.

– Ce s-a întîmplat?

– McKenna, reuși ea să spună. S-a întors.

Adam scutură din cap. Nu-i venea să credă.

– La Stony Cross?

Ea dădu din cap, iar el țuguie buzele într-un fluierat neauzit.

– Doamne.

Aline zîmbi speriată.

– Stă la conac. A venit cu americanii.

– Draga de tine, spuse el glumeț. Se pare că n-ai noroc. Hai cu mine în grădină, să vorbim.

Ea și-ar fi dorit să poată, însă rămase pe loc, nesigură.

– Trebuie să rămîn aici, să-i primesc pe oaspeți.

– Asta e mai important, o informă Adam, trăgîndu-i mîna pe sub brațul lui. Doar cîteva minute. Te aduc în sală înainte să li se facă dor de tine. Vino.

Merseră împreună spre balconul din piatră care se înălța deasupra teraselor din spatele conacului, unde un rînd de uși franțuzești erau deschise ca să lase să intre aerul curat de afară. Aline vorbi repede, îi povestî tot, iar el ascultă atent, tăcut. În fața ușilor deschise, Adam se opri și se uită înapoi, spre multime.

– Care dintre ei e? murmură el.

Aline aproape că nu avu nevoie să se uite prin sală, atât era de conștientă de prezența lui McKenna.

– E acolo, aproape de friza aia. Vorbește cu fratele meu.

După ce aruncă o privire discretă, Adam se uită din nou la ea și-i vorbi pe un ton sec.

– E frumos, dacă-ți place tipul ăsta de bărbat, înalt și întunecat.

Oricît de tulburată ar fi fost, Aline rîse puțin.

– Există cineva căruia să nu-i placă tipul ăsta?

– Eu, de pildă. N-ai decît să te bucuri de Sturm und Drang-ul tău, scumpa mea. Eu prefer pe cineva mai ușor de suportat.

- Ce înseamnă Sturm und Drang?
- Văd că trebuie să te învăț despre literatura germană. Înseamnă chin pasional, literalmente, furtună și agitație.

– Da, ei bine, nu știu nimic mai interesant decât o furtună. N-am dreptate? întrebă Aline pe un ton glumet.

Adam zîmbi larg și o trase spre o canapea din apropiere.

– Numai cînd o privești dintr-o casă bine încălzită și plăcută.

Se aşezară, iar el o luă de mînă.

– Spune-mi, scumpă, ce vrei să faci acum?

– Încă nu știu.

– Ți-a spus McKenna ce vrea de la tine?

Adam își răspunse singur, înainte ca ea să apuce să spună ceva.

– Nu-mi spune, fiindcă știu exact ce vrea. Întrebarea e dacă are cum să te forțeze să-i oferi ce dorește.

– Nu, spuse ea imediat. Oricît s-ar fi schimbat, n-ar face niciodată aşa ceva.

Adam se mai liniști puțin.

– Asta e o veste bună.

– Mă tem, Adam, îi mărturisi Aline în șoaptă, sprijinindu-și capul pe umărul lui, de ce-o să fie, acum sau în următoarele săptămâni. Mă tem de ce-o să fie după aceea, după ce McKenna o să plece iar. Am supraviețuit prima dată, dar nu știu dacă o să rezist din nou.

El își strecuă mîna pe după talia ei și o strînse încurajator.

– O să reziști. Eu o să fiu aici și o să te ajut.

Urmă o pauză lungă, timp în care lordul se gîndi.

– Aline, s-ar putea să îți se pară că mi-am ales prost momentul, dar m-am gîndit la asta în ultima vreme și s-ar putea să nici nu conteze foarte mult cînd anume îți spun.

– Da?

Adam o privi. Nasurile aproape că li se atingeau. Îi zîmbi, iar ochii lui cenușii sclipiră în lumina lunii.

– Facem o pereche frumoasă, scumpă. În cei cinci ani de cînd ne cunoaștem, am ajuns să te ador aşa cum n-am adorat pe nimeni în toată viața mea. Aș putea să petrec ore întregi enumerîndu-ți toate virtuțile, dar le cunoști și tu foarte bine. Propunerea mea este să continuăm să fim prieteni, dar cu o mică modificare. Vreau să te iau de soție.

– Ai băut? întrebă Aline, făcîndu-l să rîdă.

– Gîndește-te. Ai fi stăpîna domeniului Marshleigh. Am fi cea mai neobișnuită pereche, un soț și o soție care chiar se plac.

Ea îl privi nedumerită.

– Dar nu ai vrea să...

– Nu. Fiecare dintre noi ar găsi mulțumire într-un anume fel în căsnicie, și într-alt fel, în afara ei. Prietenia durează mult mai mult decît iubirea, Aline, iar eu sunt tradîționalist, într-un anume sens, și înțeleg motivul pentru care pasiunea nu are ce să caute în căsnicie. Nu o să-ți găsesc nici o vină dacă o să ai amanții, și tu o să faci la fel pentru mine.

– Eu nu am de gînd să fiu cu nimeni, murmură ea. Oricărui bărbat care mi-ar vedea picioarele i-ar fi imposibil să facă dragoste cu mine.

– Atunci nu lăsa pe nimeni să le vadă, spuse Adam pe un ton calm.

Ea îl privi bănuitoare.

– Dar cum să...

– Folosește-ți imaginația, drăguța mea.

Strălucirea necuviincioasă din privirea lui o făcu să roșească.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta. Ar fi ciudat și stînjenitor...

– E treabă de planificare, o informă Adam cu ironie. Dar să revenim la propunerea mea. O să te gîndești ea?

Ea clătină din cap, zîmbind fără voie.

– S-ar putea să fiu prea convențională ca să pot să accept un astfel de aranjament.

– La naiba cu convențiile, spuse Adam, sărutînd-o pe păr. Lasă-mă să te ajut să-ți oblojești inima cînd o să-ți fie rănită. Lasă-mă să te mîngîi și să te țin în brațe, aşa cum ar face-o un prieten mult iubit. Lasă-mă să te duc în cele mai frumoase locuri din lume cînd o să te saturi de Anglia.

Aline zîmbi, cu chipul ascuns în țesătura fină a hainei lui.

– Îmi dai niște timp ca să mă gîndesc la oferta ta atît de tentantă?

– Ai tot timpul din lume.

Adam își schimbă brusc poziția, deși continuă s-o țină pe după mijloc, și îi șopti la ureche:

– Se apropie domnul Sturm, domnișoară Drang. Vrei să rămîn cu tine sau să te las singură cu el?

Aline se îndepărta de el.

-
- Lasă-mă singură, șopti. Mă descurc eu cu el.
 - Așa o să-ți scriu pe piatra de mormînt, o tachină Adam, apoi o sărută pe obraz. Noroc, scumpa mea. Strigă-mă dacă ai nevoie de mine.
 - Nu vrei să-l cunoști? Întrebă ea.
 - Doamne ferește. Luptă-te singură cu proprii balauri, doamna mea, răspunse el, apoi se îndepărta, zîmbind larg.

Aline ridică privirea. McKenna se apropie de ea, iar prezența lui întunecată aruncă o umbră lungă asupra ei. Caracterizarea lui Adam nu era chiar potrivită, fiindcă bărbatul din față ei semăna mai mult a diavol decât a balaur. Nu-i lipsea decât furca. Un diavol înalt, întunecat, cu ochii strălucitori, îmbrăcat formal, în alb și negru. Lui Aline i se tăie răsuflarea. O uimi că simțea o nevoie atât de mare să-l atingă. Ca atunci cînd era mică, o cuprinsese o emoție sălbatică, amețitoare, emoția pe care n-o uitase niciodată.

- McKenna, rosti încet, sugrumat. Bună seara.
- El se opri înaintea ei și se uită urî spre arcada prin care dispăruse Adam.
- Cine era? o întrebă, deși ea bănuia că știe deja.
- Lordul Sandridge, murmură ea. Un prieten foarte drag.
- Numai prieten?
- Cu zece minute înainte, Aline ar fi răspuns cu un „da” convins. Acum, după ce Adam o ceruse de soție, se gîndi atentă la întrebarea lui McKenna.
- Vrea să mă ia de soție, recunoscu.

Expresia lui nu se schimbă deloc, însă în ochi îi apără o strălucire neobișnuită.

– Și o să te măriți cu el?

Aline îl privi, aşa cum stătea acolo, pe jumătate umbrit, pe jumătate la lumină, și simți cum trupul ei se schimbă, cum pielea o furnică pe sub materialul albastru al rochiei, cum sfîrcurile i se întăresc. Pieptul și abdomenul i se încinseră, de parcă ar fi răsuflat cineva deasupra lor.

– Probabil că da, se auzi șoptind.

McKenna se apropie de ea și întinse mâna într-un gest poruncitor, iar ea îl lăsa s-o tragă în picioare. Îi simți degetele lungi strîngîndu-i încheietura înmănușată chiar de sub inelul de boboci de trandafir alb. Nu-i opuse rezistență. Simți cum inima i se strînge scurt cînd el își strecură degetul mare în palma ei. Mîinile lor erau despărțite de materialul gros al celor două perechi de mânuși, și, cu toate astea, simpla apăsare a degetelor lui era suficientă ca să-i facă pulsul să bată mai repede.

– McKenna, întrebă ea încet, de ce nu m-ai anunțat înainte să te întorci atîț de subit la Stony Cross?

– Nu credeam că-ți pasă dacă vin sau nu.

Minciuna fusese rostită pe un ton calm. Oricine l-ar fi crezut, însă nu și ea. Să nu-mi pese? se gîndi, suspensată undeva între angoasă și rîs. Cîte zile ploioase și nopți de singurătate petrecuse, oare, dorindu-și să-l aibă aproape? Avusese febră, delirase, era aproape să moară și în tot acel timp îi rostise numele, îi implorase să vină la ea, visase că o ține în brațe.

– Sigur că-mi pasă, rosti pe un ton de veselie pre-făcută, dînd la o parte amintirile. Până la urmă, cîndva am fost prieteni.

– Prieteni, repetă el sec.

Cu grijă, Aline își retrase încheietura din palma lui.

– Da, sigur. Prieteni foarte buni. M-am întrebat ade-sea ce s-a întîmplat cu tine după ce-ai plecat.

– Acum știi, rosti el, privind-o cu o expresie neclintită. Și eu m-am întrebat ce s-a întîmplat după ce am fost trimis la Bristol. Am auzit ceva despre o boală...

– Hai să nu vorbim despre trecutul meu, îl întrerupse Aline, cu un zîmbet stînjenit. E plăcitor, te asigur. Mă interesează mai mult să aflu despre tine. Povestește-mi totul, din momentul în care ai pus piciorul la New York.

Privirea ei seducătoare îl amuză pe McKenna. Știa că flirtează cu el doar ca să-l țină la distanță, ca să evite orice discuție mai profundă.

– Nu e un subiect potrivit pentru o sală de bal.

– Atunci, poate, pentru salon? Pentru sala de jocuri? Nu? Cerule, înseamnă că e o discuție într-adevăr necu-vîncioasă. Să mergem afară. Poate la grajduri. Cailor o să le placă, iar ei nu bîrfesc aproape niciodată.

– Poți să-ți lași oaspeții?

– Westcliff e o gazdă pricepută, o să se descurce.

– N-ai nevoie de o însotitoare? întrebă el, deși deja o conducea spre intrarea din laterală a sălii de bal.

Ea zîmbi trist.

– Femeile de vîrstă mea n-au nevoie de însotitoare, McKenna.

El o măsură cu privirea, făcînd-o să se înfioare.

– S-ar putea să ai nevoie, totuși.

Merseră împreună prin grădină, spre intrarea grajdurilor. Curtea era construită în stil european, iar grajdurile formau una dintre aripile care închideau partea din față. Se glumea că animalele lui Westcliff trăiau mai bine decât unii oameni, o glumă nu pe de-a-ntregul neadevărat. În camera centrală a grajdurilor, pavată cu piatră, era o fintă de marmură din care beau caii. Arcade largi duceau spre sala unde se țineau hamurile, erau cîte cinci duzini de locuri pentru cai și o sală a trăsurilor care mirosea a lac, a piele și a ceară. Locul nu se schimbase prea mult de când plecase McKenna de la Stony Cross. Aline se întrebă dacă-i făcea placere familiaritatea locului.

Se opriră în sala unde erau harnășamentele. Pe peretei atîrnau șei, zăbale, hamuri și cravașe. Pe margini, pe podea, erau cutii mari de lemn, pline cu instrumente pentru întreținerea cailor. Miroslul animalelor și al pieii se amestecau într-o mireasmă înțepătoare.

McKenna se apropi de o șa și-i mîngîie cu degetele suprafața uzată. Cu capul aplecat, părul deodată pierdut în amintiri. Aline așteptă pînă când el o privi din nou.

– Cum ai început la New York? întrebă. Aș fi crezut că o să faci ceva legat de cai. Cum de ai ajuns vîslaș?

– Prima slujbă pe care am avut-o a fost de zilier în port. Când nu încărcam marfă pe vapoare, învățam să boxez. De cele mai multe ori, lucrătorii din port se băteau ca să facă rost de slujbe.

Se opri puțin, apoi adăugă cu sinceritate:

– Am învățat repede cum să-i oblig pe ceilalți să-mi facă pe plac. Pînă la urmă am reușit să cumpăr o barcă

mică și îngustă, cu pînze, și am devenit cel mai rapid luntraș spre și dinspre Staten Island.

Aline îl ascultă atentă, încercînd să înțeleagă procesul prin care băiatul de la grajduri ajunsese să fie bărbatul înăsprit din fața ei.

– Ai avut vreun mentor? întrebă.

– Nu, pe nimeni, spuse el, mîngîind cu degetele o cravașă. Multă vreme m-am simtit un servitor și n-am crezut că o să fiu vreodată altceva, însă, după un timp, mi-am dat seama că alți lunrași erau mult mai ambicioși. Mi-au povestit despre bărbați ca John Jacob Astor. Ai auzit de el?

– Mă tem că nu. E contemporan cu familia Shaw?

Întrebarea îl făcu să rîdă din senin și să-și arate dintii albi, care contrastau plăcut cu tenul lui întunecat.

– E mai bogat decît familia Shaw, deși Gideon nu vrea să recunoască. Astor e un fiu de măcelar care a început de la zero și a cîștigat o avere din vînzarea de blânuri. Acum vinde și cumpără proprietăți imobiliare în New York și viaorează cel puțin cincisprezece milioane de dolari. L-am cunoscut. E un nemernic hotărît, care abia dacă știe să vorbească englez este, dar a ajuns unul dintre cei mai bogăți oameni din lume.

Aline făcu ochii mari. Auzise despre creșterea industrială din America și despre proprietățile din ce în ce mai valoroase de la New York, însă i se părea aproape imposibil ca un singur om, mai ales unul din clasa de jos, să strîngă o astfel de avere.

McKenna păru să-i citească gîndurile.

– Orice e posibil acolo. Poți să faci mulți bani dacă ești dispus să depui efort, și numai banii contează, fiindcă americanii nu au titluri sau sînge nobil.

– Cum adică dacă ești dispus să depui efort? întrebă Aline. Tu ce eforturi a trebuit să faci?

– Am profitat de alții. Am învățat să-mi ignor conștiința și să-mi pun interesele înaintea intereselor tuturor celorlalți. Mai ales, am învățat că nu pot să-mi permit să ţin la nimeni în afară de mine însumi.

– Dar tu nu ești aşa de fapt, spuse ea.

Ei îi vorbi pe un ton foarte scăzut.

– Să nu te îndoiești nici o clipă că sînt, doamna mea. Nu semăn deloc cu băiatul pe care l-am cunoscut odată. Acela a murit cînd a plecat din Stony Cross.

Aline nu putea să accepte aşa ceva. Dacă nu mai rămăsese nici urmă din tînărul acela, atunci o parte importantă din inima ei avea să moară și ea. Se întoarse spre o nuia de pe perete și își ascunse nefericirea care îi crispase trăsăturile.

– Nu spune asta.

– E adevărat.

– Mi se pare că vrei să mă îndepărtezi de tine, spuse ea.

Nu știa cînd se apropiase McKenna, însă, deodată, el era foarte aproape. Trupurile nu li se atingeau, dar Aline era foarte conștientă de mărimea lui, de cît era de solid. În toiul agitației interioare căreia-i căzuse pradă, în ea se trezi o foame fizică foarte puternică. I se înmuiară genunchii și își dori să se sprijine de el, să-i simtă mîinile pe trupul ei. Nu fusese o idee bună să rămînă singuri, se gîndi, strîngînd pleoapele.

– Te avertizez, spuse McKenna cu blîndețe, că ar trebui să-mi ceri să plec din Stony Cross. Spune-i fratelui tău să mă dea afară, spune-i că prezența mea aici te deranjează. O să plec, Aline, dar numai dacă mă gonești tu.

Gura lui era foarte aproape de urechea ei, iar ea putea să-i simtă respirația pe piele.

– Și dacă nu fac asta?

– Atunci o să mă culc cu tine.

Aline se întoarse și-l privi uimită.

– Poftim?

– M-ai auzit.

McKenna se aplecă spre ea, sprijinindu-și amîndouă mîinile pe peretele din spate, cu palmele lipite de piatra veche, de-o parte și de alta a capului ei

– O să fii a mea, îi spuse pe un ton scăzut și amenințător, și nu o să fie deloc blînd și politicos, aşa cum ești tu obișnuită să faci dragoste cu Sandridge.

Încercase marea cu degetul, fiindcă nu avea de unde să știe dacă ea se culcase sau nu cu Adam, iar acum o privea atent, ca să vadă orice semn că n-ar fi avut dreptate. Aline tăcu. Știa că, dacă i-ar fi spus chiar și puțin, secretele ei s-ar fi destrămat. Era mai bine să credă că ea și lordul sănt amanți, decât să se întrebe de ce rămăsese singură atâtia ani.

– Nu irosești timpul cu subtilități, nu-i aşa? reuși să spună, privindu-l uimită, în timp ce o senzație de fierbințeală îi cuprinse capul pieptului.

– M-am gîndit că e cinstit să te avertizez, ca să știi ce-o să se întîmple.

Pe Aline o tulbură familiaritatea momentului și rămase privindu-l, fascinată de ochii lui extraordinari, albaștri-verzui. Cu siguranță că nu se putea să fie adevărat.

– N-ai forță o femeie, murmură. Indiferent cît de mult te-ai schimbat.

McKenna răspunse pe un ton egal, cu o privire fierbinte și plină de gheăță în același timp.

– Dacă nu mă gonești de la Stony Cross pînă mîine dimineață, atunci o să consider că m-ai invitat în patul tău.

Aline simți cea mai neobișnuită combinație de emoții, de la iritare la amuzament, consternare și admiratie. Băiatul care se născuse un simplu servitor devenise un bărbat minunat de arogant, iar ei îi plăcea încrederea de neclintit pe care el o avea în sine însuși. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, i-ar fi oferit de bunăvoie orice și-ar fi dorit de la ea. Doar că...

Deodată, orice gînd îi dispărut din minte, fiindcă McKenna apucase între degete șiragul dublu de perle de la gîtul ei și își sprijinise aproape toată greutatea pe un singur picior, în timp ce cu celălalt apăsa blînd pe deasupra rochiei albastre. În acel moment de apropiere, deși erau îmbrăcați din cap pînă în picioare, Aline simți cum î se destramă stăpînirea de sine. Parfumul pielii lui îi inundă nările, amestecul de colonie, săpun de bărbierit și esență caldă, masculină, care-i apartinea numai lui McKenna. Inspiră adînc și simți un fior puternic traversîndu-i trupul.

Cu o deliberare care o şocă, McKenna o prinse între el și perete. Îi simți mîna liberă cum alunecă în sus și î cuprinde capul în palmă, cum degetul înmănușat îi mîn-

gîie părul și cum mîna lui îi strînge ceafa. Din nu se știe ce motiv, ei nici nu-i trecu prin minte să i se opună. Rămase pe loc, slăbită de uimire și de dorință, tulburată.

– Spune-mi să plec, rosti McKenna încet, părînd că vrea ca ea să se zbată, aproape provocînd-o să facă asta.

Lipsa ei de împotrivire păru să-l înfurie. Respirația lui fierbinte îi atinse buzele, iar Aline simți cum trupul i se crispează dinăuntru spre în afară.

– Spune-mi, o îndemnă el, aplecînd capul spre capul ei.

Amintirea a ceea ce fuseseră o dată, sărutările din trecut, dorul agonizant, toate arseră în flacăra dorinței din acel moment, singurul care mai exista. McKenna îi astupă geamătul cu buzele, sărutînd-o apăsat la început, ca într-un asalt, apoi transformînd atingerea într-un fel de adorație lacomă, bucuroasă. Îi exploră gura cu forță și cu siguranță, iar ea suspină de plăcere, însă sunetul se pierdu sub apăsarea buzelor lui. McKenna o învățase să sărute și tot el își mai amintea exact ce-i plăcea ei mai mult. Se opri ca s-o tachineze, folosindu-și buzele, dintii, limba, apoi o sărută din nou, agresiv. Mîna îi alunecă de pe ceafa ei spre talie, apoi mai jos, strîngînd-o mai aproape. Ea se arcui și scoase un sunet pierdut când el îi atinse posteriorul și o trase spre el. Chiar și prin rochia groasă dintre ei, Aline îi simți trupul aprins. Plăcerea deveni mai intensă și aproape că o sperie. Era prea mult, prea intens și prea repede...

Deodată, McKenna scoase un sunet brutal și se retrase de lîngă ea. Privindu-l uimită, Aline se sprijini de

perete, cu picioarele tremurînd și amenințînd să-i cedeze. Amîndoi traseră cu sete aer în piept, iar pasiunea neîmplinită umplu aerul ca un abur.

Pînă la urmă, McKenna reuși să vorbească.

– Du-te înapoi în casă, îi spuse răgușit, cît încă mai pot să mă stăpînesc. Si gîndește-te la ce ți-am spus.

Lui Aline îi trebuiră mai multe minute ca să se liniștească destul cît să poată să se întoarcă la bal. Părea calmă, deși inima îi era tulburată, și nimeni nu observă nimic atunci când ajunse în sala mare. Își salută oaspeții, conversă și rîse cu ei, prefăcîndu-se veselie. Numai Marcus îi aruncă o privire bănuitoare, meditativă, de la distanță, făcînd-o să-și dea seama că e încă îmbujorată. Adam veni alături de ea și o privi îngrijorat, iar ea întrebă:

– Arăt cum trebuie? șopti.

– Ești la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar ești îmbujorată. Ce s-a întîmplat între voi? Ați vorbit?

Mult mai mult decît atît. Sărutul acela, plăcerea tulburătoare, care nu semăna cu nimic din tot ce simtise pînă atunci... Erau ani întregi de dor și de visare, transformați în senzație fizică. Părea imposibil să fii detașat când simțeai aşa ceva, să rămîni în picioare când genunchii te trădau. Era imposibil să susțină că totul era în regulă, când, de fapt, nimic nu era cum ar fi trebuit să fie.

Sărutul acela, foamea lor unul pentru celălalt, dorința de-a afla ce se schimbase în cei doisprezece ani de când se despărțiseră... McKenna era periculos pentru ea în toate felurile posibile, însă, cumva, Aline era convinsă că o să aleagă greșit, că o să riște prea mult, totul ca să încerce, nesăbuită, să-și potolească dorul de el.

– Adam, murmură fără să-l privească, ți-ai dorit vreodată ceva atât de mult încât să fii gata să faci orice ca să obții acel ceva, chiar dacă știi că nu-ți face bine?

Se apropiară încet de marginea sălii de bal.

– Bineînțeles, spuse Adam. Toate lucrurile cu adevarat plăcute săntă dăunătoare. Așa că e și mai bine cind faci exces de ele.

– Nu mă ajuți, spuse Aline pe un ton aspru, străduindu-se să nu zîmbească.

– Vrei să-ți dea cineva voie să faci ceva ce ai decis deja că o să faci? Te-ar ajuta? Te-ai simțit mai împăcată?

– De fapt, da, m-ar ajuta, însă nimeni nu poate să facă asta pentru mine.

– Pot eu.

Ea rîse.

– Adam...

– Îți dau voie să faci ce-ți place. Te simți mai bine?

– Nu, săntă doar speriată. Și, în calitate de cel mai bun prieten al meu, tu ar trebui să faci tot ce poți ca să mă împiedici să fac o greșală care n-ar duce decât la foarte multă durere.

– Ai suferit deja, îi aminti el calm. Acum ai putea foarte bine să te și bucuri, dacă tot ai apucat să greșești.

– Doamne, spuse Aline în șoaptă, strîngîndu-l de braț, ce influență proastă ai asupra mea, Adam.

– Fac și eu ce pot, murmură el, zîmbindu-i cu afecțiune.

Gideon se plimba prin grădinile terasate ale conacului, urmărind o potecă din piatră care se unduia printre

pini. Speră că aerul de afară o să-i distra gașca atenția de la tentație. Era încă devreme și el avea nevoie să-și temporizeze nevoia de-a bea. Mai tîrziu, cînd lumea avea să se retragă, putea să se lasă în voia setei și să se îmbete cum trebuia. Din păcate, era nevoie să mai suferă cîteva ore de trezie.

Cîteva torte plasate strategic luminau destul cît să permită o plimbare de seară. Mergînd fără direcție, Gideon ajunse într-un lumeniș mic, pavat cu piatră, în care curgea o fintină arteziană. Spre uimirea sa, în lumeniș era o copilă care părea că se bucură de sunetul muzicii ce venea din depărtare, de la ferestrele deschise ale sălii de bal. Fredonînd încet, ea dansa un fel de vals, oprindu-se din cînd în cînd ca să bea dintr-un pahar de vin. Gideon îi surprinse profilul și văzu că nu era o fetiță, ci o femeie tînără, cu trăsături frumoase, dar neremarcabile.

Probabil că era o servitoare, se gîndi, observînd că are o rochie învechită și părul împletit lejer, într-o coadă lăsată pe spate. Poate că era o cameristă care se bucura de un pahar de vin furat de la petrecere.

Femeia se legăna prin lumeniș, ca o Cenușăreasă a cărei rochie dispăruse înainte ca ea să apuce să ajungă la bal, ceea ce-l făcu pe Gideon să zîmbească. Uitînd o vreme de dorință de-a mai bea ceva, el se apropiie. Pașii nu i se auzeau, acoperiți de gîlgîitul fintinii.

În mijlocul unei piruete lente, femeia îl văzu și rămase pe loc. Gideon o privea amuzat, stînd într-o poziție elegantă, puțin înclinată, cu capul aplecat.

Ea își reveni imediat și îl privi la rîndul ei, apoi zîmbi cu șiretenie și ochii îi sclipiră în lumina slabă a tortelor.

Deși nu era o frumusețe clasică, avea ceva irezistibil, un fel de farmec vibrant, ceva ce el nu mai văzuse niciodată, la nimeni altcineva.

– Ei bine, spuse ea, sănătatea stînjenită. Aveți milă și uitați ceea ce tocmai ați văzut.

– Am o memorie de elefant, spuse el, prefăcîndu-se că-i pare rău.

– Cît de urît din partea dumneavoastră, spuse ea rîzind.

Gideon era fascinat. În minte i se adunară sute de întrebări. Voia să știe cine e femeia, de ce e acolo, dacă bea ceaiul cu zahăr, dacă se călărase în copaci cînd era mică, dacă-i plăcuse primul ei sărut...

Curiozitatea pe care-o simtea îl nedumeri. De obicei reușea să evite să-i pese de cineva suficient de mult încît să pună întrebări despre acela. Fiindcă nu avea încredere că poate să vorbească, nu făcu decît să se apropie încet. Fata se crispă puțin, de parcă n-ar fi fost obișnuită cu prezența cuiva străin. Lîngă ea, Gideon îi distinse mai bine trăsăturile egale, nasul puțin prea lung și gura moale și frumoasă. Avea ochii de o culoare deschisă, poate verde, strălucitori și plini de adîncime.

– Valsul e mai simplu dacă ai un partener, spuse el.
Ai vrea să încerci?

Femeia îl privi de parcă ar fi fost transportată dintr-o dată pe un tărîm necunoscut, alături de un străin prietenos. Muzica din sala de bal plutea prin aer. După o tacere destul de lungă, ea cătină din cap și zîmbi stînjenită, încercînd să găsească o scuză ca să-l refuze.

– Nu mi-am terminat vinul.

Încet, Gideon îi luă din mînă paharul aproape gol, iar ea i-l dădu fără să spună nimic, privindu-l în continuare. El duse paharul la buze și îl goli, apoi îl puse pe marginea fintinii. Fata rîse, cu răsuflarea tăiată, și scutură un deget în direcția lui, prefăcîndu-se supărată.

În timp ce se uita la ea, Gideon simți o căldură puternică în piept, aşa cum i se întîmplase odată cînd făcuse inhalații din cauza unei răceli. Își amintea ușurarea pe care o simtise după ce ore întregi nu putuse să respire, felul lacom în care plămînii trăgeau în ei aerul fierbinte, atît de prețios. Ciudat, dăr în acel moment se simtea cam la fel. Avea o senzație de ușurare, deși nu știa de ce.

Îi oferi mîna dezvelită, pentru că-și scosese mănușile și le băgase în buzunar imediat ce intrase în grădină, răsucind palma în sus. O provoca în tăcere să-i dea mîna. Aparent, tinerei i se păru dificilă decizia. Se uită în altă direcție, deodată gînditoare, prințîndu-și buza moale cu marginile dintilor. Chiar cînd Gideon era convins că o să-l refuze, ea întinse mîna din impuls și degetele ei calde le prinseră pe ale lui. El o ținu ca și cum ar fi prins o pasăre fragilă în palmă și o trase destul de aproape încît să-i simtă parfumul de apă de trandafiri din păr. Avea trupul subțire, cu rotunjimi dulci și cu talia fără corset moale sub degetele lui. În ciuda faptului că momentul era romantic, Gideon simți un fior puternic de dorință, cu totul lipsit de romanticism, iar trupul lui reacționă la apropierea ei, o femeie atrăgătoare, aşa cum ar fi reacționat al oricărui alt bărbat. Începu să danseze un vals lent, conducînd-o cu mișcări experte printre pietrele inegale de pe jos.

— Am mai văzut zîne dansînd pe iarbă, spuse el, cînd am ajuns destul de adînc în cîte-o sticlă de coniac, dar n-am dansat niciodată cu vreuna dintre ele.

O strînse mai aproape cînd ea încercă să schimbe direcția.

— Nu. Lasă-mă pe mine să conduc.

— Eram prea aproape de marginea caldarîmului, protestă fata, rîzînd cînd el își reluă propriul ritm.

— Ba nu eram.

— American încăpătînat, spuse ea, strîmbînd din nas.

N-ar trebui să dansez cu un bărbat care a recunoscut deschis că vede zîne. Sînt sigură că soția dumitale ar avea un cuvînt sau două de spus despre asta.

— Nu am nici o soție.

— Ba ai.

Îi zîmbi dojenitor, de parcă ar fi fost un băietan de școală prins cu minciuna.

— Cum de ești atîț de convinsă?

— Ești unul dintre americani, iar ei sînt cu toții însurați, cu excepția lui McKenna. Iar dumneata nu ești McKenna.

— Mai e un american neînsurat în grup, spuse Gideon lent, dîndu-i drumul la talie și răsucind-o cu o singură mâină.

Cînd termină pirueta, o prinse din nou și o trase spre el, apoi îi zîmbi.

— Da, răspunse ea, dar acela este...

— Domnul Shaw, spuse Gideon politicos, făcînd-o să tacă.

— Vai, rosti ea privindu-l cu ochii mari.

Dacă n-ar fi ținut-o atât de strîns, probabil că s-ar fi împiedicat.

– N-ar trebui să fiu în preajma dumitale.

El zîmbi larg.

– Cine spune?

Ea îi ignoră întrebarea.

– Sînt sigură că zvonurile despre dumneata nu pot fi nici măcar pe jumătate adevărate...

– Sînt adevărate, spuse Gideon fără nici o urmă de rușine.

– Atunci înseamnă ești un mare ticălos.

– Cel mai mare.

Ea se îndepărta, rîzînd.

– Măcar ești sincer. Oricum, cred că ar fi mai bine să plec. Mulțumesc pentru dans. A fost minunat.

– Nu pleca, spuse Gideon pe un ton scăzut și pripit.

Așteaptă. Spune-mi cine ești.

– Încearcă să ghicești, spuse ea. Ai trei încercări.

– Ești servitoare?

– Nu.

– Nu poți să fii din familia Marsden, fiindcă nu semeni deloc cu ei. Ești din sat?

– Nu.

Gideon făcu o grimasă supărată cînd se gîndi la ceva ce, evident, nu-i făcu plăcere.

– Ești amanta contelui?

– Nu, spuse ea cu dulceață, zîmbind. A fost a treia încercare. La revedere, domnule Shaw.

– Așteaptă...

– Și să nu dansezi cu vreo zînă prin curte, îl avertiză, fiindcă iarba e udă și o să-ți strici pantofii.

Plecă repede, lăsînd în urmă paharul gol de pe marginea fîntînii și pe Gideon cu un zîmbet nedumerit, drept unice dovezi că trecuse pe acolo.

– Ce-a spus?! întrebă Livia, gata să cadă din poziția în care stătea, cu picioarele încrucișate, pe marginea patului lui Aline.

Așa cum făcea de obicei, venise după bal în dormitorul surorii sale, ca să afle ultimele bîrfe.

Aline se scufundă mai mult în apa fierbinte și uleioasă din cada aşezată în centrul încăperii. Era îmbujorată, și nu doar din cauza băii. Se uită de la figura șocată a surorii ei la gura deschisă a doamnei Faircloth. În ciuda faptului că era tulburată, nu putu să nu se amuze.

– A spus că, dacă i se dă voie să rămînă la Stony Cross, are de gînd să se culce cu mine.

– Ți-a spus și că încă te mai iubește? întrebă Livia.

– Dumnezeule mare, nu, rosti Aline obosită, întinzîndu-și picioarele care o dureau și mișcîndu-și degetele pe sub apă. Înțențiile lui McKenna n-au de-a face cu iubirea, asta e clar.

– Dar... un bărbat nu poate să spună, pur și simplu, că are de gînd să...

– Se pare că McKenna poate.

Livia clătină din cap, uimită.

– N-am mai auzit niciodată de cineva atât de arogant. Un zîmbet palid și lumină lui Aline chipul.

– Ai putea spune că e flatant, dacă ai vrea să privești replica lui din perspectiva asta.

Îl căzu o șuviță din coț și ridică mîna ca s-o prindă înapoi.

– Eu spun că e insolență; rosti doamna Faircloth, apropiindu-se de marginea căzii cu un prosop împăturit, și abia aștept să-i spun asta chiar lui.

– Nu, nu, să nu-i spui, se grăbi Aline să zică. Nu trebuie, e doar un joc. Vreau să mă bucur de el, măcar pentru o vreme...

Menajera o privi șocată.

– Doamna mea, ai înnebunit? Nu e deloc un joc, dacă ne gîndim la povestea ta cu McKenna. Amîndoi aveți sentimente prea profunde, care au stat îngropate prea multă vreme. Nu începe aşa un joc cu el, dacă nu ești pregătită să-l joci pînă la capăt.

Aline tăcu, sfidătoare, și se ridică, iar menajera o înfășură cu prosopul gros din bumbac. Ieși din cadă, iar doamna Faircloth se aplecă să-i steargă pulpele. Livia se uită deodată spre șemineu, parcă furată de gînduri. Aline nu se supără că sora ei nu voia s-o privească. Chiar și după toti acei ani, ea însăși era surprinsă de felul în care arătau propriile-i picioare.

Trecuseră doisprezece ani de la accidentul din care ea își amintea foarte puțin. Știa bine, însă, că supraviețuise doar datorită doamnei Faircloth. Cînd doctorii veniți din Londra spuseseră că nu se mai poate face nimic, menajera trimisese un servitor ca să aducă o vindecătoare din comitatul vecin, o vrăjitoare privită cu respect și cu teamă de localnicii care jurau că leacurile ei sănt folositoare.

Marcus, realist cum era, protestase și se opuse. Vrăjitoarea, o femeie simplă, de vîrstă mijlocie, sosise cu un ceaun mic din cupru într-o mînă și un săculeț plin cu ierburi în cealaltă. Aline era aproape moartă și nu-și amintea nimic despre vrăjitoare, dar ascultase cu placere povestea Liviei despre episod.

– Credeam că Marcus o să-o ia pe sus, îi spuse aceasta, veselă. S-a așezat în fața ușii dormitorului tău și a decis că o să te apere cît timp mai aveai de trăit, dar femeia asta a mers la el, fără teamă, deși nu era nici pe jumătate cît el, și a cerut să fie lăsată să te vadă. Eu și doamna Faircloth ne rugaseră de el toată dimineață să o lase să facă orice putea să facă pentru tine, fiindcă nu credeam că are cum să-ți facă mai rău, însă el era mai încăpăținat decât de obicei și a comentat ceva foarte obscen despre măturile femeii.

– O vrăjitoare care nu se teme de el? întrebăse Aline, știind cît de intimidant putea să fie fratele lor mai mare.

– Nici măcar puțin. I-a spus că, dacă nu o lasă să intre în camera ta, o să arunce o vrajă asupra lui.

Aline zîmbise larg.

– Marcus nu crede în magie sau în vrăjitoare, e mult prea pragmatic.

– Da, dar e bărbat, pînă la urmă, și se pare că femeia l-a amenințat că îi vrăjește... Că o să-l lipsească de...

Livia începuse să rîdă.

– De potență, reuși să spună. Ei bine, numai ideea și l-a făcut pe Marcus să pălească, aşa că, după o negociere la sînge, i-a spus vrăjitoarei că are la dispoziție exact o oră cu tine și că el are de gînd să stea cu ochii pe ea în tot acel timp.

Livia îi povestise scena care urmase, cu lumînăriile albastre, cu cercul desenat în jurul patului, din pudră de salvie, cu tămîia care umpluse aerul cu miroslul și fumul ei întepător, în timp ce vrăjitoarea își îndeplinea ritualurile.

Spre uimirea tuturor, Aline supraviețuise acelei nopti. Cînd cearceafurile îmbibate în ierburi fuseseră strînse de dimineață, rănilor ei nu mai erau putrede, ci curate, și chiar începuseră să se vindece. Din păcate, talentele vrăjitoarei nu putuseră să opreasă apariția cicatricelor roșii și ridicate, care îi ajungeau de la glezne pînă la șolduri. Avea picioarele oribile, nu se putea spune altfel. Tălpile nu suferiseră prea mult, fiindcă purta pantofi cînd izbucnise incendiul. Oricum, în locurile în care arsese, țesutul cicatrizat strînsese pielea rămasă și afecta mișcarea mușchilor și pe cea a încheieturilor de dedesubt, aşa că lui Aline îi era uneori dificil să meargă și chiar avea dureri, în zilele în care depunea prea mult efort. Se spăla în fiecare seară în apă cu uleiuri din plante, ca să înmoaie cicatricile, după care făcea exerciții ca să-și păstreze elasticitatea mușchilor.

– Ce-ar fi să-i spui lui McKenna despre picioarele tale? o întrebă doamna Faircloth, trăgîndu-i o cămașă albă de noapte peste cap. Ce reacție crezi că ar avea?

Veștmîntul îi cuprinse trupul, acoperind combinația de piele frumoasă și albă și țesut cicatrizat.

– McKenna nu suportă slăbiciunea sub nici o formă, răspunse Aline, mergînd spre un scaun și așezîndu-se cu greutate. I-ar fi milă de mine, iar mila e atît de înrudită cu disprețul încît mi se face rău numai cînd mă gîndesc că ar putea să simtă aşa ceva pentru mine.

– N-ai cum să fii sigură că asta ar simți.

– Vrei să spui că lui McKenna nu i s-ar părea respingătoare cicatricile astea? Întrebă Aline, tresăring cînd menajera începu să-i maseze picioarele cu o tinctură din ierburi care îi domolea mîncărimele.

Nimeni altcineva, nici măcar Livia, nu avea voie să atingă în felul acela.

– Știi bine că i s-ar părea respingătoare, la fel ca oricui altcuiva.

– Aline, se auzi vocea surorii ei mai mici dinspre pat, cînd cineva te iubește, poate să vadă mai departe de felul în care arăti.

– Da, în povești, spuse Aline, însă eu nu mai cred în ele.

O tăcere incomodă cuprinse încăperea, iar Livia se ridică de pe pat și se apropie de măsuță de toaletă, așezîndu-se în fața oglinzi mari, Queen Anne. Ridică o perie și își pieptănă vîrful cozii împletite, făcînd un efort ca să schimbe subiectul.

– Nu o să ghiciți niciodată ce mi s-a întîmplat în seara asta. Am ieșit în grădină ca să iau o gură de aer curat și am ajuns la fintâna cu sirenă, acolo unde se aude muzica din sala de bal.

– Ar fi trebuit să fii în sală, spuse Aline, dar Livia îi făcu semn să tacă.

– Nu, nu. Așa a fost mult mai bine decît orice ar fi putut să se întîmple înăuntru. Beam un pahar de vin și dansam ca o balerină cînd, deodată, am văzut pe cineva care stătea și se uita la mine, de undeva din apropiere.

Aline rîse, amuzată de poveste.

– Eu aş fi tipat.

– Şi eu era să tip.

– O femeie sau un bărbat? întrebă doamna Faircloth.

– Un bărbat.

Livia se întoarse spre ele şi zîmbi larg.

– Înalt şi ridicol de chipeş, cu cel mai frumos păr blond. Înainte să ne prezentăm, m-a şi luat în braţe şi am început să dansăm.

– Nu se poate! exclamă Aline, bucuroasă şi uimită.

Livia îşi strînse braţele în jurul corpului, entuziasmată.

– Ba da! Se pare că partenerul meu de vals era nimeni altul decît domnul Shaw, care e cel mai interesant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Sînt sigură că e un mare ticălos, însă, ce mai dans!

– E băutor, spuse doamna Faircloth pe un ton posac, fiindcă auzise ce bîrfeau servitorii.

– Nici nu mă îndoiesc, spuse Livia, clătinînd din cap. Are o privire de parcă ar fi văzut şi ar fi făcut totul de o mie de ori, iar acum nimic nu-i mai face cu adevărat plăcere şi nimic nu-l mai interesează.

– Pare cu totul diferit de Amberley, spuse Aline cu grijă, dîndu-şi seama că sora ei era destul de plăcut impresionată de american.

– E foarte diferit, aprobă aceasta, lăsînd la o parte peria de argint şi continuînd să vorbească pe un ton blînd. Îmi place, totuşi. Aline, trebuie să afli tot ce poţi despre el şi să-mi spui...

– Nu.

Aline îşi îndulci refuzul cu un zîmbet cald, tresărind cînd doamna Faircloth îi atinse glezna, ca să flexeze încheietura amortită.

– Dacă vrei să ştii mai multe despre domnul Shaw, trebuie să ieşti din ascunzătoare şi să-l întrebi tu însăşi.

– Să ştii, răsunse Livia calmă, căscind, că s-ar putea să fac chiar asta.

Se ridică şi se îndreptă spre sora ei, pe care o sărută pe creştet.

– Cît despre tine, draga mea, ai grijă ce faci cu McKenna, fiindcă am impresia că el e un jucător mai priceput decît tine.

– Mai vedem, răsunse Aline, făcind-o pe Livia să rîdă şi pe doamna Faircloth să se încrunte, îngrijorată.

Capitolul nouă

După ce dansaseră toată noaptea, nici unii dintre invitații de la Stony Cross Park nu doreau să se trezească înainte de prînz, cu excepția unui mic grup de bărbați care insistaseră să meargă la vînătoare. Aline sorbi dintr-o cană de ceai și le zîmbi celor care se treziseră devreme și care se adunau; acum, pe terasa din spatele conacului. Uimită, observă că McKenna era și el alături de ei.

Se crăpa de ziua, iar aerul era rece, fiindcă soarele englezesc nu avea putere să răzbească prin aburul care se ridică de la pămînt. Aline stătea la o masă de afară, acoperită cu un șal peste rochia subțire de dimineată. Încercă să nu se uite prea insistent la McKenna, dar îi era greu să-și ascundă fascinația. Bărbatul avea o prezență dinamică, o virilitate înăscută, pe care ea nu o mai văzuse la nimeni altcineva decît, poate, la fratele ei. Costumul de vînătoare îi venea foarte bine. Haina neagră cădea frumos pe umerii lați, pantalonii verde închis îi urmăreau formă pulpelor puternice, iar cizmele negre îi înveleau frumos gambele lungi. Astfel de îmbrăcăminte îi ar fi venit bine oricui, însă efectul era și mai impresionant la un bărbat atât de impunător ca McKenna.

Simțindu-i privirea discretă, el se uită repede spre ea, apoi o fixă cu pasiune, înainte să se răsucească și să-i răspundă unuia dintre oaspeții care se apropiase de el. Aline se uită în adîncimile cafenii ale ceaiului, cu trupul vibrînd, tensionată. Nu ridică privirea decît atunci cînd se apropie fratele ei, care o întrebă despre programul din acea zi.

– Micul dejun o să fie servit în pavilionul de lîngă lac, îi răspunse Aline.

În astfel de vizite prelungite, prima masă a zilei nu se servea niciodată înainte de prînz și era un ospăt de proporții, cu multe feluri și cu destulă şampanie ca să întrețină atmosfera serii precedente. Aline îi atinse brațul fratelui ei.

– O dimineață plăcută, îi spuse ea veselă. Încearcă să stai departe de oaspeții care nu țintesc bine.

Marcus rîse, apoi vorbi încet:

– De obicei, americanii nu au problema asta. Deși cîțiva dintre ei nu știu să călărească, de tras, trag bine.

Continuă să stea aplecat deasupra ei și așteptă pînă cînd Aline îl privi în ochi, apoi îngustă pleoapele.

– Ai dispărut cu McKenna aproape jumătate de oră, aseară. Unde ați fost și ce-ați făcut?

– Marcus, rosti Aline cu un zîmbet plin de reproș, atunci cînd tu ai dispărut cu cîte o invitată, și au fost multe astfel de ocazii, eu nu te-am întrebat niciodată unde ai fost și ce-ai făcut.

– Pentru tine lucrurile stau altfel.

Pe Aline o înduioșă și o amuză felul lui protector de-a fi.

– De ce?

Sprîncenele lui întunecate se încruntară, iar fratele ei vorbi supărăt:

– Pentru că tu ești sora mea.

– Nu are de ce să-mi fie teamă de McKenna, rosti ea. Îl cunosc destul de bine, Marcus.

– L-am cunoscut când era tânăr, o contrazise el, dar acum e un străin și nu știi de ce e în stare.

– Nu te amesteca, Marcus. Fac ce-mi place cu el, și sper că n-o să încerci să faci cum a făcut tata demult. Faptul că el s-a amestecat între noi m-a costat mult și, deși atunci n-am avut de ales și am fost nevoită să accept decizia sa, lucrurile stau altfel acum.

Marcus sprijini o mînă pe spătarul scaunului ei. Grimasa crispată îi trăda îngrijorarea.

– Aline, întrebă el precaut, ce crezi tu că vrea omul ăsta de la tine?

Răspunsul le era clar amîndurora. Oricum, ea își dădu seama că Marcus nu se întrebase și ce-și dorește ea.

– Același lucru pe care-l vreau și eu de la el, răspunse.

– Ce-ai spus? rosti Marcus, privind-o de parcă n-ar fi recunoscut-o.

Oftind, Aline se uită la McKenna, care discuta cu alți doi invitați.

– Nu ți-ai dorit niciodată să ai parte de măcar câteva clipe din trecutul tău? îl întrebă cu blîndețe. Asta e tot ce vreau. Să aflu ce-ar fi putut să fie.

– Nu, nu-mi doresc niciodată asta, spuse el brusc. Cuvintele „ce ar fi putut să fie” nu înseamnă nimic pentru mine. Nu există decât momentul prezent și viitorul.

– Asta pentru că tu poți să-ți alegi viitorul, spuse ea pe un ton egal. Însă eu nu am opțiunea asta.

Marcus strînse pumnul.

– Din cauza cîtorva cicatrici?

Întrebarea lui aduse o sclipire periculoasă în privirea lui Aline.

– Nu mi-ai văzut niciodată picioarele, Marcus. Nu știi despre ce vorbești. Și, venind din partea unui bărbat care poate să și-o aleagă pe oricare dintre cele mai frumoase femei din Londra, la fel de ușor cum ar gusta dintr-o cutie de bomboane...

– Vrei să spui că sănătatea este prost superficial, care pune preț doar pe felul în care arată o femeie?

Aline era tentată să-și retragă cuvintele, din dorința de-a păstra liniștea între ei, însă, gîndindu-se la ultimele femei cu care fusese Marcus...

– Îmi pare rău să spun, dragul meu, că ultimele tale iubite, ultimele patru sau cinci, cel puțin, erau la fel de inteligente ca un cartof. Și, da, erau toate frumoase, dar mă îndoiesc că ai fi putut să porți o conversație cu ele mai mult de cinci minute.

Marcus se retrase puțin și îi aruncă o privire ofensată.

– Ce legătură are asta cu discuția noastră?

– Ilustreză ideea că pînă și tu, unul dintre cei mai buni și mai de onoare bărbați pe care-i cunosc, pui mare preț pe atracția fizică. Dacă te văd vreodată apropiindu-te de vreo femeie mai puțin decât perfectă, atunci o să

mă mai gîndesc dacă să-ți ascult predicile despre cît de puțin contează aparența fizică.

– Aline...

– Succes la vînătoare, adăugă ea. Te rog, ascultă-mă și nu-mi încălcă dorința.

Oftînd, fratele ei plecă să-și găsească valetul, care era încărcat cu puști și saci din piele. Cîțiva dintre cei care plecau la vînătoare veniră să schimbe cîteva politețuri cu Aline, iar ea zîmbi și discută cu ei, mereu conștientă de silueta înaltă și întunecată a lui McKenna, undeva în fundal. Cînd oaspeții începură să coboare în grup pe treptele de piatră, conduși de Marcus, el se apropie în sfîrșit.

– Bună dimineața, iî spuse Aline, cu inima bătînd atîț de repede încît abia-i dădea voie să gîndească.

Îi oferi mîna, și, cînd el i-o strînse într-a lui, ei i se tăie răsuflarea. Cumva, reuși totuși să vorbească pe un ton calm și politicos.

– Te-ai odihnit bine azi-noapte?

– Nu.

Ochii lui McKenna străluciră. Îi reținu mîna o clipă mai mult decînt era social acceptabil.

– Sper că nu ai o cameră incomodă, reuși ea să spună, trăgîndu-și degetele dintre ale lui.

– Și ce-ai face dacă aş spune că e incomodă?

– Ti-aș oferi alta, bineînțeles.

– Nu te obosi, dacă nu cumva vrei să-mi oferi camera ta.

Îndrăzneala lui aproape c-o făcu să rîdă. Nu-și amintea cînd iî mai vorbise un bărbat în acel fel atîț de lipsit de respect, dacă îintr-adevăr i se întîmplase vreodata.

Maniera lui îi aminti de ușurința cu care-și vorbeau cîndva și o ajută să se detensioneze.

– Nu sînt o gazdă chiar atît de bună, îl informă.

McKenna se aplecă peste masă, sprijinindu-se de suprafața strălucitoare. Părul lui negru se apropie de al ei, iar poziția lui îi aminti de o felină gata să-și atace prada. O strălucire de interes sclipi în ochii lui turcoaz.

– Care e verdictul, doamna mea?

Ea se prefăcu a nu pricepe.

– Verdictul?

– Trebuie să plec de pe pămînturile voastre, sau îmi dai voie să rămîn?

Încet, Aline desenă un cerc invizibil pe masă, cu vîrful degetului îngrijit. Înima îi bătea să-i sară din piept.

– Rămîi, dacă dorești.

Ei îi vorbi pe un ton foarte scăzut.

– Și înțelegi ce-o să se întîmple dacă rămîn?

Aline nu se gîndise că McKenna avea să ajungă vreodată atît de arogant, sau că ei avea să-i placă atît de mult această trăsătură a lui. Provocarea dintre ei doi, bărbat și femeie, pluti în aer. Cînd îi răspunse în sfîrșit, o făcu pe același ton scăzut cu care-i vorbise și el.

– N-aș vrea să tedezamăgesc, McKenna, dar trebuie să-ți spun că am foarte mare încredere că pot să-ți rezist.

Ei păru fascinat de ceea ce vedea pe chipul ei.

– Chiar aşa?

– Da. Nu ești primul care-mi face o astfel de propunere și, cu riscul de-a părea arogantă, îndrăznesc să spun că probabil n-o să fii nici ultimul.

Aline își dădu în sfîrșit voie să-i zîmbească aşa cum dorea, din plin, provocator și ironic.

– De aceea cred că poți să rămîni și să-ți încerci întreg arsenalul. Mă aștept să-mi placă eforturile tale, dar să știi că prefer un oarecare rafinament.

El îi privi buzele care încă zîmbeau. Deși nu răspunse în nici un fel provocării ei, Aline își dădu seama că-l șocase. Se simțea ca un suflet damnat care se dusese la Lucifer și îl pocnise direct în bărbie.

- Rafinament, repetă el, privind-o din nou în ochi.
- Ei bine, da. Serenade, flori și poezie.
- Ce fel de poezie?
- Scrisă de tine însuți, bineînțeles.

Zîmbetul lui Ieneș îi făcu placere lui Aline.

- Sandridge îți scrie poezii?
- Îndrăznesc să spun că mi-ar scrie.

Adam se pricepea la cuvinte și cu siguranță că ar fi scris poezii cu stil și cu umor.

- Dar nu i-ai cerut să facă asta, murmură McKenna.

Ea clătină încet din cap.

– Nu m-am gîndit niciodată prea mult la rafinament, îi spuse el.

Aline ridică din sprîncene.

- Nici măcar cînd a fost vorba despre seducție?
- Femeile cu care mă culc eu nu trebuie seduse.
- Ea își sprijini bărbia în palmă, privindu-l cu atenție.
- Vrei să spui că pur și simplu îți se oferă?
- Exact, spuse el, apoi îi aruncă o privire enigmatică.

Și cele mai multe dintre ele fac parte din înalta societate.

Cu o plecăciune, McKenna se răsuci și porni după grupul plecat la vînătoare. Aline se strădui să respire egal și rămase pe loc pînă cînd inima își liniști. Era clar că amîndoi voiau să joace jocul pe care-l începuseră, un joc fără reguli și fără un final clar, un joc periculos, fiindcă toată lumea ar fi putut să piardă mult din cauza lui. Aline se temea pentru ea însăși, dar îi era și mai teamă pentru el, care nu știa chiar tot ce se întîmplase în trecut. Nu putea decît să-l lase să credă ce era mai rău despre ea și să-i dea voie să ia ce-și dorea, ca apoi să piece de la Stony Cross simțindu-se răzbunat.

Micul grup matinal plecase la vînătoare, aşa că Aline avea timp să se relaxeze cu o cană de ceai, în salon. Gîndindu-se la McKenna, aproape că se lovi de cineva care tocmai ieșea din conac. Bărbatul întinse mîinile ca să-o susțină și o apucă de coate, ținînd-o pînă cînd ea își recăpătă echilibrul.

– Iartă-mă, te rog. Mă grăbeam să-i ajung din urmă pe ceilalți.

– Tocmai au plecat, spuse Aline. Bună dimineață, domnule Shaw.

Cu părul lui auriu, pielea bronzată și ochii albaștri, Gideon Shaw era foarte atrăgător. Avea o eleganță degajată care nu putea fi pusă decît pe seama faptului că se născuse bogat. Liniile subțiri din jurul ochilor și al gurii, adîncite de cinism, îl făceau și mai atrăgător, dîndu-i un aer prietenos, abordabil. Era un bărbat înalt și bine făcut, deși nu se apropia de McKenna ca statură.

– Dacă o luați pe scările din stînga și mergeți pe cărarea spre pădure, îi prindeți din urmă, îi spuse Aline.

Zîmbetul lui Shaw semăna cu o rază de soare care trece printr-o perdea de nori.

– Mulțumesc, doamnă. E unul dintre neajunsurile vietii mele faptul că îmi plac sporturile care se desfășoară doar dimineața devreme.

– Atunci presupun că vă face plăcere și să pescuiți?

– Vai, da.

– Ar trebui să mergeți cu fratele meu la pescuit de crap, într-o dimineață.

– Poate că o să merg, deși s-ar putea să nu fac față provocării. Crapul englezesc e mult mai îndărătnic decât cel american.

– Se poate spune același lucru și despre oamenii de afaceri englezi? Întrebă Aline cu ochii strălucind.

– Spre ușurarea mea, nu.

Shaw se pregăti să plece, apoi se opri, de parcă tocmai îi venise o idee.

– Doamnă, am o întrebare...

Cumva, Aline știa exact ce are el de gînd s-o întrebe și avu nevoie de mult talent actoricesc ca să-și păstreze expresia neștiutoare.

– Da, domnule Shaw?

– Aseară, cînd mă plimbam prin grădină, am cunoscut o domnișoară...

Se opri, fiindcă nu știa cît ar trebui să-i povestească din întîlnirea din seara precedentă.

– Nu v-a spus cum o cheamă? Întrebă Aline cu un aer innocent.

– Nu.

– Făcea parte dintre invitați? Nu? Atunci probabil că era o servitoare.

– Nu cred, se încruntă Shaw. Are părul săten deschis și ochii verzi, sau cel puțin aşa mi s-a părut. E mică de înălțime, poate doar puțin mai înaltă decât dumneata.

Aline ridică din umeri, scuzîndu-se. I-ar fi plăcut să-i spună numele surorii ei, dar nu era sigură că Livia voia ca el să știe cine este.

– Nu mă pot gîndi la nimeni care să se potrivească descrierii, domnule Shaw. Sînteți sigur că nu v-ați imaginat totul?

El clătină din cap, coborînd genele dese și întunecate peste ochii albaștri, parcă gîndindu-se la o problemă de mare importanță.

– A fost reală. Și am nevoie să... Adică, mi-ar plăcea mult să-o găsesc.

– Mi se pare că femeia asta v-a lăsat o impresie puternică.

Un zîmbet autoironic îi răsuci lui Shaw colțurile buzelor. Își trecu mîna prin păr, dezordonînd șuvîtele blonde.

– Cînd am întîlnit-o pe ea am simțit că, pentru prima oară după ani buni, pot să răsuflu ușurat, răspunse el, fără să o privească în ochi.

– Da, înțeleg.

Sinceritatea tonului ei îi atrase atenția. Zîmbi deodată, apoi murmură:

– Văd că da.

Simțind un vai de simpatie pentru el, Aline arătă spre grupul plecat la vînătoare.

– Încă îi mai puteți prinde, dacă alergați.

Shaw rîse scurt.

– Doamnă, nu-mi doresc nimic destul de mult încît să alerg.

– Foarte bine, spuse ea cu un aer mulțumit. Atunci puteți să luați micul dejun împreună cu mine. O să cer să ni se aducă aici, afară.

Pentru că Shaw părea mai mult decât mulțumit de idee, Aline îi ordonă unui servitor să aducă micul dejun pentru două persoane. Un coș de chifle și cornuri le fu adus la repezeală, alături de farfurii cu ouă fierte, ciuperci coapte și felii subțiri de friptură de potîrniche. Deși Shaw păru încîntat de micul dejun, era clar că îl interesa mai mult carafa de cafea tare, din care bău de parcă ar fi fost un antidot pentru vreo otravă pe care o ingerase de curînd.

Aline se sprijini de spătarul scaunului pe care stătea, luă o înghiititură de chiflă și îi aruncă o privire pe sub gene companionului său, o privire din acelea care îi convingea mereu pe bărbați să-i spună orice ar fi vrut ea să afle.

– Domnule Shaw, rosti, sorbind din ceașca de ceai, de cînd îl cunoașteți pe McKenna?

Întrebarea nu păru să-l surprindă. După ce băuse două cești de cafea pe nerăsuflate, acum se ocupa de o a treia, într-un ritm mai puțin alert.

– Cam de opt ani, îi răspunse.

– McKenna mi-a spus că v-ați cunoscut cînd el era luntraș, că i-ați fost pasager în barcă.

Un zîmbet enigmatic îi lumină fața interlocutorului ei.

– Asta a zis?

Ea înclină capul și-l privi cu atenție.

– Nu este adevărat?

– McKenna are tendință să ascundă unele detalii care țin de reputația mea. De fapt, el e mult mai îngrijorat decât mine din cauza asta.

Aline își mai puse puțin zahăr în ceai.

– De ce ați începe un parteneriat cu un simplu vîslaș? întrebă ea, pe un ton studiat.

Gideon așteptă ceva vreme înainte să-i răspundă. Își aşeză ceașca pe masă și o privi atent.

– În primul rînd, pentru că McKenna mi-a salvat viața.

Aline nu se mișcă și nu spuse nimic, așa că americanul continuă:

– Mergeam pe malul apei, mort de beat. Nici acum nu-mi amintesc cum sau de ce eram acolo. Uneori uit ce fac atunci când beau și nu-mi amintesc ore sau chiar zile întregi.

Zîmbetul lui îi dădu fiori reci.

– M-am împiedicat și am căzut în apă, destul de departe de docuri încît să nu mă vadă nimeni, mai ales că nici vremea nu era prea bună. McKenna tocmai se întorcea cu barca din Staten Island și a sărit în oceanul rece ca gheață, pe furtună, nici mai mult, nici mai puțin, și m-a pescuit de acolo.

– Ce noroc pe dumneavoastră, spuse Aline, cu inima strânsă la gîndul că McKenna își asumase un asemenea risc de dragul unui străin.

– Fiindcă nu avea cum să-și dea seama cine sînt, continuă Shaw, și pentru că-mi pierdusem cunoștința, el m-a dus în camera în care stătea cu chirie. După o zi și

jumătate, m-am trezit într-o gaură de şobolan, pălmuit de un luntraş gigantic şi nervos.

Un zîmbet nostalgit îi lumină chipul pentru o clipă.

– Aşa cum, probabil, puteţi să vă imaginaţi, nu mă simteam deloc bine. Aveam o migrenă cît toate zilele. După ce mi-a adus nişte mîncare şi nişte apă, mi-am recăpătat suficient luciditatea încât să pot să-i spun lui McKenna cum mă cheamă. Pe măsură ce vorbeam, îmi dădeam seama că, în ciuda felului în care arăta, salvatorul meu era surprinzător de bine informat. Învăţase foarte multe de la cei pe care-i ducea cu barca de pe un mai pe celălalt despre proprietăţile din Manhattan. Știa chiar şi despre pămîntul pe care-l cumpărase familia mea după ce-l închiriase multă vreme şi pe care nu se construise nimic. A avut tu... Mă scuzi, obrăznicia, să-mi propună o afacere.

Aline zîmbi.

– Ce afacere, domnule Shaw?

– Voia să împartă proprietatea în mai multe parcele şi să le închirieze pe termen scurt. Sigur că avea pretenţia la zece la sută din orice sumă ar fi obținut pentru ele.

Shaw se sprijini de spătarul scaunului şi-şi încrucişa degetele pe abdomen.

– Iar eu m-am întrebat de ce nu. Nimeni din familia mea nu se deranjase să se ocupe de terenul acela. Cei dintr-a treia generaţie de Shaw sănătatea drept o adunătură de leneşi. Aveam în faţă un necunoscut, plin de ambiţie şi de pasiune, evident gata să facă orice pentru profit, aşa că i-am dat toţi banii pe care-i aveam în portofel, cam cincizeci de dolari, şi i-am spus să-şi cumpere

un costum, să se tundă, să se bărbierească și să vină la doua zi la mine la birou.

– Iar McKenna s-a descurcat bine, spuse Aline.

Shaw aproba din cap.

– În şase luni, închiriase fiecare colțisor din terenul acela. După aceea, fără să ceară voie nimănui, a folosit profitul ca să cumpere din proprietatea primăriei o parcelă de pămînt scufundat, pe malul oceanului, în zona de sub Canal Street. Mi-a dat ceva emoții, mai ales când au început să apară glumele despre terenul sâbacvatic al lui Shaw și-al lui McKenna.

Rise cu nostalgie.

– Bineînțeles că m-am întrebat dacă nu cumva o luase razna, însă în acel moment oricum nu aveam ce să mai fac, trebuia să stau deoparte și să mă uit cum el a aranjează ca terenul respectiv să fie acoperit cu pietriș și pămînt. După aceea a construit acolo case și cîteva depozite, transformînd zona într-o proprietate imobiliară valoroasă. Pînă la urmă, McKenna a transformat o investiție de o sută cincizeci de mii de dolari într-o afacere care ne aduce cam un milion de dolari pe an.

Cifrele, rostite pe un ton atît de egal, o șocară pe Aline. Văzîndu-i surpriza, Shaw rise încet.

– Nu e de mirare că McKenna a devenit un ospete căutat în New York, ca să nu mai spun că e unul dintre cei mai doriti bărbăti din oraș.

– Presupun că femeile își doresc atenția lui, spuse Aline, încercînd să pară indiferentă.

– E nevoie să le refuze încontinuu, spuse Shaw cu un zîmbet complice. Dar n-aș putea să spun că e mare crai.

A fost cu cîteva femei, dar, din cîte ştiu eu, nici una nu l-a interesat în mod deosebit. Majoritatea eforturilor sale au fost investite în muncă.

– Dar dumneavoastră, domnule Shaw? Întrebă ea. Aveți pe cineva acasă, în America?

El clătină o singură dată din cap.

– Mă tem că sănătatea perspectiva sceptică a lui McKenna în ceea ce privește beneficiile căsătoriei.

– Eu cred că, într-o bună zi, o să vă îndrăgostiți.

– Nu prea cred. Mă tem că eu nu cunosc această emoție...

Deodată, vocea nu i se mai auzi. Lăsa ceașca din mînă și se uită în depărtare, atent.

– Domnule Shaw?

Aline îi urmări privirea și își dădu seama că o văzuse pe Livia, îmbrăcată într-o rochie de plimbare, de culoare pastel și cu imprimeu floral, îndreptîndu-se spre una dintre potecile din pădure. Avea în mînă o bonetă din paie, împodobită cu margarete proaspăt culese. Gideon Shaw se ridică atât de repede încît aproape că-și răsturnă scaunul.

– Mă scuzi, îi spuse lui Aline, lăsînd șerbetul pe care l avusese în poală să cadă pe masă. Femeia pe care mi-am imaginat-o a reapărut, iar eu am de gînd s-o prind.

– Desigur, spuse Aline, străduindu-se să nu rîdă. Noroc, domnule Shaw.

– Mulțumesc.

Dispărut într-o clipă, coborînd scările în formă de U cu ușurință unei feline. Cînd ajunse la grădinile terasate, o apucă peste pajîște cu pași mari, gata să o ia la fugă.

Ridicîndu-se ca să-l vadă mai bine, Aline nu reușî să-și stăpînească zîmbetul ironic.

– Vai, domnule Shaw, dar eu credeam că nu vă dorîți nimic suficient de mult încît să o luați la fugă.

Capitolul zece

În fiecare zi de când murise Amberley, Livia adormea cu gîndul la el. Asta pînă în seara dinainte. I se părea ciudat că o preocupă alt bărbat, mai ales că acesta era atît de diferit de logodnicul ei. Se simți vinovată și tulburată când își aminti de chipul subțire, de părul blond al lui Gideon Shaw și de atingerea lui expertă. Da, era foarte diferit de Amberley.

Logodnicul ei nu fusese un bărbat prea complicat. Nu avea nici un ascunzîș întunecat, nimic care să-l împiedice să iubească și să se lasă iubit cu ușurință. Se trăgea dintr-o familie de oameni buni, bogăți, fără să fie aroganți și foarte atenți la datoria pe care o aveau față de cei mai puțin norocoși decît ei. Amberley fusese un bărbat atrăgător, cu ochii căprui și cu părul castaniu, strălucitor, tuns frumos, cu o șuviță care-i aluneca mereu peste sprînceană. Fusese subțire, dar bine făcut, iubise sportul, jocuriile și plimbările lungi.

Nu era de mirare că el și Livia se îndrăgostiseră unul de celălalt. Toată lumea își dăduse seama cît de bine se potriveau. Amberley scotea la lumină o parte din Livia de care aceasta nu știuse. În brațele lui devinea îndrăzneață. Îi plăcuse să facă dragoste cu el și fusese dornică să facă orice, oriunde, cu abandon și cu pasiune.

Trecuse multă vreme de când el nu mai era, iar Livia fusese singură în tot acel timp. Mama ei îi spusese că ar fi trebuit să-și caute cît mai curînd un soț, înainte ca tinerețea să î se stingă de tot. Livia era de acord, mai ales că se simțea singură și îi era dor de confortul și de plăcerea pe care-o puteau oferi brațele unui bărbat. Cumva, însă, nu reușea să se convingă că un astfel de proiect merita efortul. Nu putea decât să aștepte pe cineva sau ceva care să o elibereze din lanțurile invizibile care o țineau prizonieră.

Se plimbă prin pădurea de stejar, neobișnuit de întunecată pentru ora matinală. Cerul era încă acoperit de o perdea de nori cenușiu-argintii. Ajunse la o potecă îngustă și o apucă înainte, pînă la un drum înfundat, oprindu-se din când în când ca să lovească vreo piatră cu pantoful. În aer se juca un vînticel care făcea frunzele să foșnească. O pasăre ciripi indignată.

Livia își dădu seama că o urmărește cineva abia atunci când auzi pași în urma ei. Se răsuci și văzu silueta înaltă a unui bărbat care se apropiă cu o grație fluidă ce-i făcea hainele de vînătoare să pară la fel de elegante ca un costum formal. Livia trase repede aer în piept când își dădu seama că o găsise Gideon Shaw.

Deși i se păruse chipeș sub razele lunii, Shaw îi tăie răsuflareala lumina zilei. Părul lui era tuns scurt și blond ca aurul antic, și avea un chip frumos, masculin, cu nasul lung și subțire, pomeții înalți și ochii neașteptat de albaștri.

Din nu se știe ce motiv, atunci când privirile li se întâlniră, el se opri, de parcă s-ar fi lovit de un zid invizibil. Se

uitară unul la celălalt de la distanță, iar Livia începu să simtă ceva cald și apăsător în mijlocul pieptului, ca un fel de dor. Expresia de pe chipul bărbatului era neobișnuită, iar ea văzu în ochii lui interesul de sub deziluzie, fascinația pe care nu voia să o simtă, încercarea să n-o dorească.

– Bună dimineața, domnule.

Vocea ei păru că-l cheamă mai aproape. Se îndreptă încet spre ea, de parcă i-ar fi fost frică să nu o sperie.

– Te-am visat aseară, și spuse.

Începutul acela de conversație era alarmant, însă Livia nu făcu decât să zîmbească.

– Ce făceam? întrebă, aplecîndu-și capul într-o parte și continuînd să se uite la el. Sau asta e o întrebare periculoasă?

Vîntul mișcă șuvița de păr care-i căzuse lui Gideon pe frunte.

– E o întrebare periculoasă, cu siguranță.

Livia își dădu seama că flirtează, dar nu putu să se stăpînească.

– Ai venit să-mi vorbești, domnule Shaw?

– Dacă nu te deranjează compagna mea.

– M-ar deranja numai absența dumitale, spuse ea, bucurîndu-se să-l vadă că zîmbește larg.

Îi făcu semn să i se alăture, apoi se răsuci și continuă să se îndrepte spre poarta grădinii din depărtare. Shaw se apropie și începu să meargă pe lîngă ea, strivind sub cizmele din piele maronie ramurile și frunzele care căzuseră pe drum. Își băgă mîinile în buzunarele hainei și îi aruncă o privire Liviei.

– Știi, spuse el simplu, că n-o să te las să-mi scapi înainte să-mi spui cine ești.

– Prefer să rămân misterioasă.

– De ce?

Ea îi spuse adevărul.

– Fiindcă am făcut ceva scandalos în trecut, iar acum mi-e foarte greu să ies în lume.

– Ce fel de scandal a fost? Întrebă el pe un ton sarcastic, exprimîndu-și astfel îndoiala că ar fi fost vorba de altceva decît o greșeală minoră. Ai mers pe undeva fără însotitoare, presupun. Sau ai lăsat pe cineva să te sărute în public.

Ea clătină din cap, zîmbind amar.

– E clar că nici n-ai idee cât de urât pot să se poarte tinerele domnișoare.

– Mi-ar plăcea să mă luminezi în privința asta.

Fiindcă ea tăcu, Shaw renunță la subiect și își mută atenția spre grădina aproape sălbatică din fața lor. Peste gard se întindeau buruieni parfumate care umpleau aerul cu aroma lor. Fluturii dansau printre maci și margarete. În spatele cîtorva răsaduri de morcovi, salată și ridichi, se ridică o arcadă acoperită de trandafiri, care dădea spre o seră mică, umbrită de un arbore bătrîn.

– Foarte frumos, remarcă Shaw.

Legănîndu-și boneta pe brat, Livia îl conduse spre sera în care abia dacă încăpeau doi oameni.

– Cînd eram fetiță, veneam aici, cu cărti și cu păpuși, și mă prefăceam că sănătatea mea era curată și bine întreținută, iar banca de lemn strălucea, proaspăt lăcuită.

– Deci ai crescut la Stony Cross Park, spuse el.

Livia deschise ușa serei și se uită înăuntru. Era curată și bine întreținută, iar banca de lemn strălucea, proaspăt lăcuită.

– Lordul Westcliff e fratele meu, recunoscu ea într-un sfîrșit, pe un ton sec, care răsună în camera cu pereti de sticla. Sînt lady Olivia Marsden.

Shaw rămase în spatele ei, aproape, dar fără să atingă. Prezența lui era electrizantă și o făcut pe Livia să facă un pas înainte și să intre în seră. Gideon rămase în prag, astupîndu-l cu trupul lui bine făcut și cu umerii lați. Cînd se răsuci spre el, Livia rămase surprinsă că era atât de diferit de Amberley. Shaw avea cel puțin zece ani mai mult decît avusese logodnicul ei cînd murise, era un bărbat puternic, umblat și atât de evident plăcăt de lume și de tot ce era în ea încît liniile cinismului i se înscrise seră în ridurile fine din jurul ochilor. Cînd zîmbea, însă, aerul deziluzionat dispărea și el devinea atât de atrăgător încît inima tinerei aproape că rămase încremenită.

– Lady Aline a spus că are o soră, rosti Shaw. Oricum, credeam că nu locuiești aici.

– Locuiesc la Stony Cross Park, dar stau departe de lume. Din cauza scandalului, știi.

– Mă tem că nu știi.

Colțurile gurii lui se ridicară într-un zîmbet plăcut.

– Spune-mi, prințesă Olivia, de ce nu vrei să cobori din turn?

Îndemnul blînd o făcu pe Livia să simtă că se topește pe dinăuntru. Rîse nesigură, dorindu-și ca, doar pentru o clipă, să îndrăznească să aibă încredere în el. Era, însă, prea obișnuită să fie independentă, aşa că scutură din cap și se apropie, așteptîndu-se ca el să se retragă din prag. Gideon făcu doar o jumătate de pas în spate, cu mîna încă pe tocul ușii, astfel că ea nu avu de ales și păși

în îmbrătișarea sa. Panglicile bonetei îi alunecară din mînă.

– Domnule Shaw, începu ea, făcînd greșeala să ridice privirea spre el.

– Gideon, șopti el. Vreau să-ți știu secretele, Olivia.

Un zîmbet amar înflori pe chipul ei.

– O să le auzi de la alții, mai devreme sau mai tîrziu.

– Eu vreau să le aflu de la tine.

Livia dădu să se retragă în seră, dar Shaw o prinse de cingătoarea rochiei și își strecură degetele pe sub bucătîca de material întărit. Neputînd să fugă, ea își puse mîna peste mîna lui și roși. Știa că e un joc și că, odată, ar fi putut să facă față cu grătie unei astfel de situații, însă nu și în acel moment. Vorbi pe un ton scăzut:

– Nu pot să fac asta, domnule Shaw.

Spre uimirea ei, el păru că înțelege exact.

– Tu nu trebuie să faci nimic, rosti Gideon încet. Lasă-mă pe mine să vin mai aproape. Tu doar rămîi pe loc.

Apoi se aplecă și o sărută. Apăsarea ademenitoare a buzelor lui o ameți pe Livia, însă el o strînse mai aproape, susținînd-o. O săruta chiar Gideon Shaw, ticălosul egoist și desfrînat de care fratele ei îi ceruse să stea departe. Și, vai, cît de bine se pricepea. Crezuse că nimic nu se putea compara cu săruturile lui Amberley, însă gura acestui om era caldă și răbdătoare, iar maniera lipsită de grabă în care o săruta era foarte erotică. O tachină cu blîndețe, desfăcîndu-i buzele și abia atingîndu-i-le cu limba înainte să se retragă.

Dorindu-și mai mult, Livia începu să se ridice pe vîrfuri, iar respirația i se întețî. El îi răspunse cu asemenea

pricepere încît ea nu s-ar fi putut apăra nici dacă ar fi vrut. Spre uimirea ei, se trezi apucîndu-l pe după gît și lipindu-și sănii de pieptul lui lat. El îi cuprinse ceafa în palmă și îi înclină capul, lăsîndu-i gîțul expus. Încă blînd și controlat, îi sărută pielea fragilă, în jos, spre baza gîțului. Livia îi simți limba atingînd-o delicat și gemu de placere.

Shaw începu să-i sărute obrazul și să-i mîngîie spatele. Răsuflările li se împletiră, calde, iar pieptul lui începu să se ridice și să coboare într-un ritm dezordonat.

– Doamne, șopti într-un final, cu buzele lipite de pielea chipului ei, o să mă bagă în bucluc.

Livia zîmbi.

– Ba tu pe mine, reuși să-l acuze la rîndul ei, chiar înainte ca ei să-o sărute din nou.

Vînătoarea de dimineată se dovedi bogată, cu cel puțin douăzeci de cocoși de munte și șase potîrnichi drept răsplătă pentru eforturile vînătorilor. Doamnele li se alăturară sportivilor la un mic dejun bogat, în apropiere de lac, și toată lumea vorbi și rîse, timp în care servitorii se ocupară ca toate paharele și toate farfuriile să fie pline mereu. După masă, oaspeții se împărțiră în două grupuri. Unii dintre ei plecară la plimbare, cu trăsura sau pe jos, iar alții se retraseră în conac, ca să scrie scrisori sau ca să joace cărti.

Cînd Aline văzu cîtă mîncare fusese adusă înapoi ia bucătărie, împachetă totul în borcane și coșuri, ajutată de două servitoare, și trimise merindele sătenilor din Stony Cross. Ca doamnă a locului în absența mamei ei, Aline

se occupa de familiile mai nevoiașe din sat. Era o obligație care nu-i făcea mereu plăcere, pentru că aceste vizite îi ocupau o zi întreagă sau chiar două pe săptămînă. Trebuia să viziteze fiecare bordei în parte, să se așeze lîngă soba fiecăruia, să asculte cu blîndețe liste întregi de supărări și să dea sfaturi cui avea nevoie de ele. Aline se temea că nu e suficient de înteleaptă și de răbdătoare pentru o astfel de sarcină, însă știa cît de puțin au sătenii și cît de mult muncesc, iar acest lucru o făcea mereu să se simtă recunoscătoare pentru ceea ce avea și să nu se ferească din calea sarcinilor care aveau legătură cu ei.

În ultimele cîteva luni, reușise s-o convingă pe Livia să o însotească, iar prezența surorii ei făcuse întotdeauna ca timpul să treacă mai ușor. Din păcate, în acea după-amiază, Livia nu era de găsit. Tulburată, Aline se întrebă dacă nu cumva era încă în compania domnului Shaw, care lipsea la rîndul lui. Cu siguranță că nu era posibil, fiindcă Livia nu mai petrecuse de ani buni atît de mult timp cu un bărbat. Pe de altă parte, poate că Shaw reușise s-o atragă afară din ascunzătoarea ei.

Era bine sau era rău? Aline se agita în sinea ei. Normal că Livia, ca o răsfățată ce era, se apropiase de un ticălos în loc să se apropie de vreun domn cumsecede. Zîmbind, Aline ridică un coș greu și se îndreptă spre trăsură. Vasele din coș se loviră unele de altele, iar mirrosul sărat de șuncă și ouă îi ajunse la nas.

– Doamnă, se auzi din spatele ei vocea unei servitoare care o urma din bucătărie, lăsați-mă să duc eu coșul, vă rog.

Uitîndu-se peste umăr, Aline zîmbi cînd văzu că tînăra ducea deja două coșuri grele.

– Mă descurc, Gwen, răspunse ea, oftind pe tăcute cînd trebui să urce cîteva trepte.

Una dintre cicatrice îi strîngea pielea și amenința să-i întepenească genunchiul drept. Aline strînse din dinti și-și forță piciorul să se întindă.

– Doamnă, insistă Gwen, dacă-l lăsați deoparte, mă întorc eu după el...

– Nu e nevoie. Vreau să duc coșurile la trăsură și să plec, fiindcă nu prea mai am timp ca să și...

Se întrerupse brusc, fiindcă-l văzu pe McKenna în apropiere de intrarea servitorilor. Vorbea cu o tînără cameristă care chicotea și se sprijinea cu umărul de un perete. Deci talentul de seducător nu-l părăsise. Îi zîmbea fetei roșcate și, la un moment dat, întinse mâna și o atinse sub bărbie. Deși Aline nu scoase nici un sunet, ceva probabil că-i atrase atenția lui McKenna, care se uită spre ea, iar privirea î se întunecă. Imediat, servitoarea dispără, iar el continuă să se uite la Aline. Tânără își reaminti că nu avea nici un drept să simtă că el îi aparține în vreun fel. Pînă la urmă, nu mai era o fetiță de nouăsprezece ani îndrăgostită de băiatul de la grajduri. Cu toate astea, un vai de furie o traversă la gîndul că nu era singura pe care McKenna încerca s-o seducă. Își simți chipul împietrit și continuă să se îndrepte spre intrare.

– Mergi înainte, îi murmură lui Gwen, care se grăbi să-i facă pe plac.

McKenna ajunse lîngă Aline din cîțiva pași. Expresia de pe chipul lui era greu de citit. Întinse mâna spre coș.

– Dă-mi mie ăsta.

Aline se feră.

– Nu, mulțumesc.

– Șchiopătezi.

Observația lui o făcu să se alarmeze.

– Mi-am sucit glezna pe scări, spuse scurt, opunîndu-se cînd el încercă să-i ia coșul din brațe. Dă-i drumul. N-am nevoie de ajutorul tău.

Ignorînd-o, el îi luă greutatea din mînă și o privi, ridicînd o sprînceană.

– Ar trebui s-o chemi pe doamna Faircloth ca să te panseze înainte să înceapă să te doară și mai tare.

– Deja m-a mai lăsat durerea, spuse ea, exasperată. Caută pe altcineva pe care să-l superi, McKenna. Sînt sigură că mai sînt și alte femei cu care vrei să te distrezi astăzi.

– Nu încercam s-o seduc.

Ea îi aruncă o privire cu înțeles, iar sprîncenele lui negre se ridică batjocoritor.

– Nu mă crezi? o întrebă.

– Nu. Cred că ea e a doua opțiune, în caz că nu pui mîna pe mine.

– În primul rînd că nu am de gînd să mă culc cu vreuna dintre servitoare. Încercam doar să aflu ceva de la ea. În al doilea rînd, nu-mi trebuie nici o a doua opțiune.

Aroganța lui o lăsa pe Aline fără cuvinte. Nu cunoșcuse niciodată pe cineva atîț de sigur de sine. Foarte bine, de altfel, fiindcă nu era destul loc în lumea civilizată pentru mai mulți bărbați ca el. Cînd i se păru că poate să vorbească din nou, ea întrebă cu un glas înecat:

– Ce-ar putea să te intereseze din ce știe o camelistă?

– Am aflat că lucra aici pe vremea când te-ai îmbolnăvit tu în chip atât de misterios și încercam să-o fac să-mi povestească despre asta.

Aline îi privi fix eșarfa de la gât, crispată.

– Și ce ți-a spus?

– Nimic. Se pare că și ea, și restul servitorilor, sunt hotărîti să-ți păstreze secretul.

Răspunsul lui aduse un vai de ușurare pe chipul lui Aline. Se relaxă puțin și răspunse:

– Nu există nici un secret. Am avut febră. Uneori, oamenii fac febră din senin, după care se simt din ce în ce mai rău. Mi-am revenit într-un final, și cu asta, basta.

El o privi atent, aspru, apoi spuse:

– Nu cred o iota.

Expresia nu-i era cunoscută lui Aline, însă sensul ei îi era clar.

– Bineînțeles că ai dreptul să crezi ce dorești, răspunse. Eu nu pot decât să-ți spun cum au stat lucrurile.

El ridică o sprînceană când îi auzi tonul ofensat.

– După cum am aflat în trecut, doamna mea, dumneata nu ți seama de adevăr, dacă el nu ți-e pe plac.

Aline făcu o grimasă, fiindcă nu avea cum să se apele fără să fie nevoie să recunoască mai mult decât era dispusă. Înainte să-i poată răspunde ceva, însă, McKenna o șocă, apucând-o de mână și trăgînd-o pe un corridor îngust. Lăsă jos coșul și se aşeză în fața ei. Așa cum stăteau acolo, aproape atingîndu-se, pe Aline o traversă un fior erotic. Făcu un pas înapoi, ca să se ferească de el, și umerii i se lipiră de perete.

McKenna era destul de aproape încât ea să poată să-i vadă firele de barbă pe sub pielea proaspăt rasă, ca o umbră care-l făcea să fie și mai atrăgător. Avea buzele strînse într-o expresie severă, care-i desena riduri la colțurile gurii. Aline voia să-i sărute acele linii tensionate, să le aline, să-i guste buzele... Împinse înapoi în adîncul mintii, cu disperare, gîndurile despre gura lui și aplecă privirea ca să nu o mai vadă.

– Nu înțeleg de ce nu te-ai măritat, se auzi vocea lui scăzută și iritată. Vreau să știu ce tîi s-a întîmplat acum mulți ani și de ce ești singură. Ce au bărbații din Hampshire de nu te vor? Sau tu ești problema, cumva?

Era atîț de aproape de adevăr, încît Aline simți un fior de disconfort.

– Așa știi tu să seduci, McKenna? întrebă pe un ton tăios. Acostezi doamnele și le tragi pe coridoarele servitorilor, ca apoi să le supui unor interogatorii?

El zîmbi brusc, larg, iar expresia confuză din privire îi dispără uimitor de repede.

– Nu, recunoscu. Sînt ceva mai priceput decît atîț.

– Așa sper.

Încercă să se ferească din calea lui, însă el făcu un pas înainte, iar greutatea sa o lipi de zid, nelăsîndu-i nici o portiță de scăpare. Aline tresări cînd îi simți trupul mare, coapsa care le desfăcea pe ale ei și respirația în ureche. Nu încercă să-o sărute, ci continuă doar să-o țină în brațe cu grijă, de parcă ar fi încercat să-i învețe fiecare detaliu al corpului.

– Dă-mi voie să trec, spuse ea cu greutate.

El nu păru să o audă.

– Tu, spuse el încet, ca pentru sine.

Trupul ei se trezi la viață. Era prinsă între zidul tare și rece și bărbatul solid care o ținea prizonieră. Se schimbase, nu mai avea brațele și picioarele lungi și subțiri. Era mai mare, mai solid, un bărbat puternic, în floarea vîrstei. McKenna nu mai era băiatul fermecător pe care și-l amintea ea, ci devenise cu totul altă persoană. Era un bărbat puternic și nemilos, cu un fizic pe măsură. Fascinată de schimbarea care se petrecuse cu el, Aline nu putu să se opreasă și își strecură mîinile pe sub haina lui, apăsîndu-i cu degetele mușchii pieptului și coasteie. McKenna rămase nemîșcat, încordîndu-se atât de mult încît un tremur de efort îi traversă trupul.

– Tu de ce nu te-ai însurat? șopti Aline, scăldată de parfumul lui sărat, fierbinte, care-i făcea inima să bată aproape incomod de tare. Ar fi trebuit să-ți găsești o soție pînă acum.

– N-am cunoscut niciodată o femeie pe care s-o vreau suficient, spuse el ca pentru sine, crispîndu-se cînd îi simți palmele peste talia vestei. Lanțurile unei căsnicii m-ar înnebuni.

Se opri și începu să respire sacadat cînd Aline îi mîngîie abdomenul cu degetele. Bucurîndu-se de senzația de putere, ea prelungi momentul, lăsîndu-l să se întrebe cîteva clipe dacă avea să îndrăznească să-l atingă aşa cum era atît de evident că își dorește. McKenna era aprins, iar din pielea lui se ridicau valuri de căldură. Aline voia să-l atingă pe sub materialul care-i acoperea trupul. Abia venindu-i să credă că face aşa ceva, își lăsa degetele să alunecă mai jos și le curbă delicat peste

erecția lui. Un fior intens de plăcere o cuprinse, iar terminațiile nervoase din palmă îi tresăriră. Amintirea legăturii dintre ei îi făcu trupul văduvit de senzații să se înfioare și țesuturile sensibile să vibreze.

McKenna gemu încet și-și sprijini mîinile pe umerii ei, cu degetele desfăcute, de parcă s-ar fi temut să n-o strîngă prea tare. Ea îl mîngîie, în sus, atingîndu-l atent cu degetul mare, apoi în jos, strîngînd încet, pînă cînd el șuieră printre dinți. Sus și jos, iar și iar. Gîndul că ar putea să-l aibă în ea, să-l cuprindă cu totul, îi înmuie genunchii.

McKenna aplecă puțin capul și o sărută cu delicatețea aripilor unui fluture. Adorația cu care o atingea o uimi pe Aline. Buzele lui alunecară spre colțurile gurii ei, unde zăboviră o vreme, apoi începură o călătorie de-a lungul obrazului, pînă în locul în care limba lui îi atinse lobul urechii. Orbește, Aline întoarse capul spre el, dorindu-și să fie sărutată. El o sărută încet, lent, făcînd-o să geamă cînd în sfîrșit îi apăsa buzele cu buzele lui. Sprijinindu-se de el, ea deschise gura. El o gustă cu blîndețe, mîngîindu-i interiorul satinat cu o pricopere care o făcu să uite de toate. Ritmul respirației lui Aline deveni nerăbdător și tot trupul i se încordă. Voia să-l cuprindă în brațe și să-l strîngă pînă cînd s-ar fi scufundat cu totul în ea.

Încercînd s-o tragă mai aproape, McKenna se aplecă mai mult și îi cuprinse posteriorul în palmă, ridicînd-o pe vîrfuri. Gura lui aluneca spre gîțul ei, apoi reveni la buze și o sărută din nou și din nou, de parcă ar fi încercat să descopere toate felurile în care putea să facă asta. Buzele lui le cuprinseră pe ale ei și Aline gemu și se zbătu în îmbrătișarea lui, dorind să-l simtă lipit de ea. Atingerea

sînilor ei îl făcu să scoată un sunet gutural, aspru. Deodată, se desprinse din îmbrătișare, blestemînd încet.

Aline își cuprinse talia cu brațele și-l privi fără să priceapă, știind că, probabil, el o vedea cum tremură, aşa cum îl vedea și ea pe el. McKenna se întoarse cu spatele și își încrucișă mîinile la piept, apoi privi în podea.

– Nu pot să mă stăpînesc, spuse încet, printre dinti.

Cînd înțelesă că el era cît pe ce să-și piardă controlul și cînd îl auzi recunoscînd asta, pe Aline o cuprinse o bucurie nesăbuită, greu de stăpînit. Amîndurora le luă mult ca să-și revină, însă pînă la urmă McKenna se aplecă și luă coșul de pe jos, făcîndu-i semn lui Aline să o ia înainte. Amețită, ea se îndreptă spre intrarea în conac, unde dădu peste Gwen, servitoarea, care tocmai se întorcea ca să ia ultimul coș. McKenna refuză să-i dea fetei pachetul greu.

– Nu e nevoie, spuse pe un ton vesel. Îl duc eu. Doar să-mi spui unde să-l pun.

– Da, domnule, spuse Gwen aproape imediat.

Ei se întoarse și-i aruncă o privire scurtă lui Aline. Între ei traversă un mesaj nerostit. Aveau să se vadă mai tîrziu. Apoi el plecă, pășind ușor cu picioarele lui lungi.

Aline rămase nemîșcată și încercă să-și revină, însă de nicăieri apăru fratele ei, încruntat și tulburat. Marcus se schimbase de hainele de vînătoare și acum purta pantaloni gri-perlă, o haină bleumarin și o eșarfă din mătase, cu model cadrilat.

– Unde e Livia? întrebă fără nici o introducere. A lipsit toată dimineața.

Aline ezită înainte să răspundă pe un ton scăzut.

- Bănuiesc că e în compania domnului Shaw.
- Poftim?
- A însotit-o la plimbarea de dimineată, spuse Aline, străduindu-se să păstreze o atitudine degajată. Din cîte ştiu eu, nici unul dintre ei nu s-a întors încă.
- Şi tu l-ai lăsat să plece cu ea? şopti Marcus indignant. Pentru Dumnezeu, de ce n-ai făcut nimic ca să-l opreşti?

– Nu mai vorbi aşa, spuse Aline. Credemă, Marcus, că Livia e în stare să-i spună oricărui bărbat s-o lase în pace. Şi, dacă petrece un timp cu domnul Show, mi se pare că are dreptul să facă asta. În plus, el pare un adevărat domn, indiferent ce reputaţie ar avea.

– Nu e genul de domn cu care sănăti voi obişnuite. E american.

Apăsă pe ultimul cuvînt, astfel că acesta deveni aproape o insultă.

- Credeam că-ti plac americanii!
- Nu şi dacă se apropie de una dintre surorile mele.
- Marcus o privi mai îndeaproape, bănuitor.
- Şi tu pe unde ai umblat?
- Eu...

Luată prin surprindere, Aline îşi duse mîna la gît, acolo unde fratele ei se uita supărăt.

- De ce mă priveşti aşa?
- Ai o urmă roşie pe gît, spuse el cu obidă.
- Aline se decisă să facă pe nevinovata şi îl privi uimită.
- Nu fi prostu! E doar o iritaţie de la colier.
- Nu porţi colier.

Aline zîmbi, apoi se ridică pe vîrfuri și-l sărută, știind că, sub exteriorul supărat, fratele ei se temea ca nu cumva una dintre surorile lui adorate să fie rănită.

– Eu și Livia săntem femei în toată firea, spuse ea, și sănt unele lucruri de care n-ai cum să ne aperi, Marcus.

Fratele ei îi acceptă sărutul și nu mai spuse nimic, dar cînd se îndepărta de el, Aline îl auzi murmurînd ceva ce i se păru a semăna foarte mult cu „Ba da, pot.”

În acea seară, Aline găsi pe pernă un fir de trandafir cu petalele puțin desfăcute și cu tulpina curătată de spini. Ridică floarea și își atinse cu ea obrazul și buzele.

„Doamnă,

Îți trimit flori și, curînd, o serenadă. Cît despre poezie, am nevoie de ceva mai multă inspirație.

Al dumitale,

M.”

Capitolul unsprezece

În următoarele două zile, McKenna nu reuși să petreacă nici o clipă singur în compania lui Aline. Fiindcă juca rolul de gazdă cu foarte mare pricepere, ea părea să fie peste tot în același timp, coordonând cina, jocurile, piesele de teatru și toate celelalte distracții pentru oaspetii de la Stony Cross Park. McKenna nu prea avea de ales. Dacă nu voia să se îndrepte spre ea, s-o ia de mînă și să o tragă la o parte de față cu toată lumea, trebuia să-și aştepte rîndul și, ca de obicei, îi era greu să fie răbdător.

Toată lumea se aduna în jurul ei atunci când era în încăpere. Ironic, Aline avea o calitate pe care mama ei și-o dorise întotdeauna, anume aceea de a-i atrage pe ceilalți. Contesa, însă, dorea atenția pentru sine, pe când Aline părea că vrea sincer să-i facă pe ceilalți să se simtă bine în prezența ei. Flirta cu bărbații mai în vîrstă și împărțea câte o bîrfă cu doamnele. Se juca alături de cei mici și le asculta cu înțelegere pe domnișoarele nemăritate, iar pe tinerii care-i făceau avansuri îi distragea, purtîndu-se ca o soră mai mare, blîndă și bună, deși nu-i reușea întotdeauna, fiindcă, indiferent că ea se arăta neinteresată, mulți dintre ei se îndrăgosteau imediat. Pe McKenna îl scîrbea ardoarea lor abia disimulată. Ar fi vrut să-i

omoare pe toti, sa-i goneasca si sa-si arate coltii ca un lup infuriat. El era stapinul inimii ei, pentru ca avea atita nevoie de ea si pentru ca aveau niste amintiri amare impreună.

Dupa-amiază, McKenna, Gideon și lordul Westciff se relaxau pe veranda din spatele conacului cind apără Aline, ducind o tavă de argint. În urma ei mergea un servitor care aducea o măsuță mică, portabilă. Aerul era umed, iar vînticelul văritic nu reușea să-i răcorească pe bărbății îmbrăcați numai în cămăși. Peste tot domnea o liniște trîndavă, iar mare parte dintre oaspeți aleseră să doarmă puțin, cu ferestrele deschise, pînă cind avea să sosească seara cu orele ei mai răcoroase.

Pentru acea zi nu fusese pregătit nimic, nici o serată, nici o cină festivă, nici o petrecere în aer liber, fiindcă începea festivalul anual din Stony Cross. Aproape toată lumea din comitat avea să vină acolo, ca să bea și ca să se simtă bine. Tradiția data de pe la mijlocul anilor o mie trei sute, iar evenimentul ținea o săptămînă, timp în care tot satul era cuprins de un haos fericit. Strada mare era de nerecunoscut, iar vitrinele magazinelor, de obicei frumos ordonate, erau acum ascunse în spatele unor standuri cu bijuterii, mătăsuri, jucării, încălțăminte și cîte și mai cîte. McKenna încă își mai amintea de entuziasmul pe care-l simtise în fiecare an în timpul festivalului. Prima seară începea întotdeauna cu muzică, dans și un foc de tabără aprins nu departe de sat. Împreună, el și Aline mergeau să vadă iluzionistii, jonglierii și picioroangele, după care se îndreptau spre tîrgul de cai, unde erau zeci

de animale, care mai de care mai mari și mai arătoase. Încă își mai amintea de chipul ei lăuminat de flăcări, de ochii strălucitori și de buzele pline de zahăr de la turta dulce pe care o cumpăra mereu în prima zi de festival.

Subiectul gîndurilor lui apăru pe verandă și toți bărbatii începură să se ridice. Aline zîmbi și îi îndemnă să rămînă unde erau. Deși Westcliff și Gideon se aşezară cuminti înapoi în fotoliile lor, McKenna se ridică și îi luă din mînă tava cu limonadă, în timp ce servitorul așeza masa portabilă. Aline îi zîmbi lui McKenna, cu obrajii îmbujorați din cauza căldurii și cu ochii căprui plini de umbre, făcîndu-l să-și dorească să-i guste pielea umedă și sărată și să-i scoată rochia subțire din muselină galben-pastel, care i se lipise de corp.

După ce așeză tava pe masă, McKenna ridică privirea și o surprinsă pe Aline privindu-i cu atenție brațele. Își suflecase mînecile cămășii, iar de sub ele se vedea pielea bronzată. Privirile li se întîlniră și, deodată, lui îi veni greu să-și aducă aminte că nu sînt singuri. Nu putea să-și ascundă fascinația, la fel cum nici Aline nu putea să-și mascheze atracția pe care o simtea pentru el.

Întorcîndu-se spre tavă, ea luă carafa și turnă limonadă în pahare, iar zgomotul bucătilor de gheăță care se lovîră între ele îi trădă tulburarea. Îi întinse un pahar lui McKenna, de data asta fără să-l privească.

— Luați loc, bunule domn, îi spuse cu veselie, și continuați-vă conversația. N-am intenționat să vă întrerup.

Gideon își primi paharul cu limonadă și îi zîmbi recunoscător.

— O astfel de întrerupere este întotdeauna binevenită, doamnă.

Westcliff îi făcu semn lui Aline să li se alăture, iar ea se aşeză grațios pe brațul fotoliului lui și îi întinse un pahar de limonadă. Prietenia caldă dintre cei doi era evidentă. Interesant, se gîndi McKenna, amintindu-și că, pe vremuri, relația dintre frați fusese destul de distanță. Aline era intimidată de fratele ei care avea atîta succes, iar Marcus nu avusese prea mare legătură cu familia în timpul pe care-l petrecuse la școală. Acum, însă, Marcus și sora lui păreau foarte apropiati.

– Discutam despre cum firmele englezesti nu-și exportă produsele la fel de eficient cum o fac americanii și nemții, îi spuse Westcliff lui Aline.

– Probabil că se întîmplă asta fiindcă englezilor nu le plac limbile străine? sugeră ea pe un ton de glumă.

– Asta e un mit, îi spuse Westcliff.

– Chiar aşa? întrebă ea. Atunci spune-mi, te rog, câte limbi străine știi tu în afară de latină, care nu intră la socoteală.

Westcliff o privi întrebător.

– Și de ce, mă rog, nu intră latina la socoteală?

– Fiindcă e o limbă moartă.

– Dar e, oricum, o limbă, îi atrase el atenția.

Înainte ca ei doi să înceapă să se certe, McKenna le reaminti subiectul discuției.

– Problema nu e limbajul, le spuse, atrăgîndu-le amîndurora atenția. Problema cu exportul din Anglia e că manufacturierii de aici au o adevărată aversiune pentru producția în masă. Țineti mai mult la individualitate decît la conformitate, drept urmare producătorii britanici sunt mici, iar produsele lor, prea variate, aşa că puțini își permit să facă un efort ca să vîndă peste hotare.

– Dar n-ar trebui ca o companie să încerce să-i mulțumească pe clienți oferindu-le o gamă variată de produse? întrebă Aline, încruntîndu-se întrebătoare, într-un fel care-l făcu pe McKenna să-și dorească să o sărute pe frunte și să-i descrețească ridurile.

– Ba da, într-o măsură, răspunse el.

– De exemplu, interveni Gideon, fabricile de locomotive din Anglia sunt atât de specializate încât nici o locomotivă produsă aici nu seamănă cu o alta, a altui producător.

– La fel se întîmplă și cu alte fabrici englezesti, continuă McKenna. Un producător de biscuiți are o sută de feluri de biscuiți, cînd, de fapt, s-ar descurca mai bine dacă ar produce numai douăsprezece sortimente. La fel, un producător de tapet are cinci mii de modele, deși ar fi mai profitabil să ofere numai o cincime din acest număr. E foarte scump să ai atât de multe produse, mai ales cînd încerci să vinzi peste ocean. Cifrele arată că aşa ceva nu e profitabil.

– Dar mie-mi place să am multe opțiuni, protestă Aline. Nu vreau ca peretii mei să semene cu ai altora.

Era atât de adorabilă, aşa tulburată de ideea unei game mai restrînse de modele pentru tapet, încât McKenna nu se putu abține și zîmbi larg. Observîndu-i amuzamentul, Aline ridică sprîncenele într-un gest cochet.

– De ce zîmbești?

– Ai vorbit ca o englezoaică adevărată, iî spuse el.

– Tu nu ești englez, McKenna?

Încă zîmbind, el clătină din cap.

– Nu mai sunt, doamna mea.

Devenise american din clipa în care călcase pe Staten Island, cu atât de mulți ani înainte. Deși recunoștea

că simte o oarecare nostalgie pentru locul în care se născuse, își reinventase viața într-o țară în care sîngele lui roșu nu era un dezavantaj. În America, învățase să nu se mai gîndească la sine ca fiind un simplu servitor și nu avea să se mai incline niciodată, în fața nimănuia. După ani întregi în care muncise din greu, făcuse sacrificii, se temuse și se încăpăținase să continue, putea să intre acum în biblioteca lui Westcliff ca un ospet prețuit și să nu mai muncească la grajduri pentru cinci șilingi pe lună.

McKenna își dădu seama că Westcliff se uita cînd la el, cînd la Aline, și că nu-i scăpase tensiunea dintre ei. Conte avea o minte ascuțită și nu ar fi permis nimănuia să profite de sora sa.

– Presupun că ai dreptate, spuse Aline. Dacă un bărbat arată, vorbește și gîndește ca un american, probabil că asta și este.

Se aplecă puțin spre el, cu o strălucire în privire.

– Oricum, McKenna, o mică parte din tine o să fie mereu din Stony Cross. Refuz să-ți dau voie să ne uită de tot.

– N-aș îndrăzni, spuse el încet.

Privirile li se întîlniră, și de această dată nici unul dintre ei nu reușî să se uite în altă parte, nici după ce tăcerea deveni incomodă.

Westcliff rupse vraja, dregîndu-și glasul și ridicîndu-se atît de brusc încît fotoliul aproape că se răsturnă sub greutatea lui Aline. Se ridică și ea, încruntîndu-se puțin spre el. Fratele ei vorbi pe un ton atît de asemănător cu al regretatului conte, încît pe McKenna îl trecu un fior de indignare.

– Lady Aline, vreau să discut cu dumneata aranjamentele pe care le-ai făcut pentru zilele viitoare, ca să mă asigur că programele nu ni se suprapun. Însoțește-mă, te rog, în bibliotecă.

– Sigur, sire, rosti Aline, apoi le zîmbi lui McKenna și lui Gideon, care se ridicaseră în picioare. Mă scuzați, domnilor. Vă doresc o după-amiază plăcută.

După ce ea și contele se îndepărta, McKenna și Gideon se aşezară la locurile lor și întinseră picioarele.

– Așadar, spuse Shaw pe un ton degajat, se pare că planul tău merge bine.

– Care plan? întrebă McKenna, privind supărat spre rămășițele limonadei din pahar.

– Planul să o seduci pe lady Aline, bineînțeles.

Cu o mișcare lenășă, Gideon își mai turnă niște limonadă. McKenna scoase un sunet care putea să însemne orice. Rămaseră tăcuți cîteva clipe, pînă cînd acesta întrebă:

– Shaw, ți-a cerut vreodată vreo femeie să-i scrii poezii?

– Dumnezeule mare, nu, răspunse Gideon pufnind. Cei din familia Shaw nu scriu versuri, ci îi plătesc pe alții ca să facă asta, apoi își asumă laurii, adăugă, ridicînd din sprîncene. Nu-mi spune că lady Aline ți-a cerut să faci asta.

– Ba da.

Gideon dădu ochii peste cap.

– Nu pot să nu te miri de cîte căi găsesc femeile ca să ne facă să părem idioti. Doar n-ai de gînd să-i scrii versuri, nu?

– Nu.

– McKenna, cît de departe vrei să mergi cu ideea asta de răzbunare? Îmi place lady Aline și descopăr că nu prea-mi surîde ideea s-o văd suferind.

McKenna îi aruncă o privire amenintătoare și rece.

– Dacă încerci să te amesteci...

– Ușurel, spuse Gideon, apărîndu-se. Nu am de gînd să-ți stric planurile, fiindcă mă aştept să le distrugu tu singur, fără să ai nevoie de ajutor.

McKenna ridică o sprînceană într-un gest sarcastic.

– Ce înseamnă asta?

Gideon își scoase sticluța cu alcool și turnă cu încredere din ea, în limonadă.

– Înseamnă că nu te-am văzut niciodată atît de vrăjit de cineva sau de ceva aşa cum ești de lady Aline, răspunse, luînd o înghiititură mare din băutură. Iar acum, că m-am fortificat, o să risc să-mi spun părerea. Cred că încă o mai iubești și, undeva, în adîncul sufletului tău, ai prefera să mori încet decît să-i provoci chiar și o singură clipă de durere.

McKenna îl privi rece.

– Ești un bețivan prost, Shaw, spuse încet, ridicîndu-se.

– A încăput vreodată îndoială? întrebă Gideon, dînd peste cap restul băuturii și privindu-l pe McKenna cum se îndepărtează.

Se apropiua seara și temperatura scăzuse, iar oaspetii de la Stony Cross Park începură să se adune în sala de la intrare. Grupuri mici ieșiră în curte, unde un sir de

trăsuri aşteptau să-i ducă în sat. Printre cei care doreau să se amuze la festival erau și sora lui Gideon, doamna Susan Chamberlain, și soțul acesteia, Paul. În ultimele cîteva zile, Aline găsise că era ușor să vorbești cu cei doi, însă nu reușise deloc să-i simpatizeze. Susan era înaltă și avea părul auriu, la fel ca fratele ei, dar nu avea nici simțul umorului, nici autoironia acestuia, ci părea, chiar, puțin cam prea serioasă, calitate pe care o avea în comun cu soțul ei, Paul.

Chiar în momentul în care pleca prima trăsură, Aline îi aruncă o privire lui Gideon Shaw, care era foarte atent spre o siluetă venind dinspre conac. Bărbatul zîmbea puțin și privea blînd spre cea care se apropiă. Aline tresări bucuroasă cînd văzu că Livia se aventurase, în sfîrșit, afară, și renunțase la izolarea autoimpusă. Era prima dată cînd ieșea în public de la moartea lui Amberley. Îmbrăcată într-o rochie de un trandafiriu închis mărginită de volane mai deschise la culoare, sora ei părea foarte tînără și foarte emoționată. Aline se îndreptă spre ea și îi zîmbi cu căldură.

— Draga mea, spuse, apucîndu-i talia subțire, mă bucur că te-ai decis să ni te alături. Acum seara o să fie perfectă.

Susan Chamberlain se întoarse ca să-i șoptească soțului ei, ducîndu-și mâna la gura ca să mascheze bîrfa pe care i-o împărtășea. Privirea lui Chamberlain fugi spre Livia, apoi alunecă mai departe, ca și cum n-ar fi vrut să fie surprins uitîndu-se la ea. Hotărîtă să o apere pe sora ei de orice nedreptate, Aline îi făcu Liviei semn să se apropie.

– Vino să faci cunoștință cu cîțiva dintre oaspeții noștri. Domnule și doamnă Chamberlain, v-o prezint pe sora mea mai mică, lady Olivia Marsden.

Aline respectă întocmai regula prezentărilor, dorindu-și să poată să accentueze și mai mult faptul că Livia avea un rang mai înalt decît ei și că nu aveau nici un drept să se poarte urît. După ce soții Chamberlain îi zîmbiră fals Liviei, Aline le-o prezintă soților Cuylar și domnului Laroche, a cărui soție plecase deja cu prima trăsură. Deodată, înaintea lor apără McKenna.

– Nu cred că îți mai amintești de mine, doamnă, după atîția ani.

Livia îi zîmbi, deși păli și pe chip îi apără o expresie vinovată.

– Sigur că-mi amintesc de tine, McKenna. Ne bucurăm că ai revenit la Stony Cross. Ar fi trebuit să ne vizitezi de mult.

Ajunseră la Gideon Shaw, care nu reuși să-și ascundă fascinația pentru Livia.

– E o plăcere să vă cunosc, doamnă, murmură el, luînd-o de mînă și înclinîndu-se, în loc să dea numai din cap, aşa cum făcuseră ceilalți.

Cînd se îndreptă, îi zîmbi Liviei, ai cărei obraji erau cu cîteva tonuri mai colorați decît rochia pe care-o purta. Atractia dintre ei doi era aproape tangibilă.

– O să mergeți în trăsura noastră, sper, spuse Shaw, dîndu-i drumul la mînă, deși era clar că nu vrea să facă asta.

Înainte ca Livia să poată să răspundă, sora lui Shaw, Susan, interveni:

– Mă tem că nu se poate, îi spuse lui Gideon. Nu e suficient loc pentru toată lumea. Sîntem deja eu și Paul, tu, domnul Laroche, McKenna...

– McKenna nu merge cu noi, o întrerupse Shaw, aruncîndu-i o privire plină de înțeles acestuia. N-am dreptate?

– Ba chiar aşa, confirmă McKenna, dîndu-și seama de intențiile partenerului său de afaceri. Lady Aline a aranjat deja ca eu să merg cu o altă trăsură.

– A cui trăsură? Întrebă Susan intrigată.

Era clar că nu se bucura de întorsătura pe care o lua-seră lucrurile. Aline zîmbi larg.

– O să meargă cu trăsura mea, minți ea. Eu și McKenna n-am terminat o conversație pe care am început-o mai devreme, despre...

– Poezie, spuse acesta pe un ton foarte serios.

– Da, despre poezie.

Zîmbind în continuare, Aline rezistă tentației să-l calce pe picior cu toată puterea.

– Speram să mai vorbim pe drum spre sat.

Susan îi privi bănuitor, cu ochii ei albaștri.

– Chiar aşa? Mă îndoiesc că McKenna a citit vreo poezie în toată viața lui.

– L-am auzit eu recitînd, spuse Shaw. Cred că începea cu „A fost odată un om din Bombay”, dar, din ce-mi amintesc, restul versurilor nu sînt potrivite pentru compa-nia de față.

Domnul Chamberlain se înroși, apoi rîse înfundat, semn că îi era familiar restul poeziei. McKenna zîmbi larg.

– E clar că lady Aline o să fie nevoită să-mi facă educație în materie de literatură.

– Nu cred că pot în timpul unui singur drum cu trăsura, spuse Aline pe un ton nevinovat.

– Depinde cît durează călătoria, răsunse McKenna.

Remarca nu putea fi considerată decât cu greu drept una sugestivă, însă ceva din tonul și privirea lui o făcu pe Aline să roșească.

– Atunci vă sugerez să nu vă opriți pînă nu ajungeți în Siberia, spuse Shaw, întrerupînd tensiunea dintre ei și făcînd pe toată lumea să rîdă.

Galant, îi oferi brațul Liviei.

– Doamnă, dă-mi voie...

Shaw o conduse pe sora ei spre trăsura care aștepta, iar Aline se uită în urma lor, uimită. Era ciudat să o vadă pe Livia cu un alt bărbat, dar prezența lui Gideon Shaw părea să-i facă bine. Poate că sora ei avea nevoie de cineva încrezător și umblat, aşa cum era el. Iar Shaw era un domn, în ciuda cinismului de care dădea dovadă. Oricum, nu prea exista posibilitatea ca ei doi să formeze un cuplu. Problema lui cu băutura o îngrijora pe Aline, la fel și reputația proastă și faptul că apartinea unei cu totul alte lumi decât Livia. Oftînd și încruntîndu-se gînditoare, Aline ridică privirea spre McKenna.

– E un om bun, rosti acesta, citindu-i gîndurile cu o ușurință care-o amuză.

– Cred, spuse Aline încet, însă, dacă Livia ar fi fost sora ta, ai fi vrut să aibă ceva de-a face cu el?

Întrebarea ei nu ascundea o atitudine plină de prejudecăți, ci doar îngrijorare. McKenna ezită un moment destul de lung, apoi clătină din cap în semn că nu.

— Aşa mă temeam şi eu, murmură Aline luîndu-l de braţ. Ei bine, dacă tot te-ai invitat în trăsura mea, am putea să plecăm.

— Fratele tău vine cu noi? întrebă, conducînd-o de-a lungul aleii.

— Nu. Pe Westcliff nu-l interesează festivalul. În seara asta rămîne la conac.

— Foarte bine, spuse McKenna, atît de mulţumit încît o făcu să rîdă.

Era clar că ar fi preferat să fie singur cu ea în trăsură, dar lî se alăturără soţii Cuyler, care deschiseră o conversaţie despre brînzeturile locale. Aline le răspunse la întrebări şi le oferi detalii, neputînd să-şi ascundă zîmbetul cînd văzu iritarea de pe chipul lui McKenna.

Cînd ajunseră în inima satului, Stony Cross era luminat feeric de flăcările lămpilor şi ale tortelor. În centrul verde şi oval al aşezării se auzea muzică, iar unii dansau deja. Rîndurile ordonate de bordeie albe şi negre erau ascunse în spatele unei multimi de standuri. Structurile firave din lemn semănau între ele, cu o tejghea în faţă, pentru vînzare, şi o cameră foarte mică în spate, unde se adăpostea proprietarul în timpul nopţii. La festival se vindeau bijuterii, tacîmuri, jucării, pantofi, evantaie, pahare şi alte obiecte din sticlă, mobilier şi delicatessen. Oamenii care se adunaseră în jurul scenelor de teatru improvizate rîdeau din cînd în cînd de replicile sau de jocul actorilor şi comedianţilor, aruncîndu-le monede la picioare.

Aline îi dădu voie lui McKenna să-o conducă printre standuri şi, în timp ce mergeau, îl privi curioasă.

– Cred că simți puțină nostalgie.

McKenna dădu din cap, privind în depărtare.

– Parcă s-a întîmplat acum o viață.

– Da, aproba Aline cu un aer puțin melancolic.

Cît de diferiți erau amîndoi pe atunci! Innocența acelor zile, simplitatea lor, senzația că viața și tinerețea sînt veșnice, aura strălucitoare a acelei perioade... Amintindu-și de toate acele lucruri, pe Aline o cuprinse un fel de agitație fără obiect și fără sens. Sentimentul cresc pînă cînd inima începu să-i bată mai tare, iar ea simți totul, fiecare sunet, fiecare imagine și fiecare senzație, mai intens. Plimbarea prin sat alături de McKenna era ca un ecou al trecutului, unul minunat, ca o melodie pe care n-ai mai auzit-o din copilărie.

Îl privi. Și pe el îl cuprinsese aceeași stare. Era mai degajat, zîmbea mai mult, iar asprimea expresiei i se topise. Trecură printr-o zonă aglomerată a străzii principale, unde doi iluzioniști își făceau numărul și mulțimea îi răsplătea cu strigăte entuziaste. McKenna o apucă de mijloc ca să o ferească de oameni și continuă să-și facă loc prin mulțime. Nimeni nu observă gestul lui, fiindcă toată lumea era vrăjită de spectacol, însă Aline rămase uimită de naturalețea gestului și de reacția ei însăși. I se părea absolut normal să fie lipită de el și să-l lase să-o conducă oriunde voia, să se lase în grija lui, purtată de apăsarea palmei sale.

Ieșiră din mulțime, iar McKenna o luă de mînă și îi așeză palma pe brațul lui. Degetele lui Aline se aşezară peste mușchii puternici, iar o parte a sînului îi atinse cotul.

– Unde mergem? întrebă, ușor tulburată de tonul langeros și visător cu care-i vorbise.

McKenna nu răspunse, ci o conduse mai departe, pînă cînd ajunseră acolo unde voia. Miroslul puternic al turtei dulci îi ajunse la nări, iar Aline rîse, încîntată.

– Ti-ai amintit!

Atunci cînd era mică, primul lucru pe care-l făcea la tîrg era să mănînce turtă dulce și, deși lui McKenna nu-i plăcuse niciodată acest desert, o însotise îmereu.

– Sigur că da, îi spuse el, scoțînd o monedă din buzunar și cumpărînd o bucată mare de turtă dulce. Nică pînă astăzi n-am văzut pe nimeni care s-o devoreze aşa cum faci tu.

– Nu devorez nimic, protestă ea, încruntîndu-se și mușcînd din bucata lipicioasă de turtă dulce.

– Eram fascinat, continuă el trăgînd-o mai departe. Mîncai ceva mai mare decît capul tău în mai puțin de un sfert de oră...

– N-aș fi niciodată atît de lacomă, îl informă ea, luînd intenționat încă o înghiititură la fel de mare.

Ei zîmbi larg.

– Probabil că te confund.

Se plimbară printre standuri, iar McKenna îi cumpără niște vin dulce, ca să își potolească setea după turtă, iar ea bău cu poftă.

– Mai încet, o certă el, privind-o cu afecțiune. O să ameștești.

– Cui îi pasă? întrebă Aline, luînd încă o înghiititură. Dacă mă împiedic, o să mă prinzi tu, nu-i aşa?

– Cu amîndouă mîinile, murmură el.

Dacă ar fi venit de la oricare altul, replica ar fi părut galantă. Din partea lui McKenna, însă, avea o conotație amenințătoare care ei i se păru delicioasă.

Se îndreptară spre pajiștea din sat, dar, înainte să ajungă acolo, Aline văzu un chip cunoscut. Adam, cu părul blond strălucind în lumina tortelor. Era înconjurat de prieteni, femei și bărbați, dar se desprinse din grup, spunând ceva scurt și făcîndu-i să rîdă cînd văzură că se îndreaptă spre Aline. Ea merse repede la el, iar McKenna o urmă, sumbru ca un spectru. Cînd ajunse lîngă Adam, Aline îl luă de mîni și-i zîmbi.

– lată un străin chipeș, îl tachină ea. Nu, așteaptă... Nu cumva ai fost, odată, un vizitator frecvent la Stony Cross Park? A trecut atît de multă vreme de cînd nu ne-am văzut, că nici nu-mi amintesc cine ești.

Adam făcu o grimasă amuzată și răspunse:

– Am lipsit înadins, scumpo, și știi foarte bine de ce.

Ea simți un val de afectiune, înțelegînd că Adam stătuse departe ca să-i dea ei voie să facă orice voia cu McKenna.

– Asta nu înseamnă că nu-mi lipsești, răspunse ea.

Degetele lui puternice și fine le strînseră pe ale ei, apoi le eliberară.

– O să vin curînd în vizită, îi promise. Acum fă-mi cunoștință cu domnul care te însotește.

Ascultătoare, Aline le făcu prezentările celor doi, dragul ei prieten, care n-ar fi rănit-o în ruptul capului, și fosta ei iubire, care avea cu siguranță de gînd s-o facă să suferă. Era ciudat să-i vadă pe McKenna și pe Adam dînd mîna. Nu-și imaginase că ei doi aveau să se cunoască

vreodată, și nu putu să nu observe diferențele, ca între un înger și un demon.

– Domnule McKenna, rosti Adam cu ușurință, revenirea dumitale la Stony Cross a bucurat-o atât de mult pe Aline încât nu pot să nu simt și eu aceeași bucurie. Apreciez orice o face fericită.

– Mulțumesc, răsunse McKenna, privindu-l cu ostilitate și răceală. Înțeleg că sînteți prieteni de multă vreme.

– De aproape cinci ani, răsunse Adam.

Urmă o tăcere lungă, pe care o întrerupse pînă la urmă un strigăt din depărtare:

– McKenna?

Uitîndu-se în direcția din care se auzise vocea, Aline își dădu seama că îl văzuseră unii dintre prietenii lui de demult. Dick Burlison, odată un băiețel roșcovan cu picioare lungi, care acum era un bărbat însurat la treizeci și ceva de ani, Tom Haydon, fiul brutarului, care acum se ocupa de afacerea tatălui său, și soția lui Tom, Mary, fiica măcelarului, cea cu care McKenna flirtase de multe ori când era băiat. Zîmbind, Aline îl îndemnă:

– Mergi la ei.

Ei nu mai avu nevoie de altă încurajare. Se îndepărta zîmbind larg, iar prietenii lui strigă și-i strînseră mîna cu căldură. Mary, acum mamă a cinci copii, îl privi uimită când el se aplecă și o sărută pe obraz.

– Înțeleg că încă n-ați împărtășit intimități, îi spuse Adam lui Aline cu o voce scăzută.

Ea răsunse încet, continuînd să se uite la McKenna:

– S-ar putea să n-am suficient curaj pentru aşa ceva.

– Sînt prietenul tău și, probabil, ar trebui să te sfătuiesc să ai grija să nu faci vreun lucru pe care să-l regreti mai tîrziu, spuse el zîmbind. Sigur, dacă faci asta, pierzi multe lucruri distractive, adăugă.

– Adam, îl certă ea, mă încurajezi să fac ce nu trebuie?

– Doar dacă-mi promiți că o să-mi povestești totul după aceea.

Aline clătină din cap și rîse. Auzind-o, McKenna se răsuci și o privi, încruntîndu-și sprîncenele întunecate.

– Poftim, ți-am ușurat treaba, murmură Adam. Focul geloziei a fost înțețit. Acum n-o să întîrzie să-și revendice teritoriul. Doamne, dar îți plac bărbații foarte primitivi, nu glumă!

Bineînțeles că McKenna se întoarse alături de ea în mai puțin de un minut, apucînd-o de braț cu un gest clar posesiv.

– Ne îndreptam spre pajiște, îi aminti scurt.

– Așa este, murmură Aline. Lord Sandridge, ni te alături?

– Din păcate, nu.

Adam îi luă mâna liberă și îi sărută degetele.

– Trebuie să mă alătur însotitorilor mei. Seară bună amîndurora.

– La revedere, spuse McKenna, fără să facă vreun efort să-și ascundă ostilitatea în timp ce tînărul viconte se îndepărta.

– Te rog să te portă frumos cu el, spuse Aline. Lordul Sandridge mi-e drag și nu vreau să-l jignească nimeni.

– M-am purtat frumos, spuse McKenna încet, ca pentru sine.

Ea rîse, încîntată să-l vadă gelos.

— Abia dacă i-ai spus un cuvînt în afară de „la reverdere”. Și te-ai uitat la el de parcă ai fi fost un taur furios, gata să lovească.

— Ce fel de bărbat e el, o îñtrerupse McKenna, dacă nu spune nimic cînd te vede îñsoñită prin sat de unul ca mine?

— Un bărbat îñcrezător. Lordul Sandsridge și cu mine avem o îñtelegere – ne dăm voie unul celuilalt să fim atîț de liberi pe cît dorim. E un aranjament foarte modern.

— Modern, repetă el cu un dispreț abia ascuns. Sandsridge e un prost și, dacă aş fi fost eu în locul lui, tu nici n-ai fi aici.

— Dar unde aş fi? Îñtrebă ea cu îndrăzneală. Acasă, presupun, ca să-ți cos cămășile?

— Nu. Ai fi în patul meu. Sub mine.

Amuzamentul ei se topî ca prin farmec. Reactia la cuvintele lui îi traversă tot corpul, făcînd-o să tremure și să ameñească. Rämase tăcută și se îmbujoră, dar continuă să meargă alături de el spre pajiște. Mai mulți oameni se uitară în urma lor, speculativ. După ce McKenna petrecuse atîț de mult timp departe de Stony Cross, îñtoarcerea lui era în sine destul de interesantă pentru săteni, însă faptul că era îñsoñit de Aline făcea ca gurile rele să vorbească și mai cu poftă.

Muzica era îñsoñită din cînd în cînd de aplauze și de zgomotul picioarelor care dansau, săreau și se învîrteau în ritmul melodiei populare. Bucurîndu-se de cîntec, Aline îl lăsă pe McKenna s-o tragă mai aproape de muzicanți.

Imediat după ce se termină melodia, el îi făcu semn unuia dintre ei, un violonist, care se apropie imediat,

McKenna îi spuse ceva încet, apoi îi dădu cîteva monede, iar Aline îl privi bănuitoare. Zîmbind larg, violonistul se grăbi înapoi la ceilalți muzicanți, le ținu o cuvîntare scurtă, apoi grupul format din opt persoane se apropie de Aline. Ea se uită la McKenna din ce în ce mai speriată.

– Ce-ai făcut?

Grupul o duse în mijlocul mulțimii și o așeză în fața tuturor. Violonistul făcu un semn cu arcușul spre McKenna.

– Dragi prieteni, strigă el, acest domn a cerut un cîntec în onoarea farmecelor doamnei care stă aici, înaintea noastră. Vă implor să fiți amabili și să ne acompaniați ca să-i cîntăm „Trandafir din Tralee” lui lady Aline.

Publicul bătu din palme cu foc, fiindcă melodia era una foarte cunoscută, care abia apăruse. Roșind pînă în vîrful urechilor, Aline îi aruncă lui McKenna o privire amenințătoare, făcîndu-i pe cei mai mulți dintre cei din jur să rîdă. El îi răspunse cu un zîmbet nevinovat, ridicînd sprîncenele într-un gest sarcastic, ca să-i amintească de serenada pe care o ceruse.

Muzicanții se uitară la Aline cu un dor exagerat, iar ea clătină din cap și zîmbi larg, în timp ce ei începură să cînte, acompaniați de cel puțin două sute de voci. Chiar și unii dintre comercianți se adunără și li se alăturară, iar corul cîntă, înlocuind numele eroinei cîntecului cu numele ei.

„Se ridica luna albă
Pe deasupra dealului,
Soarele-apunea încet
Sub albastrul valului,

Şi am fost cu-a mea iubită
La fiñtina cristalină
Care curge liniştită
În valea cea lină.

Era albă şi frumoasă
Ca un trandafir văratic,
Dar nu frumuseþea ei
M-a pus pe jăratic.

Nu asta, ci adevărul
Din al ei suspin
M-a făcut să o iubesc
Mai mult pe Aline, trandafirul din Tralee.

Umbrele-nserării
Se-ntindeau pe cîmp,
Aline îmi zîmbea,
Asculþindu-mă cum cînt.

Luna arunca în vale
Razele-i strălucitoare
Cînd i-am furat inima
Trandafirului din Tralee.

La finalul cîntecului, Aline făcu o reverenþă în semn de recunoþtinþă, apoi îi întinse mâna violonistului. Acesta se aplecă să o sărute, apoi se prefăcu a leþina, iar cei din jur începură să aplaude. Tânăra se întoarse la McKenna şi-i spuse sarcastic:

– O să plătești pentru asta.

El zîmbi larg.

– Ai vrut o serenadă.

Aline rîse.

– Din partea ta! exclamă, apucîndu-l din nou de braț.
Nu din partea tuturor celor din Stony Cross.

– Crede-mă că a fost mai bine aşa, decît să mă fi
auzit pe mine cîntînd de unul singur.

– Din cîte-mi amintesc, ai o voce foarte plăcută.

– N-am mai cîntat de mult.

Se uitară unul în ochii celuilalt, zîmbind. Aline era
încîntată.

– Am cerut și o poezie, îi spuse.

Strălucirea din privirea ei îl afectă pe McKenna, care
îi răspunse pe un ton ceva mai gutural:

– Iar eu ţi-am spus că-mi trebuie mai multă inspirație.

– Mă tem că o să fie nevoie să fii mai explicit. Ce fel
de inspirație ai dori?

El zîmbi încîntat.

– Folosește-ți imaginația.

Sentimentul de nerăbdare se întoarse, iar Aline abia
dacă mai reușea să respire din cauza agitației și a con-
fuziei pe care le simtea. Dacă era isteață și curajoasă, ar
fi putut să obțină ce-și dorea cel mai mult pe lume, adică
o noapte cu McKenna. Ba nu, doar cîteva minute furate
din ghearele sortii nemiloase. Doamne, oare chiar cerea
prea mult? Nu. Oricît ar fi costat-o, avea de gînd să aibă
parte de cele cîteva momente de intimitate cu bărbatul pe
care-l iubise mereu. Avea să găsească o cale să facă
asta fără să-și mărturisească secretele, chiar în acea
seară, se gîndi cu încăpățînare. La naiba cu oricine ar fi
încercat s-o opreasă. La naiba cu soarta însăși! Ea și
McKenna aveau să fie în sfîrșit împreună.

Capitolul doisprezece

Trecuse de mult de miezul nopții, iar torțele începeau să se stingă. Sătenii și vizitatorii erau adunați pe stradă și majoritatea erau deja ameții de băutură. Unii cîntau, unii se certau, iar alții profitau de umbrele prelungi ca să se sărute cu nerușinare. Cei mai cuviincioși piecaseră spre casă, iar cei care rămăseseră n-aveau cum să nu-și dea seama că inhibițiile mulțimii scădeau la fel e repede ca și lumina care venea de la torte. Muzicanții cîntau aproape de foc, iar dansatorii asudau din plin și se mișcau pe ritmul muzicii, apărînd și dispărînd printre umbre.

Uitîndu-se spre flăcări, Aline se sprijini cu spatele de pieptul lui McKenna. El o susținu imediat, aşezîndu-i o mînă pe mijloc și cu cealaltă cuprinzîndu-i cotul. În oricare altă noapte, în oricare altă situație, felul în care stăteau ar fi provocat un adevărat scandal, însă standardele comportamentului cuviincios devineau mai neclare, dacă nu cumva erau chiar ignorate, în timpul festivalului. În multîme, nimeni nu păru să observe și nimănuji nu-i păsa că Aline și McKenna apăruseră în sat ca niște umbre din trecut.

Aline închise ochii pe jumătate, iar lumina focului îi jucă pe chip.

– Ești mai înalt, murmură absentă, gîndindu-se la felul în care el obișnuia să-și sprijine bărbia de creștetul ei atunci cînd erau mici.

Acum nu mai putea să facă asta fără să se aplece. McKenna înclină capul și îi vorbi cu o voce caldă, chiar lîngă ureche.

– Ba nu sînt.

– Ba da.

Vinul o făcuse să vorbească mai liber.

– Nu ne mai potrivim ca înainte.

Pieptul lui, atît de puternic în spatele ei, tresări de amuzament.

– S-ar putea să ne potrivim chiar mai bine. Hai să încercăm și să aflăm.

Aline zîmbi și aproape că-și dădu voie să se lipească de el cu totul. Voia și își dorea să-și sprijine capul de umărul lui și să-i simtă buzele deasupra liniei fragile a gîțului ei. În loc de asta, râmase nemîșcată, uitîndu-se în gol spre flăcările focului de tabără. Pielea și hainele lui McKenna purtau miroslul noptii, al verii, al pajiștii și al fumului. Sub ele, mai delicat, se simtea parfumul subtil al corpului său masculin, înfierbîntat. Se doreau unul pe celălalt, iar dorința îi amețea și făcea ca granițele realității să devină neclare. Sunetele focului, lemnul care ardea pocnind, păreau expresia potrivită a neliniștii lui Aline. Nu mai era fetița nechibzuită din trecut, dar nu era nici femeia resemnată, cu sufletul gol, ci cu totul alta, un eu temporar, rebel, îndrăgostit.

– Nu la conac, se auzi șoptind.

McKenna nu se mișcă, însă ea își dădu seama de valul de uimire care-l traversase. Trecu un minut întreg pînă cînd el reuși să întrebe în șoaptă:

– Atunci unde?

– Să ne plimbăm prin pădure, spuse ea fără să se gîndească prea mult, pe poteca înspre fintîna dorințelor.

McKenna știa drumul despre care vorbise ea, o potecă întunecată și foarte puțin umblată, pe care ei merseră de nenumărate ori cînd erau mici. Nu avea cum să încapă îndoială că îi sugerase acel loc dintr-un motiv anume.

Aline zîmbi amuzată, gîndindu-se că o întîlnire amoroasă în mijlocul pădurii nu era tocmai romantică. Pe fugă, lipsită de eleganță, în secret și aproape cu siguranță incomodă, însă ea nu putea să-și permită luxul luminii lumînărilor și al cearceafurilor albe, ori pe al dragostei lente. Dacă voia ca McKenna să nu-i vadă cicatricile, avea nevoie de ceva rapid, pe întuneric, ca el să nu-i observe picioarele. Faptul că se gîndeia la un astfel de lucru, la un act lipsit de tandrețe și delicatețe, era de necrezut, dar era tot ce putea avea cu McKenna. Si cui i-ar fi făcut rău? Era clar că el voia să aibă parte de ceva ce nu promise înainte. Cît despre ea, își dorea ceva la care să se gîndească în anii lungi pe care-i mai avea de trăit fără el. Se doreau din motive egoiste, dar pentru ea acestea erau suficiente în acea clipă.

– La fintîna dorințelor, murmură McKenna. Încă mai mergi acolo?

Ea își aminti cum, mică fiind, mersese adesea să arunce câte o agrafă în fintînă și să-și dorească singurul lucru pe care nu putea să-l aibă.

– Nu, răspunse, apoi se întoarse spre el și-i zîmbi timid. Fîntîna a rămas demult fără magie. Nu mi-a în-deplinit nici o dorință pînă acum.

Chipul lui era umbrit cînd se ridică și se întoarse cu spatele la foc.

– Poate că ți-ai dorit lucrul greșit.

– Întotdeauna, recunoscu ea zîmbind cu amăraciune.

McKenna o privi atent, apoi o conduse departe de foc, spre pădurea care împrejmua Stony Cross Park. Curînd dispărură în noapte, însotîți numai de lumina lunii acoperită din cînd în cînd de nori. După o vreme, ochii lui Aline se obișnuiră cu întunericul, însă continuă să meargă cu mai puțină siguranță decît McKenna, care o conduse mai departe, printre ulmi și stejari, luînd-o de mînă. Aline simți că i se taie răsuflarea cînd își aminti cum degetele acelea o mîngîiaseră odată în locuri atît de ascunse. Își trase mîna cu un rîs nervos.

– Merg prea repede pentru tine? întrebă McKenna.

– Da.

Mersese prea mult în acea seară, iar genunchiul drept amenință să se întepenească sub țesutul cicatrizat.

– Atunci hai să ne oprim puțin.

O trase la o parte, lîngă un stejar masiv, între rădăcinile lui mari. Pădurea păru să ofteze și să-i cuprindă în umezeala ei foșnită și plină de verdeată. Aline se sprijini de trunchiul copacului, iar McKenna se apropie de ea, atingîndu-i obrajii cu răsuflarea sa.

– McKenna, rosti ea, încercînd să vorbească pe un ton neutru, vreau să te întreb ceva...

El îi atinse umărul cu vîrfurile degetelor, mîngîindu-i pielea sensibilă.

– Da?

– Povestește-mi despre femeile pe care le-ai cunoscut. Cele cu care...

Aline se opri ca să-și aleagă cuvintele potrivite.

McKenna se retrase puțin.

– Ce vrei să știi?

– Dacă ai iubit-o pe vreuna dintre ele.

Pentru că el tăcea, Aline ridică privirea. În ochii lui se citea o pasiune care-i trimise fiori fierbinți pe șira spinării.

– Eu nu cred în iubire, spuse el. E o pastilă amară, acoperită cu zahăr. Prima senzație e tolerabilă, dar ajungi repede la straturile neplăcute de sub ea.

Deci Aline însăși fusese singura lui iubire. Știa că ar trebui să regrete că-l făcuse să-și dorească numai placere fizică de la toate celelalte femei pe care le cunoscuse, însă, ca de obicei în ceea ce-l privea pe el, era egoistă, aşa că se bucură că lucrurile pe care île spusese demult erau încă adevărate. „Inima mea o să fie întotdeauna a ta. M-ai distrus pe viață.”

– Cum rămîne cu Sandsridge? întrebă McKenna. Îl iubești?

– Da, șopti Aline. Îl iubea din tot sufletul, dar nu în felul în care-și imagina McKenna.

– Cu toate astea, iată-te aici, cu mine, murmură el.

– Adam...

Se opri și-și drese glasul.

– Orice aleg eu să fac, pe el nu-l deranjează. Ce se întîmplă între noi doi nu are legătură cu el.

– Aşa este, spuse McKenna, deodată furios. Doamne, ar trebui să-mi ia beregata, nu să te lase să mergi singură cu mine prin pădure. Ar trebui să fie gata să facă orice, pînă la crimă, la naiba, pe mine nici asta nu m-ar opri, ca să-i țină pe alții departe de tine.

Dezugustul din glasul lui se auzea clar.

– Te minti singură dacă îți imaginezi că o să fii vreodată mulțumită cu un aranjament lipsit de pasiune, aşa cum au avut părinții tăi. Tu ai nevoie de un bărbat la fel de încăpăținat ca tine, căruia să-i apartii și care să-ți țină ocupate trupul și mintea și fiecare colțisor al sufletului. În ochii lumii, Sandsridge îți-e egal, dar noi știm mai bine cum stau lucrurile. Voi doi săntăti la fel de diferiți ca apa și focul.

Se aplecă deasupra ei, prințind-o ca într-o cușcă.

– Eu sănăt egalul tău, spuse aspru, deși sîngele meu e roșu, nu albastru, deși am fost condamnat de la naștere să nu pot să te am. Pe interior sănătem la fel și aş încălca toate legile lui Dumnezeu și pe cele ale omului dacă...

McKenna se opri brusc, dîndu-și seama că spunea prea multe și că se lăsa controlat de emoții. Aline ar fi vrut să-i spună că nu îl considerase niciodată altceva decît egalul ei. În loc de asta, începu să-i desfacă nasturii de la vestă.

– Lasă-mă să te văd, îi șopti.

Îi simțea abdomenul puternic și mușchii tari chiar și prin straturile de material. McKenna nu se mișcă, ci doar strînse în palme trunchiul copacului. Ea desfăcu atent rîndul de nasturi, iar cînd termină, trecu la aceia de la cămașă. El nu încercă să o ajute, ci rămase neclintit sub

atingerea ei. Tremurînd, Aline reuși să-i desfacă hainele și îi trase cămașa din pantaloni. Acolo unde fusese acoperită, materialul era cald și mototolit. Își strecură mîinile pe sub ea și inspiră adînc. McKenna avea pielea fierbinte, sărată și ademenitoare. Palmele ei călătoriră încet de-a lungul pieptului acoperit de păr. Era fascinată de textura corpului său, atât de diferit de al ei. Îi mîngîie cu pasiune, îi atinse un sfîrc cu vîrful degetului, apoi se aplecă și atinse cu limba cercul mătăsos, iar părul lui aspru îi mîngîie obrazul.

McKenna trase aer adînc în piept și îi apucă spatele rochiei, trăgînd de funde. O sărută pe gît și trase de materialul care o acoperea, făcîndu-l să se desfacă și să îi cadă în jurul taliei, lăsînd la vedere un corset care-i ridică sînii și o cămașuță subțire de bumbac. Deodată, senzația că nimic nu era real îi dădu lui Aline un curaj nemăsurat. Își scoase mîinile din bretelele cămașuței și își descoperi corsetul. Sînii i se revărsară, iar sfîrcurile se întărîră la atingerea aerului răcoros.

McKenna îi apucă unul dintre sîni în palmă și se aplecă spre el. Aline tresări cînd o atinse gura lui umedă și fierbinte. Îi desenă cu limba conturul sfîrcului, apoi linse pe deasupra, mîngîind pielea sensibilă. Ei i se tăie răsuflarea, fiindcă tot corpul îi era cuprins de dorință. McKenna îi eliberă sfîrcul și suflet deasupra lui, cu răsuflarea caldă și umedă, apoi abia dacă o atinse cu vîrful limbii, făcînd-o să se răsucească în îmbrătișarea lui și să geamă.

Apucă bucătîca de carne trandafirie între dinți și strînse încet, iar pe Aline o trecură fiori din cap pînă-n

picioare. Era atât de fermecată de plăcerea pe care i-o oferea gura lui încât nici nu observă cînd McKenna îi trase rochia în jos și o lăsa să cadă grămadă pe pămînt, iar ea rămase numai în lenjerie. Speriată, se aplecă imediat ca să ridice îmbrăcămîntea, însă McKenna o lipi de trunchiul copacului și începu să o sărute cu pasiune, desfăcîndu-i în același timp șireturile pantalonașilor pe care-i purta pe sub rochie.

Cu o mișcare stînjenită, ea se aplecă și își pipăi ciorapii, ca să se asigure că nu-i alunecașeră jartierele. Tresări cînd simți că el îi acoperă mîna cu palma lui.

– Lasă-mă pe mine, spuse McKenna, crezînd că ea încerca să desfacă fundele.

– Nu.

Grăbită, îi luă mîna și i-o trase spre unul dintre sîni. Spre ușurarea sa, McKenna uită imediat ce voia să facă și începu să-i mîngîie cu degetul mare sfîrcul. Aline ridică buzele spre gura lui ca să-l sărute. El o strînse în brațe, iar ea simți chiar și aşa, prin pantaloni, cît de aprins era. Începu să-i desfacă nasturii, strecîndu-și o mînă pe sub betelie ca să îi apuce mai bine. Suspinară amîndoi cînd materialul gros care-i despărțea căzu la o parte. Tremurînd de nerăbdare, Aline îl strînse cu delicatețe în palma fierbinte.

Gemînd încet, McKenna îi prinse înceheturile și i le ridică deasupra capului, prințîndu-i-le sprijinite de trunchiul copacului. O sărută pe gură, aprins, în timp ce cu mîna liberă îi mîngîie abdomenul, apoi o atinse mai jos, peste cîrlionții întunecați dintre coapse. Cu un picior îi împinse tălpile, forțînd-o să desfacă picioarele mai mult.

Aline simți un fior intens de plăcere cînd el o atinse cu atîta pricepere. McKenna era foarte aprins, iar ea n-avea decît să suporte consecințele faptului că-l atîțase. Era mai mult decît pregătită să-i ofere ceea ce își doriseră amîndoi atît de multă vreme.

El îi atinse cu vîrfurile degetelor locul sensibil dintre coapse, apoi o desfăcu blînd. Aline se zbătu în strînsoarea lui, neputincioasă, apoi se crispă cînd simți cum o pătrunde cu un deget. McKenna se jucă puțin, mîngîind-o și ademenind-o pînă cînd ea gemu, apoi îi eliberă înceieturile și o cuprinse pe după spatele încorsetat. O sărută aprins și în același timp îi atinse cel mai sensibil punct al corpului cu vîrful degetului. Sărutul era barbar, umed și violent, și cu totul diferit de atingerea delicată și de priceperea degetelor lui. O atinse chinuitor de încet și de blînd, alunecînd în sus și în jos peste punctul fierbinte, mîngîind pînă cînd ea își ridică șoldurile spre el. Din ce în ce mai aproape... Tot corpul îi era cuprins de senzații intense. Se mișcă în jurul degetelor lui, aproape de o eliberare atît de puternică încît abia dacă mai putea să gîndească sau să respire. El o ajută să treacă de prag, iar ea se trezi suspendată într-o mare de plăcere, cu trupul zvîcnind, sufocată, chinuindu-se să respire. După un timp îndelungat, care i se păru aproape o eternitate, plăcerea ascuțită se transformă în valuri minunate, iar Aline suspină, cu buzele lipite de buzele lui.

McKenna se aplecă și îi apucă tivul mototolit al cămășușei, ridicîndu-l, apoi atinse cu limba locul unde corsetul îi strîngea carnea, pe abdomen. Sprijinită de trunchiul copacului, Aline se uită la creștetul lui.

– McKenna, rosti, inundată de căldură cînd îl văzu în genunchi, apropiindu-se ca să-i inspire parfumul.

Își aminti de cicatrice și își ridică jartierele, apoi împinse puțin.

– Așteaptă...

Dar el o săruta deja, cu chipul ascuns între coapsele ei, atingînd cu limba pielea sensibilă de sub cîrlionții de păr aspru. Lui Aline i se înmuiară genunchii. Dacă n-ar fi susținut-o stejarul din spatele ei, ar fi alunecat la pămînt. Îi mîngîie părul tuns scurt cu mîinile tremurînd.

– McKenna, gemu, nevenindu-i să creadă ce se întîmplă.

El nu se opri, o invadă, o sărută și o făcu să tacă. În pădure nu se auzea decît respirația ei sacadată. Tensiunea se adună din nou, mai mare cu fiecare atingere a gurii lui.

– Nu mai pot, suspină ea. Te rog, McKenna... Te rog.

Acelea erau cuvintele pe care le așteptase el. Se ridică și o strînse în brațe, apoi o luă pe sus cu foarte mare ușurință. Cu o mînă o feri de scoarța copacului, cu cealaltă o apucă de sub fund. Aline era cu totul neajutorată și nu putea să se miște sau să se zbată. O dureau cicatricele, aşa că ridică unul dintre genunchi puțin mai sus, ca să ușureze tensiunea.

McKenna o sărută, iar răsuflarea lui fierbinte îi năpădi gura. Imediat după aceea simți apăsarea insistență a sexului lui, care intra în lăcașul vulnerabil al trupului ei. Speriată de durere, ea se crispă, însă el apucase s-o pătrundă și, cînd simți strînsoarea ei fierbinte și ademe-nitoare, dorința păru că îi crește de sute de ori. Împinse

în sus și lăsa greutatea lui Aline să o tragă pe aceasta în jos, spre el. Ea suspină cînd trupul îi cedă în față insis-tenței trupului lui. Deodată era în ea, atingînd și umplînd tot. Aline se arcui, șocată, și strînse pumnii. McKenna încremenii cînd înțeleseră că pe ea o doare și își dădu seama de ce trupul ei opusese atîta rezistență, apoi răsuflă adînc, uimit.

– Dumnezeule. Spune-mi că nu ești virgină. Nu se poate.

– Nu contează, răspunse ea cu răsuflarea tăiată. Nu te opri. Nu-i nimic. Nu te opri.

Dar el rămase nemîscat, privind-o prin întunericul secret care-i învăluia, cu brațele strînse în jurul ei, sufo-cînd-o. Era, în sfîrșit, parte din ea, în acest ultim act atît de necesar înspre care o condusese întreaga ei viață. Se agăță de el cu toată forța, trăgîndu-l mai aproape și strîngîndu-l în brațele ei subțiri și albe. McKenna îi simți corpul crispîndu-se în jurul lui și se aplecă să o sărută cu pa-siune, atingîndu-i dinții cu limba și căutînd în întunericul mătăsos din spatele lor. Aline îl strînse între pulpele îm-brăcate în ciorapi, iar el începu să împingă încet, neo-bosit, în ea. Usturimea cedă, însă nu dispără de tot, dar ei nu-i păsa. Nu mai conta decît să-l aibă doar pentru ea, să-l simtă cu totul. Pasiunea lui îi schimbăse trupul și sufletul pentru totdeauna.

Gemînd printre dinți, McKenna se sprijini mai bine pe picioare și se mișcă mai repede, mai adînc, asudat de placere și de oboseală, apoi se eliberă în interiorul ei cu o bucurie primitivă, violentă și, parcă, nesfîrșită. Aline îl strînse în brațe și-l sărută pe față și pe gît, atingînd cu limba urmele de sudoare de pe chipul lui.

McKenna respira sacadat și tremura, dar rămase multă vreme în interiorul ei. Încet, tensiunea din trupul lui Aline se scurse, lăsând-o epuizată. El se retrase, și atunci ea simți un lichid Cald care i se scurgea dintre pulpe. Își dădu seama că îi alunecaseră ciorapii și se mișcă, speriată.

– Te rog, lasă-mă jos.

El o așeză cu grijă pe pămînt și o ajută să-și recapete echilibrul, în timp ce ea își ridică ciorapii și își aranjă cămașuța pe deasupra corsetului. Cînd se simți în siguranță, din nou acoperită, se aplecă și ridică rochia. Și-ar fi dorit din tot sufletul să poată să stea cu el undeva, să doarmă aproape de trupul lui și să se trezească lîngă el, în lumina dimineții. Ce bine ar fi fost!

Îmbrăcîndu-se cu neîndemînare, Aline își feri privirea și îl lăsă pe McKenna să-i încheie nasturii rochiei. Unul dintre pantofii ei dispăruse, scăpat din picior în focul pasiunii, și dură un minut întreg pînă-l găsi McKenna, ascuns sub una dintre rădăcinile copacului. Aline zîmbi cam fără voia ei cînd el îi aduse pantoful.

– Mulțumesc.

El nu-i răspunse la zîmbet. Avea pe chip o expresie împietrită, iar ochii îi străluceau periculos.

– Cum naiba e posibil, întrebă cu o furie controlată, să fi fost virgină?

– Nu contează, spuse ea.

– Pentru mine contează.

O apucă de bărbie fără prea mare blîndețe, fortînd-o să-l privească.

– De ce n-ai lăsat pe nimeni să se culce cu tine pînă azi?

Aline își umezi buzele uscate și încercă să găsească o explicație mulțumitoare.

– M-am hotărît să aştept pînă mă mărit.

– Și în cei cinci ani de când îl cunoști pe Sandsridge, nu l-ai lăsat niciodată să te atingă?

– Nu-i nevoie să te porți de parcă asta ar fi o crimă, spuse ea defensiv. E ceva ce ține de respect, de alegerea noastră, și...

– E o crimă! se răsti el. Nu e normal, fir-ai tu să fii, și vreau să-mi spui de ce-ai făcut aşa ceva! Și după aia o să-mi explici de ce m-ai lăsat pe mine să te dezvirginez!

Aline căută cu disperare o minciună cu care să-i distra gață atenția, orice lucru care ar fi putut să ascundă adevărul.

– Cred că am simțit că-ți sănătatea după ce te-am gonit din Stony Cross aşa cum am făcut-o, acum mulți ani.

McKenna o apucă de umeri.

– Și ți se pare că mi-ai plătit datoria? Întrebă de parcă nu i-ar fi venit să credă. O, nu, doamna mea. Să fim bine înțeleși. Nici măcar n-ai început să-ți răscumperi greșeala. O să mi-o plătești în mai multe feluri decât crezi. Cu dobîndă.

Aline simți cum pălește, speriată.

– Mă tem că asta e tot ce pot să-ți ofer, McKenna, îi spuse. O singură noapte, fără nici o promisiune și fără regrete. Îmi pare rău dacă tu vrei mai mult, fiindcă pur și simplu nu se poate.

– Ba pe naiba, spuse el ca pentru sine. Doamnă, o să înveți de la mine cum se desfășoară o aventură amo-

roasă. Cît timp rămîn la Stony Cross, o să-ti plătești datoria, pe spate, în genunchi sau în oricare altă poziție o să vreau eu.

O trase de lîngă stejarul imens, cu rochia motitolită, cu părul în dezordine și plină de bucătele mici de scoarță și o sărută, nu cu intenția să-i facă placere, ci ca să-i arate cine e stăpînul. Deși Aline știa că ar fi fost mai bine să nu-i răspundă, sărutul lui era prea ademenitor și nu reușî să se abțină. Nu avea puterea să se elibereze din îmbrățișarea lui și nici nu avea cum să-i evite buzele, așa că nu dură mult pînă cînd se topî, suspinînd și sărutîndu-l la rîndul ei. Numai cînd simțî clar că ea îi răspunde cu aceeași pasiune, McKenna se opri ca să-i vorbească, iar răsuflările li se amestecară.

– O să vin în camera ta la noapte.

Ea se retrase, împiedicîndu-se pe potecă.

– O să încui ușa.

– O s-o sparg, dacă trebuie.

– Nu fi măgar! spuse ea exasperată, mergînd mai repede în ciuda picioarelor și așa abuzate, care protestau de mama focului.

Merseră înapoi spre conac în tăcere. Pe drum nu se auzea decît zgomotul pașilor lor peste frunze, ramuri și pietriș. Aline se simțea din ce în ce mai incomod, trupul o durea mai peste tot și între coapsele ei era rece și umed. Cicatricele usturau și o mîncau. Nu își dorise niciodată mai mult decît în acel moment să poată să facă o baie. Se rugă, doar, ca McKenna să fie prea preocupat de propriile-i gînduri și să nu observe că ea șchiopătează.

Conacul era întunecat și tăcut, cu numai cîteva lumini aprinse în camerele oaspeților, care deciseseră să prelungească petrecerea. McKenna merse cu Aline spre intrarea servitorilor, o ușă în lateralul casei, unde era mai puțin probabil să fie descoperiți împreună. Oricine ar fi văzut cum arăta Aline și-ar fi dat seama cu ușurință de ceea ce se întîmplase între ei.

– Pe mîine, atunci, rosti McKenna din pragul ușii, pe un ton amenintător, privind-o cum urcă încet și dureros spre dormitorul ei de la etaj.

Capitolul treisprezece

McKenna se întoarse pe verandă simțindu-se încă amețit, nedumerit. Probabil cam la fel cum se simtea Gideon Shaw când bea, ca și cum s-ar fi înecat într-un ocean pe timp de furtună. Își imaginase de multe ori acea seară și în imaginația sa, el deținuse mereu controlul. Avea experiență cu femeile și știa ce-și doresc ele, ia fel de bine cum știa ce-i place lui. Se gîndise în detaliu la ce avea să facă și cum să se poarte cu Aline, dar ea schimbase totul.

Așezat afară la o masă, în întuneric, McKenna își cuprinse capul în palme și închise ochii. Degetele lui păstraseră miroslul de stejar și de răsină, amestecat cu parfumul ei de femeie. Inspiră adînc și simți cum se aprinde din nou. Își aminti ce simtise când ea fusese în sfîrșit a lui, își aminti trupul ei îngust, care-l strînsese atât, suspinele și gustul gurii ei, vin amestecat cu ghimbir. Îi plăcuse mai mult să se culce cu ea decît cu oricare alta dintre femeile cu care fusese, însă, iată, o dorea din nou.

Virgină... Fir-ar ea să fie! Fir-ar să fie pentru sentimentele pe care le trezea în el, pentru confuzie, bănuieri, nevoia s-o apere și foamea sexuală pe care i le stîrnea. Ar fi fost în stare să pună pariu și pe ultimul bănuț că Aline fusese cu zeci de bărbați înaintea lui. Ar fi pierdut.

Își strînse fruntea în palme, de parcă ar fi putut să-și strivească gîndurile trădătoare. Ea nu mai era fetița pe care o iubise odată, își aminti supărat. Acea fată nici nu existase, însă asta nu părea să conteze. Aline era blestemul lui, soarta lui, dorința lui cea mai mare. Nu putea să n-o dorească, orice ar fi făcut și oricîte oceane sau continente ar fi străbătut ca să fie departe de ea.

Dulceața trupului ei atît de fierbinte și de îngust, parfumul proaspăt al pielii ei, părul moale... Simțișe cum își pierde mintile în timp ce făcea dragoste cu ea și uitase să se retragă în momentul orgasmului. Se gîndi că era posibil ca ea să fie însărcinată acum, iar gîndul îi dădu o satisfacție primitivă. Ar fi fost cu burta la gură, neajutorată, stăpînită de el, dependentă. Da, se gîndi supărat, voia să o aibă cu totul și să o lege de el cu lanțuri pe care ea să nu poată să le rupă niciodată. Aline nu știa încă, dar n-avea să se elibereze niciodată de el și de pretențiile pe care intenționa să le aibă asupra ei.

– Ce seară plăcăitoare, spuse Susan Chamberlain, sora lui Gideon Shaw.

Tocmai se întorseră de la festivalul din sat, de unde plecaseră exact când lucrurile devineau mai interesante. Plăcerile provinciale, cum ar fi cîtitul în palmă, jonglerii, mîncătorii de flăcări și vinul vechi nu erau pe placul celor obișnuiti la oraș, aşa cum erau familia Shaw și rudele lor.

– Da, spuse și soțul ei, domnul Chamberlain. Mă tem că farmecul sătenilor dispare prea repede. Mai bine singur decît cu oameni la fel de inteligenți ca oile și caprele pe care le cresc.

Iritată de snobismul lui, Livia nu rezistă și răspunse:

– Aveți noroc, domnule Chamberlain. Cu o astfel de atitudine, în mod sigur veți petrece multă vreme singur.

Deși amîndoi soții Chamberlain îi aruncară priviri ofensate, Gideon Shaw rîse cu poftă la replica ei necuviincioasă.

– Mie mi-a plăcut festivalul, spuse el, cu ochii albaștri strălucind.

Aruncă o privire spre Susan.

– Și tu se pare că ai uitat, surioară, că acești aşa-zisă săteni au sînge mai nobil decît majoritatea membrilor familiei Shaw.

– Cum aş putea să uit? Întrebă aceasta pe un ton tăios. Abia așteptă să-mi amintești cu fiecare ocazie pe care-o găsești.

Livia își mușcă buzele ca să nu rîdă.

– Eu o să mă retrag. Vă urez noapte bună.

– Nu încă, spuse Shaw încet. E devreme, doamna mea. Să jucăm cărti sau o partidă de șah?

Ea zîmbi ingenuu.

– Vă plac jocurile, domnule Shaw?

El îi aruncă o privire subtil seducătoare, dar vorbi pe un ton la fel de nevinovat ca și ea.

– Jocurile de orice fel.

Livia își prinse buza de jos între dinți. Amberley îi spusese întotdeauna că e adorabilă cînd face asta. Ce ciudat că nu mai făcuse de mult acel gest în mod intenționat, ceea ce spunea ceva despre cît de mult își dorea să-l atragă pe Gideon Shaw.

– Eu nu joc nimic dacă nu sănătatea că pot să cîștig, iî spuse. De aceea, vă propun să mergem prin galeria portretelor, ca să-i cunoașteți pe strămoșii mei. S-ar putea să vă intereseze să aflați că în familia noastră a existat un pirat, despre care am auzit că era destul de neîndurător.

– La fel ca bunicul meu, remarcă Shaw. Deși noi vorbim despre el politicos, spunînd că a fost căpitan de vas, omul a făcut lucruri care ar face orice pirat să roșească stînjenit.

Sora sa scoase un sunet strangulat.

– Eu nu o să vă însotesc, lady Olivia, fiindcă e clar că fratele meu s-a decis să-și denigreze strămoșii cu orice ocazie, Dumnezeu știe de ce.

Livia încercă să ignore valul de bucurie care o cuprinse la gîndul că avea să fie din nou singură cu Shaw, dar roși, trădîndu-se.

– Sigur, doamnă Chamberlain. Din nou, vă urez noapte bună.

Răspunsurile soților Chamberlain, dacă într-adevăr există, nu se auziră deloc. Oricum, Livia n-ar fi putut să le audă, fiindcă în urechi îi răsunau doar bătăile proprietiei inimi. Se întrebă ce credeau despre ea pentru că pleca neînsoțită cu Shaw, apoi decise că nu contează. Era devreme și, pentru prima dată după mult timp, se simtea tînără.

În timp ce-l conducea spre galeria portretelor, ea îi aruncă lui Gideon o privire prefăcută aspră.

– Ești foarte rău că-ți tachinezi sora aşa, iî spuse pe un ton sever.

– E datoria oricărui frate să-și chinuiască sora mai mare.

– Ei bine, tu îți faci datoria într-un fel care-i inspiră pe ceilalți, spuse ea făcîndu-l să zîmbească și mai larg.

Intrără într-o galerie îngustă, unde pe pereți atîrnau șase rînduri de tablouri, pînă sus, la tavan. Era evident că nu erau expuse din dragoste pentru artă, ci pentru a fi dovada moștenirii aristocratice a familiei. În capătul îndepeartat al sălii se ridicau două tronuri imense, gotice. Spătarele erau foarte înalte, iar pernele tapițate erau mai tari decît lemnul. Pentru familia Marsden, confortul era mult mai puțin important decît faptul că jilțurile datau din anii o mie cinci sute și că reprezentau o linie de sînge mult mai puțin coruptă de influențe străine decît aceea a regelui.

Se plimbară prin galerie, iar conversația divagă de la subiectul liniilor de sînge la lucruri mai personale. Cumva, Shaw reuși s-o convingă pe Livia să-i vorbească despre relația ei cu Amberley. Deși avea nenumărate motive să nu aibă încredere în el, ea le ignoră. Nu voia să-i ascundă nimic, indiferent cît de socant sau de stînjenitor. Îi spuse chiar și despre avortul spontan. Pe măsură ce vorbeau, el o trase spre unul dintre jilțurile enorme, în brațele lui.

– Nu pot, îi șopti speriată, uitîndu-se spre pragul galeriei. Dacă ne prinde cineva aşa...

– Sînt eu atent la ușă, o asigură el, strîngînd-o de talie. Nu-i mai confortabil să stăm aşa?

– Ba da, dar...

– Nu te mai agita, drăguța mea, ca să nu avem vreun accident stînjenitor. Ce-mi spuneai?

Livia rămase nemîșcată, roșind violent. Alintul, pe cît de banal era, contactul prelungit cu corpul lui și simpatia din privirea sa o făcură să se topească de plăcere. Se chinui să-și amintească despre ce vorbeau. Da, despre avort.

– Cel mai rău a fost că tuturor li s-a părut că e un noroc să pierd copilul, spuse ea. Nimeni n-a spus-o, însă era evident.

– Îmi imaginez că n-ar fi fost simplu să ai un copil fără tată și să fii nemăritată, spuse Shaw cu blîndețe.

– Da, știam asta, dar tot am jelit. Atunci am simțit că îl dezamăgesc pe Amberley fiindcă n-am reușit să păstreze ultima părticică din el, iar acum, din cînd în cînd, nici măcar nu-mi amintesc cum arăta sau cum îi suna vocea.

– Crezi că el ar fi vrut ca tu să faci suttee?

– Ce înseamnă asta?

– E o practică indiană în care văduva trebuie să se arunce peste rugul funerar al soțului ei. Sinuciderea e considerată o doavadă a devotăunii pentru soț.

– Și dacă ea moare prima, soțul face la fel?

Shaw îi zîmbi puțin ironic.

– Nu. Se recăsătorește.

– Trebuia să-mi imaginez, spuse Livia. Bărbații reușesc mereu să aranjeze lucrurile în favoarea lor.

Ei scoase un sunet de prefăcut reproș.

– Ești prea tînără ca să fii deja deziluzionată.

– Dar tu?

– Eu aşa m-am născut.

– Ba nu, spuse ea hotărît. Ceva te-a făcut să fii aşa, și cred că ar trebui să-mi spui despre ce-i vorba.

El o privi cu un amuzament potolit.

– De ce să fac asta?

– Aşa e cinstiit, după ce eu ţi-am povestit totul despre Amberley şi despre scandalul meu.

– Ne-ar lua toată noaptea ca să-ţi povestesc despre scandalurile în care am fost eu implicat, domnişoară.

– Îmi datorezi asta, spuse ea. Eşti prea domn ca să refuzi să-ţi plăteşti o datorie.

– Sînt destul de domn, ce-i drept, spuse Shaw sarcastic.

Băgă mîna în buzunarul din interiorul jachetei, de unde scoase o sticluţă mică de argint. O strînse pe Livia şi mai tare în braţe ca să poată să desfacă sticla cu amîndouă mîinile. Tânără tresări puţin cînd îi simtii muşchii puternici. Cînd termină, Shaw îşi relaxă braţele şi duse recipientul la buze. Miroslul de băutură scumpă ajunse la nările Liviei, care-l privi cu o urmă de reproş.

Shaw oftă măsurat, bucurîndu-se de efectul calmant al whiskey-ului.

– Foarte bine, prinţesă Olivia. Spune-mi, cum îţi place scandalul, tartar sau bine făcut?

– Ceva între ele, poate?

Shaw zîmbi şi mai luă o înghiţitură din sticla de metal. Un moment lung rămaseră amîndoi tăcuţi. Livia era la el în poală, o grămăjoară de fuste, întărituri şi trup de femeie înfăşurat în material. Văzu cum el se gîndeşte atent la cît de multe să-i spună şi ce cuvinte să aleagă ca să se facă mai bine înțeles, apoi face o grimasă resemnată şi ridică abia perceptibil din umeri.

– Înainte să-ți vorbesc despre noi, trebuie să înțelegi că impresia, nu, convingerea, familiei Shaw este că nimeni nu-i suficient de bun pentru ei.

– La care dintre ai tăi te referi?

– La majoritatea, dar mai ales la părintii mei. Am trei surori și doi frați, și crede-mă că aceia dintre ei care sunt căsătoriți s-au chinuit din greu să-l facă pe tata să fie de acord cu cei pe care i-au ales. Pentru părintii mei era mult mai important ca frații și surorile mele să aleagă oameni de familie bună, cu sănge nobil și avere, decât să fie cu cineva pe care să-l placă.

– Sau să-l iubească, spuse Livia.

– Da.

Shaw se uită la sticla argintie și mîngîie metalul cald și zgîriat. Livia își fieri privirea, uimită de dorința puternică pe care o simtise ca el să-o mîngîie pe ea în același fel. Din fericire, Gideon părea pierdut în gînduri și nu observă că tînăra se încordase în brațele lui.

– Eu sunt al doilea fiu. De fapt am fost, spuse el. Frațele meu, Frederick, s-a luptat să le îndeplinească aşteptările, în timp ce eu am devenit oaia neagră a familiei. Cînd am ajuns la vîrsta însurătorii, femeia de care m-am îndrăgostit nici măcar nu se apropia de standardele familiei Shaw, iar acest lucru a făcut-o să mi se pară, bineînțeles, și mai atrăgătoare.

Livia ascultă atentă, cu privirea atîntită spre chipul lui. Gideon zîmbi autoironic.

– I-am spus la ce să se aștepte, continuă el. I-am spus că, probabil, părintii mei o să mă dezmoștenească, o să fie cruzi și duri și niciodată n-o să fie de acord cu o

femeie pe care să n-o fi ales chiar ei. Ea mi-a răspuns că o să mă iubească oricum și că o să fim mereu împreună. Eu știam că o să fiu dezmoștenit, dar nu mă interesa, fiindcă am crezut că găsisem pe cineva care să mă iubească și, pentru prima dată în viața mea, să-mi dea ocazia să demonstreze că nu aveam nevoie de avereia familiei Shaw. Din păcate, i-am făcut cunoștință cu tata, iar relația noastră s-a dovedit o păcăleală.

– S-a prăbușit sub dezaprobaarea tatălui tău, ghici Livia.

El rîse întunecat, închizînd sticla și punînd-o la loc în buzunar.

– Eu n-aș spune că s-a prăbușit. Au făcut un tîrg, ei doi. Tata i-a oferit bani ca să uite de cererea mea în căsătorie și să dispară, iar ea i-a făcut o contraofertă. S-au tîrguit ca doi agenți de pariuri în biroul celui care face liste, iar eu am stat și i-am ascultat cu gura căscată. Cînd au ajuns la o sumă cu care să fie de acord amîndoi, iubita mea a plecat fără să se uite în urmă. Pînă la urmă, ideea că urma să se mărite cu un Shaw fără avere nu a fost la fel de interesantă ca suma cu care i-a plătit-o tata. O vreme n-am știut pe cine urăsc mai mult, pe ea sau pe el. La scurt timp după aceea, fratele meu, Frederick, a murit pe neașteptate, iar eu am rămas moștenitorul averii. Tata și-a exprimatdezamăgirea în ceea ce mă privește pînă în clipa morții sale.

Livia își ascunse cu grija compasiunea, de teamă ca el să n-o înțeleagă greșit. Îi veni să spună zeci de plătitudini, despre cum era sigură că el avea să găsească o femeie demnă de iubirea lui, despre cum, poate, tatăl

său nu-i voia decât binele, dar în acel moment de sinceritate nu putu să rostească lucruri atât de banale. În loc de asta, rămase tăcută o vreme. Până la urmă îl privi. Nu părea amărît sau deziluzionat, ci curios să afle părerea ei.

– La ce te gîndești? o întrebă.

– Mă gîndeam că eu am noroc. Deși nu l-am avut pe Amberley decât pentru puțină vreme, măcar știu că m-a iubit cu adevărat.

Ei îi atinse cu blîndețe obrazul. Mîngîierea îi făcu Liviei inima să tresără. O privi mult timp în ochi, jucîndu-se cu degetele pe pielea ei pînă cînd ajunse în locul sensibil din spatele urechii.

– Pe tine te-ar iubi oricine.

Tînăra nu reușea să-și ia privirea de la el. Era un bărbat periculos, care-i oferea senzații intense în loc de siguranță și pasiune în loc de protecție. Mai demult nici nu i-ar fi trecut prin cap să aibă o aventură cu un bărbat pe care nu-l iubea, însă acest om avea ceva care-o atrăgea, promisiunea unei plăceri nerușinate, a unei bucurii pe care îi era greu s-o refuze.

Din impuls, se aplecă și-și lipi buzele de buzele lui. Erau moi și mătăsoase, la început reci, dar din ce în ce mai calde pe măsură ce trecea timpul. Ca și înainte, sărutul lui era jucăuș, expresiv, blînd și curios la început, apoi devinea mai hotărît. După ce o convinse să desfacă buzele, o sărută prelung, explorîndu-i cu delicatețe gura.

Livia încercă să se apropie mai mult de el și simți tensiunea care-l cuprinsese, mușchii încordați ai pieptului, ai abdomenului, și mai jos o presiune care o făcu să

roșească, stînjenită. El o mîngîie încet pe spate, încurajînd-o să se sprijine de el, pînă cînd ea atinse fără să vrea sticla de metal din buzunarul hainei lui. Obiectul o împiedică să-l mîngîie aşa cum voia și o aduse brusc la realitate. Se retrase tremurînd, dar zîmbitoare.

– Nu pleca încă, murmură Shaw, simțind că ea se pregătește să se ridice din brațele sale.

O apucă de talie, dar ea îi împinse mîna la o parte, deși n-ar fi vrut să facă asta.

– Nu pot, nu cînd toți ai mei mă privesc, domnule Shaw.

Arătă cu mîna spre strămoșii ei aliniati pe perete. Gideon îi zîmbi leneș.

– De ce nu? Nu mă plac?

Livia se gîndi cu seriozitate prefăcută, uitîndu-se la nenumăratele fețe severe ale familiei Marsden.

– Se pare că nu. Poate că vor să te cunoască mai bine înainte.

– Nu, răspunse el fără să ezite. Nu devin mai simpatice dacă mă cunoști mai îndeaproape.

Ea ridică sprîncenele, întrebîndu-se dacă era sincer, dacă voia să-o manipuleze sau dacă, pur și simplu, avea un umor negru desăvîrșit. Fiindcă nu reuși să-și dea seama, clătină din cap și îi zîmbi puțin.

– De fapt, cu cît te apropii mai mult, cu atît îmi placi mai tare.

În loc să răspundă, Shaw îi cuprinse mîna între palme și o trase mai aproape, sărutînd-o apăsat. Sărutul nu era romantic, prea rapid, prea apăsat, entuziasat chiar, dar o afectă pe Livia mai mult decît căutarea languroasă și blîndă de mai devreme.

Shaw îi dădu drumul și o privi cum i se ridică din brațe. Podeaua părea înclinată, iar ei îi luă o vreme ca să își recapete echilibrul. Shaw se sprijin de spătarul tronului, privind-o într-un fel care o făcu să se înfioare.

– La ce te gîndești? șopti Livia, la fel cum făcuse și el mai devreme.

El îi răspunse atât de sincer încît o făcu să tresără.

– Mă întreb cît de mult pot să iau de la tine fără să te rănesc.

În acel moment, Livia se convinse că, înainte ca Gideon Shaw să piece înapoi în America, ei doi aveau să devină amanți. Se vedea din privirea lui că și el știa asta. Se înfioră și, roșind, se retrase un pas sau doi, apoi spuse noapte bună. Se întoarse cu spatele și începu să se îndepărteze, dar nu rezistă tentației și aruncă o privire peste umăr.

– Nu mi-e frică de durere, murmură.

Ei zîmbi puțin.

– Chiar și aşa, tu ești ultima persoană pe care aş vrea s-o rănesc.

Aline descoperi că ușa camerei ei era pe jumătate deschisă și că prin ea aluneca în hol lumina caldă a unei lămpi. Foarte stînjenită, intră și ezită cînd o văzu pe doamna Faircloth așteptînd-o lîngă șemineu. Cada era pregătită în centrul camerei, iar pe grătarul focului aștepta un vas cu apă fierbinte.

Bineînteles că doamna Faircloth întelese imediat ce se petrecuse. Aline închise ușa fără să se uite la menajeră.

– Bună seara, doamnă Faircloth. Dacă îmi desfaci dumneata rochia la spate, mă descurg eu cu restul. În seara asta nu am nevoie de ajutor.

– Ba ai, spuse femeia mai în vîrstă apropiindu-se de ea.

Aline simți un amuzament amar, care o ajută să se simtă mai bine. Menajera nu avea cum să ignore ceea ce se întîmplase, să nu spună nimic. După ce o ajută să-șidezbrace rochia, doamna Faircloth apucă vasul cu apă caldă și încălzi baia.

– Probabil că te dør toate, îi spuse ea lui Aline. Apă caldă o să te ajute să te simți mai bine.

Înroșindu-se pînă în vîrful urechilor, tînăra își deschise corsetul și îl lăsă să cadă pe podea. Cantitatea brusc mai mare de aer din plămîni o făcu să amețească, aşa că așteptă să-și recapete echilibrul înainte să-și scoată și restul hainelor. Jartierele strînse îi lăsaseră cercuri roșii-purpurii pe picioare, iar ea oftă ușurată cînd le desfăcu și își scoase ciorapii. Bănuind nefericită că luncrurile pe care le făcuse cu McKenna i se puteau citi pe trup, Aline se grăbi să intre în apă și se scufundă, scoțînd un suspin de plăcere. Doamna Faircloth începu să ordoneze cîteva dintre lucrurile din cameră, încruntată.

– A văzut cicatricele? întrebă încet.

Aline își scoase genunchiul drept la suprafața apei.

– Nu. Am reușit să fac în aşa fel încît să nu le observe.

Își strînse pleoapele ca să nu plîngă, dorindu-și ca lacrimile să nu-i curgă pe obraji.

– Doamnă Faircloth, a fost o mare greșeală, dar atât de îngrozitor de minunat! A fost de parcă aş fi regăsit o parte a sufletului care mi-a fost smulsă.

Făcu o grimasă autoironică auzindu-și cuvintele melodramatice.

– Înțeleg, spuse menajera.

– Da?

O strălucire amuzată apăru deodată în ochii doamnei Faircloth.

– Am fost și eu tânără cîndva, chiar dacă e greu de crezut.

– Pe cine ai...

– E ceva despre care nu vorbesc niciodată, spuse menajera pe un ton ferm. Și nu contează pentru tărășenia în care sînteți acum tu și McKenna.

Nu exista un cuvînt mai potrivit pentru situația lor. Nu era o dificultate sau o problemă, și nici măcar o dilemă. Era, într-adevăr, o tărășenie. Cu amăräciune, Aline își plimbă palmele peste suprafața apei, în timp ce doamna Faircloth se apropie ca să toarne în apă uleiuri din ierburi.

– M-am comportat ca un copil lacom, spuse Aline cu un ton pe jumătate amuzat. Am întins mâna și am luat ce mi-am dorit, fără să mă gîndesc deloc la consecințe.

– Nici McKenna nu s-a purtat mai bine, spuse menajera, apoi se așeză într-un fotoliu de lîngă foc. Acum ați primit amîndoai ce vă doreați și se pare că nimeni nu e mai fericit.

– Și încă nu s-a terminat, spuse Aline. Acum trebuie să-l îndepărtez fără să-i explic de ce.

Făcu o pauză, își trecu palmele ude peste față, apoi adăugă sec:

– Din nou.

– Nu-i nevoie să fie aşa, o contrazise doamna Faircloth.

– Vrei să-i spun adevărul? Știi ce reacție o să aibă.

– N-ai cum să cunoști pe de-a-ntregul inima altcuiva, domnișoară. Eu te cunosc pe tine de când te-ai născut, și, cu toate astea, uneori tot mă uimești.

– Te-a uimit că am făcut ce-am făcut cu McKenna în seara asta?

– Nu.

Din nu se știe ce motiv, replica promptă a doamnei Faircloth le făcu pe amândouă să rîdă. Sprijinindu-și capul de marginea căzii, Aline ridică genunchii și își dori ca aburul cald și apa fierbințe să-i înmoiaie mai repede pielea cicatrizată.

– Sora mea s-a întors de la festival?

– Da. Era cu domnul Shaw și cu familia Chamberlain. Au venit acum cel puțin trei ore.

– Cum se simțea? Părea fericită?

– Poate puțin prea fericită.

Aline zîmbi discret.

– E posibil să fii prea fericit?

Menajera se încruntă.

– Sper doar că lady Livia încearcă ce fel de domn e Shaw. Nu mă îndoiesc că a fost cu o sută de femei înaintea ei și că o să mai fie și cu altă sută după ce pleacă de la Stony Cross.

Cuvintele o făcuse să nu mai zîmbească.

– O să vorbesc mîine cu ea și poate că, împreună, o să putem să ne liniștim gîndurile.

– Nu gîndurile voastre au nevoie să fie mai liniștite.

Capitolul paisprezece

Spre dezamăgirea Liviai, Gideon Shaw nu apăru deloc în ziua următoare. Absența lui de la micul dejun și din timpul prînzului trecu neobservată de anturajul american, care părea obișnuit cu disparițiile lui. După ce o rugă pe doamna Faircloth să întrebe discret unde se află, Livia descoperi că Shaw se închisese pur și simplu în casa de oaspeți și lăsase vorbă să nu fie deranjat pentru nimic în lume.

– Nu se simte bine? întrebă, imaginîndu-și-l cu febră, neajutorat, țintuit la pat. Chiar e momentul să fie lăsat singur?

– Cred că e bolnav de băutură, spuse doamna Faircloth, cu un aer dezaprobat. Caz în care domnul Shaw trebuie lăsat singur neapărat. Puține imagini sînt mai neplăcute ca aceea a unui domn beat.

– Ce motiv ar fi avut să facă asta? se agită Livia, stînd la masa imensă de stejar unde servitoarele tocmai terminau de tăiat aluatul pentru pîine.

Livia desenă cu vîrful degetului în făina rămasă pe masă, lăsînd în urmă o succesiune de cercuri mici și strînse.

– Ce-ar fi putut să-l determine să facă asta? Aseară părea că se simte foarte bine.

Doamna Faircloth aşteptă pînă cînd toate servitoarele se îndepărta, apoi spuse:

– Bețivii n-au nevoie de ceva care să-i determine să bea.

Liviei nu-i plăcură imaginile pe care i le evoca acel cuvînt, cu bărbați ridicoli, neîngrijîți, murdari, care spuneau lucruri neplăcute, mergeau împleticit și ajungeau grași și cu nasul mereu roșu. Deși era bine știut că toți bărbații exagerau cu băutura din cînd în cînd, nimeni nu era considerat bețiv pînă cînd nu devinea evident că bea tot timpul și că nu rezista la băutură. Livia cunoscuse foarte puțini astfel de bărbați. Pe Marcus nu-l văzuse niciodată beat, de pildă, fiindcă el era mereu foarte controlat.

– Shaw nu e bețiv, șopti Livia, atentă la urechile servitorilor. E doar... Ei bine...

Se opri și se încruntă.

– Ai dreptate, e un bețiv, recunoscu. Mi-aș dori tare mult să nu fie! Dacă ar putea cineva sau ceva să-l inspire să se schimbe...

– Un astfel de om nu se schimbă, murmură doamna Faircloth cu o siguranță care o descurajă pe Livia.

Tînăra se îndepărta de masă, fiindcă una dintre servitoare venise să o curete cu o cîrpă umedă. Își scutură făina de pe mîini și își încrucișă brațele la piept.

– Ar trebui să meargă cineva ca să se asigure că e bine.

Menajera o privi cu dezaprobat.

– În locul tău, doamnă, l-aș lăsa în pace.

Livia știa că doamna Faircloth are dreptate, ca întotdeauna. Oricum, pe măsură ce minutele și orele treceau și se apropiua ora cinei, nu mai avu răbdare și începu să-o caute pe Aline, care, dacă se gîndeau bine, păruse destul de distrasă în acea zi. Pentru prima dată în ultimele zile, Livia uită puțin de Gideon Shaw și se întrebă ce mai făcea sora ei și cum mai stăteau lucrurile între ea și McKenna. Îi văzuse mergînd împreună la festival și au zise despre serenada din sat. I se păruse interesant că McKenna, pe care-l credea foarte reținut, își arătase în public interesul pentru Aline.

Probabil că nimeni nu se mirase, însă, fiindcă era clar că ei doi erau făcuți unul pentru celălalt. Ceva invizibil, dar greu de ignorat, dădea de înțeles că sînt un cuplu. Poate că era felul în care amîndoi se priveau atunci cînd credeau că nu-i vede nimeni, cu dor și cu sete, sau poate că era felul în care glasul lui se schimba subtil atunci cînd îi vorbea lui Aline pe un ton moale și adînc. Oricît de reținuți ar fi fost și oricît de atent să-să fi purtat, Aline și McKenna erau atrași unul de celălalt de o forță care-i depășea. Parcă ar fi vrut să respire același aer. Era dureros de evident că se doreau unul pe celălalt, iar Livia era convinsă că McKenna o adora pe sora ei. Poate că nu era potrivit, însă ea nu se putea abține să nu spere că Aline avea să găsească destul curaj încît să-i spună lui McKenna despre accident.

Absorbită de gînduri, Livia reuși pînă la urmă să-i găsească pe frații ei, închiși în biblioteca lui Marcus, aceea pe care o folosise întotdeauna tatăl lor. Camera

era decorată numai în unghiuri dure, asemănătoare trăsăturilor răposatului conte. Pereții erau acoperiți cu panouri din lemn de trandafir și singurele ornamente erau cele cîteva ferestre cu vitraliu. Deși Aline venea adesea la Marcus ca să discute treburile casnice, în acel moment păreau că discută despre ceva mult mai personal. De fapt, aproape că se certau.

– Nu văd de ce te-ai apucat tu să...

Aline vorbea pe un ton tăios cînd intră Livia, bătînd scurt la ușă înainte, din politețe. Nici unul dintre frații ei nu păru prea bucuros s-o vadă.

– Ce vrei? se răsti Marcus.

Speriată de nepolitețea lui, Livia se întoarse către sora ei.

– Voiam să-ți vorbesc puțin înainte de cină, Aline. E vorba despre... Dar îți spun mai tîrziu.

Se opri și ridică din sprîncene.

– De ce vă certați?

– Îl las pe Marcus să-ți explice, spuse Aline scurt.

Se aşeză pe marginea biroului mare, aplecîndu-se spre spate și sprijinindu-și palma pe suprafața strălucitoare. Livia îi aruncă o privire bănuitoare fratelui ei.

– Ce s-a întîmplat? Ce-ai făcut?

– Ce trebuia, spuse el.

Aline pufni disprețuitoare.

– Ce vrei să spui? întrebă Livia. Marcus, ai de gînd să mă faci să-ți pun o sumedenie de întrebări, sau îmi spui direct?

Marcus se apropie de șemineul stins. Dacă ar fi fost mai înalt, ar fi putut să-și sprijine cotul pe poliță și să

adopte o poziție aparent degajată, însă, fiindcă nu putea să facă asta, obținu aproape același efect sprijinindu-se cu umărul de placa de marmură căre-l împodobează.

– N-am făcut decât să trimit vorbă cîtorva dintre potențialii investitori ai lui Shaw, cunoștințe de-ale mele, ca să fie atenți dacă au de gînd să investească în fabricile lui. L-am informat că ar putea să existe probleme în afacerea pe care le-o propun Shaw și McKenna. L-am avertizat că americanii vor doar să se extindă și că nu avem nici o garanție în ceea ce privește calitatea produselor lor, a serviciilor de întreținere, a planurilor construcție, ba chiar nu știm dacă nu cumva am putea să fim implicați în vreo fraudă.

– Astea sînt prostii, îl întrerupse Aline. Nu faci decât să te folosești de teama englezului tipic, speriat de producția în masă. N-ai nici o dovedă că o să fie vreo problemă cu fabricile lui Shaw.

– N-am nici vreo dovedă că n-o să fie, spuse Marcus.

Încrucișîndu-și brațele la piept, Aline îi aruncă o privire sfidătoare.

– Prevăd că eforturile tale n-o să aibă succes, Marcus. Shaw și McKenna o să reușească să le liniștească temerile investitorilor.

– Rămîne de văzut. Am vorbit și cu lordul Elham, care este în consiliul de conducere al Somerset Shipping Company, și acum inclusiv el o să se gîndească de două ori înainte să le dea dreptul să-și aducă vasele în port, iar ei au nevoie de el ca de aer.

Livia ascultă uimită conversația, înțelegînd numai că fratele ei încercase în mod intentionat să le îngreuneze negocierile lui Shaw și lui McKenna.

– De ce ai face aşa ceva? întrebă.

– E simplu, rosti Aline înainte ca fratele ei să poată să răspundă. Dacă pune obstacole în calea domnului Shaw, Marcus se asigură că acesta și McKenna trebuie să se ducă imediat la Londra ca să rezolve problemele pe care el le-a creat.

Livia se uită la fratele ei, furioasă.

– Cum ai putut să faci aşa ceva?

– Am de gînd să-i țin pe nemernicii ăştia cît pot de departe de surorile mele. Am acționat în interesul vostru, al amîndurora, și într-o bună zi o să vă dați seama de asta.

Livia se uită prin cameră, încercînd să găsească un obiect cu care să arunce în el.

– Ești exact ca tata, un nemernic egoist și înfumurat!

– În momentul ăsta, îi spuse Marcus pe un ton supărat, Shaw se îneacă într-o sticlă de băutură, după ce a petrecut întreaga zi închis într-o cameră întunecoasă. Ce personaj demn de tine, Livia! Cît de fericit ar fi Amberley!

Livia păli cînd îi auzi replica sarcastică. Incoerentă din cauza furiei și a durerii, se repezi afară din încăpere fără să mai închidă ușa în urma ei. Aline își privi cu reproș fratele.

– Ai mers prea departe, îi atrase atenția pe un ton blînd. Să nu uiți vreodată, Marcus, că, după ce le-ai rostit, nu mai poți să iezi înapoi unele lucruri.

– Și Livia ar face bine să-și amintească de asta, răsunse el. Ai auzit ce mi-a spus.

– Da. Că semeni cu tata. Nu ești de acord?

-
- În nici un caz.
 - Marcus, în ultimele cîteva minute te-ai purtat mai mult ca el decît ca tine.
 - Ba nu! se răstî el, indignat.

Aline ridică mîinile ca și cînd ar fi vrut să se apere și rosti cu tristețe:

– Nu are rost să ne contrazicem din cauza asta, dar ai putea să-ți folosești istețimea ca să te gîndești la un lucru, dragul meu... Cum altfel ai fi putut să te porți în situația asta? Ai ales cea mai scurtă și cea mai directă cale ca să-ți atingi scopul, fără să te gîndești la sentimentele nimănuia altcuiva. Dacă asta n-a fost ceva ce ar fi făcut tata...

Tăcu și clătină din cap, apoi oftă.

– Mă duc s-o caut pe Livia.

Îl lăsa pe fratele ei în bibliotecă și se grăbi după sora sa. Efortul îi făcea cicatricele să se strîngă. Oftă nerăbdătoare.

– Livia, unde te duci? Pentru Dumnezeu, oprește-te și aşteaptă-mă.

Sora sa se opri în mijlocul corridorului, cu obrajii roșii de furie. Deodată, Aline își aminti de un moment în care, mică fiind, Livia se supărase pentru că un turn pe care-l făcea din cuburi era prea înalt și cădea mereu. Iar și iar, fetița construise aceeași structură care se clătina și plînsese furioasă cînd cuburile se dărîmau, dar nu acceptase în ruptul capului să construiască o structură mai puțin ambițioasă.

– Nu avea nici un drept să facă aşa ceva, spuse ea tremurînd violent.

Aline o privi cu înțelegere.

– Marcus a făcut un gest arrogant și nefondat, aproba ea, evident incorrect, dar să nu uităm că tot ce a făcut, a făcut din dragoste.

– Nu mă interesează ce motiv a avut, dacă rezultatul rămîne același.

– Care e rezultatul, draga mea?

Livia o privi iritată, de parcă sora sa ar fi făcut înadins pe netoata.

– N-o să-l mai văd pe domnul Shaw, bineînțeles.

– Marcus presupune că n-ai să pleci din Stony Cross. N-ai mai ieșit din comitat de la moartea lui Amberley, dar se pare că nici ţie, nici lui nu v-a trecut prin cap că ai putea să te duci tu la Londra.

Aline zîmbi cînd văzu surprinderea de pe chipul Loviei.

– Presupun că aş putea, spuse ea uimită.

– Atunci de ce nu faci asta? N-are cine să te opreasăcă.

– Dar Marcus...

– Ce-ar putea să-ți facă? întrebă Aline. Să te încuie în camera ta? Să te lege de un scaun? Mergi la Londra dacă vrei și stai la Marsden Terrace. Mă descurc eu cu Marcus.

– Mi se pare o nerușinare. N-ar fi? Să alerg după domnul Shaw...

– Nu o să alergi după el, o asigură Aline. O să te duci la cumpărături, în oraș. O călătorie pe care ar fi trebuit să faci demult, aş adăuga. E nevoie să mergi la croitor, fiindcă toate hainele tale sunt, din păcate, demodate. și ce dacă ești la cumpărături în timp ce e și domnul Shaw în Londra?

Livia zîmbi deodată.

– Mergi cu mine, Aline?

– Nu, fiindcă trebuie să stau cu oaspeții la Stony Cross. Plus că...

Ezită multă vreme.

– Cred că e mai bine ca eu și cu McKenna să fim separați o vreme.

– Cum mai merg lucrurile între voi? întrebă Livia. La festival păreați...

– Ne-am simțit foarte bine, spuse Aline pe un ton neutru. Nu s-a întîmplat nimic și cred că nici nu o să se întîmple vreodată.

Simții un fior de disconfort la gîndul că o minte pe sora sa, însă experiența din noaptea de dinainte fusese mult prea personală și nu se simțea în stare să povestească despre ea.

– Doar nu crezi că McKenna...

– Ar fi cazul să începi să plănuiești călătoria, îi spuse Aline. O să ai nevoie de o însotitoare. Nu mă îndoiesc că stră-mătușa Clara o să vrea să vină cu tine la Londra, sau, poate...

– O invit pe bătrâna doamnă Smedley, din sat, spuse Livia. Face parte dintr-o familie respectabilă și i-ar plăcea să călătorescă la Londra.

Aline se încruntă.

– Draga mea, doamna Smedley nu prea aude și vede cam cât un liliac. Nu mi-aș putea imagina o însotitoare mai puțin competentă.

– Exact, spuse Livia atât de mulțumită de sine încît o făcu pe Aline să rîdă.

– Bine, atunci ia-o pe doamna Smedley, dar eu, în locul tău, aş fi discretă pînă în momentul plecării.

– Da, ai dreptate.

Entuziasmată, Livia se răsuci și se grăbi înainte pe corridor.

Aline decise să îi vorbească lui McKenna după cină și să-i spună despre mașinațiunile fratelui ei, fiindcă aşa i se părea cinstit. Reuși să-i vorbească, însă, chiar mai repede decît se aștepta, fiindcă masa se termină brusc și într-un fel foarte stînjenitor. Gideon Shaw încă nu apăruse, iar sora sa, Susan, părea să fie într-o dispoziție proastă.

Văzînd că aceasta bea cam prea mult vin, Aline îi aruncă o privire cu înțeles celui care îi servea, ca tînărul să pună mai multă apă în vin. Într-o clipă, el îi dădu carafa unui alt servitor, care o duse în bucătărie apoi se întoarse în camera unde se lăua masa. Nimeni în afară de McKenna, care-i zîmbi discret lui Aline, nu observă nimic.

După ce oaspeții terminară de mîncat felul întîi, supă de sparanghel și somon cu sos de homar, conversația se îndreptă spre subiectul afacerilor ce aveau să se desfășoare la Londra. Domnul Cuyler îl întrebă pe Marcus cum crede că se vor finaliza negocierile, iar acesta răspunse scurt:

– Nu cred că putem să discutăm despre asta în absența domnului Shaw, fiindcă depinde de cum se va prezenta domnia sa. Poate că ar fi bine să așteptăm pînă când n-o să mai fie indispus.

— Îndispus, rosti Susan batjocoritor. Vă referiți la obiceiul fratelui meu să se îmbete, câte o zi întreagă? Ce reprezentant de soi al familiei, nu găsiți?

Nimeni nu mai rosti nimic. Surprinsă de ostilitatea lui Susan, Aline încercă să detensioneze atmosfera:

— Mie mi se pare, doamnă Chamberlain, că familia dumneavoastră se bucură de prosperitate sub îndrumarea domnului Shaw.

— Prosperitatea noastră n-are a face cu el, spuse Susan cu răutate, ignorînd încercările soțului ei s-o facă să tacă. Nu! Lasă-mă să vorbesc! De ce să-i cînt osanale lui Gideon, cînd singurul lui merit e că a avut norocul să fie următorul la rînd după Frederick?

Făcu o grimasă de dispreț.

— Motivul pentru care familia Shaw a prosperat, lady Aline, e acela că fratele meu a decis să lase bunăstarea noastră la mila unui imigrant needucat, care, spre cîstea lui, a făcut cîteva alegeri fericite.

Începu să rîdă.

— Un bețivan și un barcagiу. Ce mai pereche! Iar viitorul meu e în mîinile lor. Foarte amuzant, nu găsiți?

Nimeni altcineva nu părea la fel de amuzat ca ea. Urmă o tăcere lungă. McKenna își păstră expresia indiferentă. Nu părea deloc afectat, de parcă s-ar fi obișnuit deja să audă astfel de insulте. Aline se întrebă cîte astfel de lucruri fusese nevoie să suporte de-a lungul vremii, doar pentru că făcuse greșeala impardonabilă să muncească pentru a-și cîștiga traiul.

Ridicîndu-se, acesta se înclină scurt, aruncîndu-i o privire fugărească lui Aline.

– Vă rog să mă scuzați, murmură. Mi-a pierit pofta de mîncare.

Toți îi urără o seară plăcută, cu excepția lui Susan Chamberlain, care mai ceru un pahar de vin. Aline știa că ar fi trebuit să rămînă și să detensioneze atmosfera cînd conversație, dar cînd se uită la scaunul gol pe care stătuse McKenna, nevoia să-l urmeze deveni aproape insuportabilă. Rămîi acolo unde ești și ocupă-te de oaspeți, își spuse sieseși. Cu fiecare secundă care trecea, dorința să se ducă să-l caute creștea. Pînă la urmă, inima începu să-i bată foarte repede și Aline începu să transpire. Deodată, își dădu seama că se ridică de la masă, forțîndu-i pe domni să se ridice și ei.

– Vă rog să mă scuzați, murmură, încercînd să se gîndească la un motiv plauzibil pentru care trebuia să fugă. Eu...

Nu reuși să găsească nimic.

– Vă rog să mă scuzați, spuse pe un ton patetic, apoi plecă din cameră.

Ignorînd șoaptele celor rămași la masă, Aline se grăbi după McKenna. Cînd ajunse în capătul de sus al scărilor, îl găsi aşteptînd. Probabil că o auzise în urma lui. Valuri de căldură și fiori reci o trecură cînd îl privi. Ochii îi străluceau și îi amintea de ei doi, împreună în pădure, îmbrățișîndu-se cu pasiune. Îi amintea de ea, cu totul a lui.

Stînjenită, Aline închise ochii și puncte mici de fierbințeală îi acoperiră pielea fetei. Reuși să se uite din nou la el. Ochii încă-i străluceau periculos.

– Așa sănt toți cei din familia Shaw? întrebă Aline, referindu-se la Susan Chamberlain.

– Nu. Ea e cea amabilă, spuse el sec, făcînd-o să rîdă surprinsă.

Aline își frînse degetele și întrebă:

– Pot să îți vorbesc un minut? Am ceva important să-ți spun.

El o privi interesat.

– Unde să mergem?

– În salonul familiei, sugeră Aline.

Era cea mai potrivită cameră unde să aibă o astfel de conversație, la etaj.

– Acolo s-ar putea să fim întrerupti, spuse McKenna.

– Închidem ușa.

– Nu.

O luă de mînă și o trase după el. Luată prin surprindere de maniera lui autoritară, ea nu se opuse. Inima îi bătu mai tare cînd înțelese unde avea de gînd s-o ducă.

– Nu putem să mergem în camera mea, spuse speriată, uitîndu-se în lungul corridorului. Acolo vrei să... Nu, nu se poate.

Ignorîndu-i protestele, McKenna se îndreptă spre ușa camerei în care ea dormise toată viața și intră fără să ceară voie. Aline îi privi umerii lați și postura rigidă. Nu avea rost să se opună. Nu putea să-l dea afară din încăperie. Oftînd exasperată, intră în urma lui și închise ușa.

Aproape de ușă, pe o masă, era așezată o lampă. Aline se opri ca să o aprindă, iar flacăra aruncă umbre lungi de-a lungul dormitorului și al camerei de alături. Ridică lampa, apucînd de mînerul din porțelan, și îl urmă pe McKenna în cabinetul micuț, spațiul privat în care el nu îndrăznise să intre niciodată cînd era copil.

Divanul, singura piesă de mobilier din încăpere, era acoperit cu perne brodate. Aproape de el atîrna un şirag de perle agățat într-un cîrlig auriu, alături de o colecție de poșete mici și portofele. Cu coada ochiului, Aline îl văzu pe McKenna cum atinge una dintre poșete, făcînd-o să pară foarte mică pe lîngă palma lui.

Se îndreptă spre fereastra antică a cabinetului. Prin geamul învechit se vedea grădina de jos, ca prin ceată sau ca și cum te-ai fi uitat pe fundul unui lac, prin apă. Celelalte laturi ale încăperii erau acoperite cu oglinzi, creînd o mulțime de reflexii care se oglindeauna pe cealaltă. McKenna veni mai aproape, iar Aline văzu imaginea lor, unul lîngă celălalt, reflectată de nenumărate ori.

El ridică un obiect de pe pervaz. Era o jucărie, un căluț din metal, cu un călăreț în sha. Aline își dădu seama că recunoscuse obiectul, jucăria lui preferată, atît de mult iubită încît vopseaua aproape că se ștersese de tot. Din fericire, el lăsă obiectul la loc fără să spună nimic.

– Ce voiai să-mi spui? Întrebă încet.

Alin era fascinată de alăturarea dintre liniile dure ale figurii lui și blîndețea privirii, dintre nasul ascuțit și buza de jos atît de moale, de felul în care genele lui mătăsoase aruncau umbre pe pomeții înalti.

– Mă tem că fratele meu v-a îngreunat negocierile, spuse ea.

El o privi mai atent.

– În ce fel?

Ea îi povesti ce făcuse Marcus, iar el o ascultă calm.

– O să rezolvăm. Pot să-i liniștesc pe investitori și o să găsesc o cale să-l conving pe Elham că e în interesul

lui să ne dea voie să tragem în port. Dacă nu reușesc, construiesc eu cu mîna mea alt port.

Aline zîmbi cînd îl văzu atît de încrezător.

– N-ar fi prea simplu.

– Nimic din ce merită făcut nu e simplu.

– Sînt sigură că ești furios pe Marcus, dar să știi că a făcut asta fiindcă i se pare, în mod greșit, că...

– Vă apără pe tine și pe sora ta, spuse McKenna cînd ea ezită puțin. Nu pot să dau vina pe el că face asta, rosti pe un ton foarte blînd. Cineva trebuie să te apere de cei ca mine.

Răsucindu-se cu spatele la el, Aline se uită într-una dintre oglinzi, în care își văzu reflectat de nenumărate ori chipul îmbujorat. McKenna veni lîngă ea, iar privirile li se întîlniră printre imaginile fragmentate din oglindă.

– O să pleci la Londra imediat, nu? întrebă Aline, tulburată de apropierea lui.

– Da. Mîine.

– Ce-o să faci cu domnul Shaw?

El se aplecă pînă cînd ea-i simți răsuflarea pe tîmplă. Îi atinse umărul gol și mîngîie pielea albă de acolo cu delicatețea aripilor unui fluture.

– Trebuie să-l trezesc din beție, presupun.

– Mi se pare tare neplăcut că alege să...

– Nu vreau să vorbesc despre Shaw.

O răsuci cu fața spre el și îi cuprinse obrazul în palma mînii sale arămii.

– Ce faci? întrebă Aline, încordîndu-se cînd simți că el îi atinge spatele rochiei cu cealaltă mînă.

– Exact ce știai că o să fac dacă mă lași să intru aici.

O sărută și începu să-i desfacă rochia, iar firele scurte de barbă de pe chipul lui îi gîdilară pielea, făcînd-o să vibreze.

– Nu mi-ai dat de ales, protestă Aline. Te-ai năpustit aici și...

El o sărută pe gură și îi desfăcu rochia, dîndu-i la iveală șireturile corsetului, pe care le strînse pe degete, apoi trase pînă cînd le desfăcu și o eliberă din strînsoare. Corsetul căzu la podea, pe sub rochie. Pe dedesubt, pielea ei era sensibilă și dornică să fie atinsă.

McKenna o sărută cu dulceață, iar Aline nu mai auzi nimic altceva în afară de bătăile propriei inimi. Parfumul cald și masculin al pielii lui, amestecat cu acela de colonie, apret și tutun, îi dădeau o amețeală plăcută. Abia aștepta să-l simtă din nou în ea, dar își aminti imediat că nu putea să-i dea voie s-o vadă cu totul goală.

– Mai repede, îi spuse. Te rog, grăbește-te.

El îi acoperi cuvintele cu încă un sărut fierbinte, apropiindu-se mai mult de ea cu trupul lui aprins. Își strecură mîinile pe sub materialul desfăcut al rochiei, mîngîndu-i linia spatelui în jos, spre talie. Aline simți un fior între coapse și se lipi mai mult de el, bucurîndu-se de mîngîierea ademenitoare a degetelor lui.

McKenna își desprinse buzele de ale ei și o întoarse cu spatele, apucînd-o de umeri.

– Așează-te în genunchi, îi șopti.

La început, Aline nu înțelese, însă apăsarea palmelor lui o îndrumă pînă cînd ea se aplecă în fața divanului. Îngenunche, încunjurată de volanele strălucitoare ale rochiei. În fața ochilor ei, materialul uneia dintre pernele

brodate deveni tulbure – McKenna își dezbrăca haina, pe care o aruncă pe divan, în fața ei.. Se auzi din nou foșnet de material care se desface, apoi el îngenunche în spațele ei și îi strecură mîna pe sub rochie, dînd la o parte materialul care o acoperea și atingînd trupul vulnerabil de sub el. Aline îl simți apucîndu-i șoldurile și strîngîndu-i carne moale între degete. Cu o mînă căută deschizătura din pantalonașii cu volane și parcă măsură marginea dantelată cu degetele, iar ea tremură cînd palma lui atinse cîrlionții de dedesubt. Cu amîndouă mîinile, McKenna lărgi deschizătura pantalonașilor, apoi, cu blîndețe, o aşeză aşa cum voia el, împingînd-o puțin și făcînd-o să se sprijine pe divan, apoi depărîndu-i picioarele pînă cînd ea rămase deschisă și vulnerabilă în fața sa. Se apropie mai mult, acoperind-o cu trupul lui și aplecînd umerii deasupra ei.

– Ușor, îi murmură cînd o simți că tremură. Încet. De data asta n-o să te mai doară.

Aline nu reușî să răspundă. Tremura, așteptînd, cu ochii închiși și cu chipul ascuns în pliul brațului de pe divan. Simți cum șoldurile lui se mișcă și cum ceva o atinge între coapse, apăsînd peste țesuturile ei fragile, expuse. Cu mîna liberă, el îi atinse abdomenul și îi căută cîrlionții scurți, apoi îi desfăcu sexul și o atinse în timp ce ea tresărea, lipindu-se de trupul lui solid. Genu cînd el începu să o mîngîie cu blîndețe, desenînd cu degetul cercuri mici pe deasupra pliurilor delicate ale pielii ei.

McKenna își retrase mîna de sub faldurile rochiei ei și i-o duse la buze, atingîndu-i-le cu vîrful degetului mijlociu. Ascultătoare, ea îl primi în spațiu cald și umed

al gurii ei. Din nou, el își strecură mîna sub rochie. Degetul îi era acum alunecos. Pasiunea ei crescă treptat în timp ce el o mîngîia blînd. Nu rezistă mult și începu să strîngă între degete tapiteria divanului, lipindu-și fruntea de perne. McKenna o pătrunse cu un deget care alunecă din ce în ce mai adînc, lui Aline îi scăpă un suspin tremurat. Ridică șoldurile, lipindu-se mai mult de el, și aşteptă nerăbdătoare s-o pregătească pentru ce urma.

Simți din nou atingerea trupului său aprins, ademenoitoare, tentantă. Își ținu răsuflarea și rămase nemîscată, oferindu-i-se neajutorată, iar el o pătrunse încet. Aline se simți invadată din nou, însă de această dată durerea dură doar o clipă. McKenna alunecă adînc în ea, fără să întîmpine nici o rezistență. De fiecare dată cînd se retrăgea, Aline căuta să se apropie de el. Degetele lui se jucau pe deasupra pielii ei umede, mîngîind-o încet, în același timp cu ritm cu mișcarea șoldurilor sale. Senzațiile crescute în intensitate cu fiecare atingere, cu fiecare alunecare a trupului lui în trupul ei. Plăcerea ajunse la culme și se adună pînă cînd Aline nu mai putu să suporte. Se arcui, lipindu-se de palma lui, iar în interior simți o zbatere necontrolată care o făcu să geamă și să-și ascundă chipul între pernele de pe divan. McKenna o strînse în brațe, scoase un sunet gutural și se mișcă mai repede, pînă cînd din piept i se auzi un suspin răgușit și dezarticulat, iar trupul îi pulsă violent în interiorul trupului ei.

Rămaseră multă vreme îmbrățișați, cu răsuflările tăiate, pînă cînd greutatea lui aproape că o strivi pe Aline, care nu voia să se mai miște niciodată. Rămase cu ochii închiși și genele i se lipiră, umede, de obraji. Cînd simți

că el alunecă din ea, își mușcă buzele ca să nu protesteze. Se sprijini în continuare de pernele de pe divan, într-o grămadă de mătase și bumbac sfîșiat, prea sfîrșită după ceea ce se întîmplase între ei ca să poată să facă vreun gest.

McKenna se îmbrăcă și își ridică haina aruncată pe divan. Își drese glasul înainte să vorbească pe un ton răgușit:

– Nici o promisiune și nici un regret; aşa cum ţi-ai dorit.

Aline nu se mișcă pînă când el nu ieși din încăpere. Așteptă pînă când îl auzi închizînd ușa, apoi le dădu voie lacrimilor să-i alunece în jos pe obraji.

Cina cea lungă și chinuitoare se terminase. Livia știa că aproape toți oaspeții de la Stony Cross Park bănuiau că ea plecase în vizită la casa de oaspeti, dar i se păru că e decent să fie discretă. Merse pe una dintre cărările din laterală conacului, care era mărginită de un gard viu, pînă când ajunse la casa tăcută. Nu încăpea îndoială că ar fi fost mai întelept să lase lucrurile aşa cum erau, însă grija pe care o simtea pentru Gideon Shaw o făcea să simtă nevoia să-l vadă. După ce se asigura că totul e în ordine, avea de gînd să se întoarcă acasă și să găsească un roman lung care s-o țină ocupată tot restul nopții.

Bătu la ușă și așteptă crîspată să i se răspundă. Nimic. Încruntîndu-se, bătu din nou.

– Alo? Mă aude cineva?

Chiar când se gîndeau să ia o perche de chei de la doamna Faircloth, din spatele ușii se auziră sunetele

făcute de cineva care descuia. Valetul lui Shaw apăru în prag și o privi prin ușa întredeschisă.

– Da, doamnă?

– Am venit să-i vorbesc domnului Shaw.

– Domnul Shaw nu primește oaspeți, doamnă.

Ușa începu să se închidă, dar Livia strecură pantoful între ea și toc.

– Nu plec pînă nu-l văd, spuse.

Valetul, exasperat, rost pe un ton politicos:

– Domnul Shaw nu e într-o stare potrivită ca să-l vedeți, doamnă.

Livia decise să fie directă:

– E beat?

– Mort de beat, confirmă cu amărăciune valetul.

– Atunci o să trimit după niște ceai și niște sendvișuri.

– Domnul Shaw a cerut încă o sticlă de whiskey.

Livia strînse din dinti și intră în casă pe lîngă valet. Servitorul nu putea să o opreasă, fiindcă nimeni n-ar fi îndrăznit s-o atingă pe stăpîna conacului. Ignorîndu-i protestele, ea se uită în jur, prin salonul întunecat. În aer plutea miros de băutură și de tutun.

– Fără whiskey, spuse pe un ton care nu lăsa loc de tocmeală. Mergi la conac și adu un ibric de ceai și o farfurie de sendvișuri.

– N-o să-i placă, doamnă. Nimeni nu îndrăznește să-l despartă pe domnul Shaw de băutura lui.

– E momentul s-o facă cineva și pe asta, spuse Livia, făcîndu-i semn să plece.

Valetul se îndepărta, cam fără voie, iar Livia se aventură mai departe în casa întunecată. Strălucirea unei

lămpi umplea dormitorul principal cu un arămuș palid. Sunetul inconfundabil al unor bucăți de gheată într-un pahar ajunse pînă la ea. Presupunînd că Shaw era beat, Livia se apropiie de pragul ușii. Ceea ce văzu înăuntru îi tăie răsuflarea.

Gideon Shaw stătea într-o cadă, aproape de foc, cu capul sprijinit de bordura din mahon și cu unul dintre picioare atîrnînd pe margine. În mînă avea un pahar plin cu whiskey și gheată, din care tocmai lua o înghiititură. Cînd o auzi intrînd, aruncă o privire spre ea. Din apa fierbințite se ridicau aburi, care se transformau repede în picături de condens cînd îi atingeau umerii. Stropii îi străluceau în părul arămuș de pe piept și pe sfîrcurile mici.

Dumnezeule din Ceruri, gîndi Livia ametită. Domnii care sufereau din cauza băuturii arătau, de obicei, foarte rău. Marcus se referea la ei ca fiind „urîți ca moartea”. Cu toate astea, Livia nu mai văzuse niciodată un bărbat la fel de frumos cum era Gideon Shaw, nerăs și neîngrijit, în cadă.

Ei se ridică în capul oaselor și făcu o grimă să deosebească de iritate, tulburînd apa și făcînd-o să se lovească în valuri mici de marginea căzii. Rîuri subțiri îi alunecară pe pieptul puternic.

– Ce cauți aici? întrebă scurt.

Livia era fascinată de ceea ce vedea, aşa că abia dacă reuși să răspundă:

– Am venit să văd cum te simți.

– Acum ai văzut, rosti el pe un ton rece. Mă simt foarte bine. Ieși afară.

– Nu te simți deloc foarte bine, îl contrazise ea. Ești beat și probabil că n-ai mîncat nimic toată ziua.

– O să mănînc cînd o să-mi fie foame.

– Ai nevoie de ceva mai hrănitor decît de conținutul sticlei ăleia, domnule Shaw.

El îi aruncă o privire aspră.

– Știu eu de ce am nevoie, femeiușcă obraznică. Acum pleacă, sau o să-l vezi pe Gideon Shaw în toată splendoarea lui.

Liviei nu i se mai spusese niciodată „femeiușcă”. Se gîndi că, probabil, ar fi trebuit să se simtă ofensată, însă în loc de asta ei îi venea să zîmbească.

– Mi s-a părut întotdeauna exagerat să vorbești despre tine însuți la persoana a treia.

– Dar eu fac parte din familia Shaw, răsunse el, de parcă asta ar fi fost o scuză perfect acceptabilă ca să exagerezi.

– Știi ce-o să se întîmple dacă o să continui să bei aşa? O să te transformi într-o epavă de bărbat, cu un nas mare și roșu și o burtă imensă.

– Chiar aşa? spuse el cu răceală, dînd peste cap restul băuturii cu o mișcare deliberată.

– Da. Și o să-ți putrezească și creierul.

– Abia aştept.

Se aplecă peste marginea căzii și puse paharul pe covor.

– Și o să ajungi impotent, încheie Livia cu un aer triumfător. Mai devreme sau mai tîrziu, alcoolul le fură bărbătașilor virilitatea. Cînd ai făcut dragoste ultima dată, domnule Shaw?

Era clar că provocarea fusese prea mare pentru Gideon, care se ridică din cadă făcînd o grimasă.

– Vrei o dovardă a potenței mele? Te poftesc să vîi mai aproape.

Livia îi privi dovada virilității și simți cum roșește.

– Eu... Cred că ar trebui să plec. Te las să te gîndești la ce-am spus...

Se răsuci pe călcîie și încercă să scape, dar înainte să poată să facă un pas, el ajunse lîngă ea și o prinse. Livia se opri și închise ochii cînd îi simți trupul ud lipindu-se de al ei. Brațul de pe care încă picura apă o cuprinse chiar pe sub sîni.

– Mă gîndesc, doamnă, îi spuse aproape de ureche. Ba chiar am ajuns la concluzia că nu-mi rămîne de făcut decît un singur lucru ca să te conving că n-ai dreptate.

– Nu e nevoie, spuse ea cu răsuflarea tăiată, în timp ce el ridică palma și îi cuprinse sînul stîng.

Căldura și apa trecură prin materialul rochiei, făcîndu-i sfîrcul să se întăreasă.

– Vai...

– N-ar trebui să mă acuzi că nu sînt viril. Ăsta e un subiect sensibil pentru orice bărbat.

Livia începu să tremure și își sprijini capul pe umărul lui. Mîna caldă a lui Gideon se desprinse de deasupra sînului ei și îi atinse pielea expusă a gîtelui, apoi îi alunecă în interiorul rochiei. Ea tresări cînd îi simți degetele atingîndu-i sfîrcul întărit.

– O să țin mine, șopti.

– Așa să faci.

Răsucind-o cu fața spre el, Gideon o sărută apăsat. Moliciunea buzelor lui contrasta cu asprimea obrazului neras. Livia se arcui spre el și îl mîngîie pe spate. Dîndu-și seama că era pe cale să se culce cu un alt bărbat în afară de Amberley, ea încercă să se adune, însă nu putea să gîndească în timp ce el o săruta neîntrerupt, pînă cînd amîndoi căzură în genunchi pe covorul ud.

Gideon o împinse pe spate și se aşeză între coapsele ei acoperite de rochie. Îi desfăcu primii nasturi de sus și îi descoperi sînii. Livia își dorea ca el să-i sărute, voia să-i simtă buzele și limba pe pielea ei, iar gîndul o făcu să suspine.

Respirînd mai repede, Gideon se ridică puțin și întinse mâna ca să apuce un lucru de deasupra capului ei. Ea auzi zgomotul bucățiilor de gheată și se întrebă nedumerită dacă avea de gînd să bea chiar și în acel moment, însă el apucă niște gheată din pahar și o băgă în gură, apoi, spre surpriza ei, îi cuprinse sfîrcul între buze, într-un sărut rece, și își trecu limba peste el, mîngîndu-l. Ea se zbătu sub el și scoase un strigăt pierdut de uimire, dar Gideon o ținu și continuă să-i facă același lucru pînă cînd gheata se topî și buzele îi redeveniră calde. Livia îi simtea bărbăția lipită de coapsa ei. Fiecare mîngîiere a limbii lui îi făcea, parcă, mai multă plăcere decît aceea de dinainte. Își strecură degetele în părul auriu și umed și-l trase spre ea, întinzîndu-se ca să-l sărute, dar Gideon se retrase brusc, dîndu-se la o parte de deasupra ei, nemultumit.

– Nu, spuse răgușit. Prima dată nu trebuie să fie aşa. Sînt prea beat ca s-o fac cum trebuie și nu vreau să te insult în halul ăsta!

Livia îl privi nedumerită, prea aprinsă ca să mai gîndească rațional. Pielea sînului îi zvîcnea.

– Nu m-aș simți insultată. Nu te descurcăi prea rău, să știi...

– Și pe podea, nici mai mult, nici mai puțin! spuse el ca pentru sine. Doamne. Iartă-mă, Livia. Nu merită să fii tratată aşa.

– Ești iertat, spuse ea repede. N-a fost chiar incomod. Îmi place covorul ăsta. Așa că hai să ne întoarcem la ce...

Dar Gideon se ridicase deja în picioare. Livia avea să afle mai tîrziu că el avea oricare de ideea că ar fi putut să nu fie un adevărat domn. Găsi un halat și se îmbrăcă, legînd strîns cordonul din talie. Se întoarse lîngă ea și o ajută să se ridice.

– Îmi cer scuze, rosti în timp ce îi aranja hainele și îi încheia neîndemînatic nasturii rochiei.

– Nu-i nimic...

– Trebuie să pleci, Livia. Acum, înainte să mă năpustesc din nou asupra ta.

Numai mîndria o împiedică să-i spună că nu-i displăcea ideea deloc. Părea foarte hotărît să scape de ea. Oftînd învinsă, ea îi dădu voie să-o conducă afară din dormitor.

– L-am trimis pe valet să-ți aducă sendvișuri, rosti, mergînd înainte pe corridor.

– Chiar aşa?

– Da, și mă aştept să le mânânci. Nu mai ai voie să bei în seara asta.

– Nu mi-e foame.

Livia vorbi pe cel mai aspru ton pe care-l putu găsi, dată fiind situația:

– O să mănînci chiar și aşa, drept pedeapsă pentru că ai încercat să te culci cu mine pe podea...

– Bine, spuse Gideon repede. O să mănînc.

Abținîndu-se să zîmbească, Livia îi dădu voie să-i deschidă ușa, apoi trecu pragul. Abia cînd el închise în urma ei, oftă tremurat și termină propoziția:

– Și, vai, cît mi-aș fi dorit s-o faci.

Capitolul cincisprezece

Ar fi fost mult-spus că Gideon era cu totul treaz cînd McKenna îl urcă în trăsură a doua zi. Oricum, cel puțin era curat și bărbierit, cu chipul palid sub claiia de păr auriu și îngrijit tuns. Se îndreptau spre Rutledge, un hotel din Londra compus din patru case de lux care se închiriau domnilor bogăți sau familiilor venite din străinătate. McKenna spera că negocierile aveau să-l țină ocupat și să-l distra că de la gîndurile despre Aline. Cel puțin pentru cîteva minute pe zi.

Dinspre Gideon se auzi un geamăt slab. Îi era rău, se vedea, și nu scosese nici un cuvînt toată dimineață.

– Fir-ar să fie, rosti cînd își dădu seama de ce îi era greață. Sînt cu spatele la direcția de mers. Schimbă locul cu mine, vrei?

McKenna se supuse, fiindcă știa că Gideon avea, într-adevăr, o aversiune pentru mersul cu spatele. Cînd se aşezară amîndoi, acesta ridică un picior pe bancheta din fața sa, fără să se sinchisească de tapițeria scumpă.

– Tu ce ai?

Își sprijini capul în palmă, de parcă ar fi încercat să-l susțină ca să nu cadă.

– N-ai reușit încă să te culci cu lady Aline?

McKenna îi aruncă o privire urită. Gideon oftă și-și frecă tîmpile dureroase.

– Atît vreau să spun, că femeile din familia Marsden și „adînciturile” lor aristocratice sînt aproape imposibil de refuzat.

Remarca se potrivea atît de bine cu ceea ce gîndea și McKenna încît acesta zîmbi amar.

– Se pare că a început să te intereseze Livia.

– Da, veni răspunsul pe un ton sec. Un interes care, se pare, mă frustrează înfiorător. N-am mai fost aşa ne-satisfăcut de ani buni.

McKenna rămase surprins de atracția pe care prietenul său o simțea pentru sora lui Aline, fiindcă părea că ei doi nu se potrivesc deloc.

– Nu ești cam bătrîn pentru ea?

Gideon căută sticla argintie și se enervă imediat ce-și dădu seama că uitase să o umple. Aruncă recipientul gol pe podea și se uită urît la el.

– Sînt prea orice pentru ea. Prea bătrîn, prea blazat, prea înselat... Lista e nesfîrșită.

– Ai grijă. S-ar putea ca Westcliff să te măcelărească și să te servească pe post de cină festivă.

– Dacă face asta repede și nedureros, are binecu-vîntarea mea, răspunse Gideon ursuz. Fir-ai tu să fii, McKenna! Mi-aș dori să nu te fi lăsat să mă convingi să vin la Stony Cross. Ar fi trebuit să mergem direct la Londra, să ne facem treaba și să ne întoarcem la New York cît mai repede.

– Nu erai obligat să vii cu mine, îi atrase atenția prietenul său.

– Mi se părea că trebuie să am grija să nu dai de bucluc. Plus că voi am să aflu ce fel de femeie poate să te transforme într-un netot.

Fierbinț, McKenna se uită pe fereastră, la păsunile înverzite care alergau pe lîngă trăsură. Numai lady Aline Marsden, se gîndi cu patimă. O femeie atât de pretențioasă încît preferase să rămînă nemăritată decît să aleagă pe cineva sub standardele sale.

– Vreau s-o iau cu mine la New York, spuse el.

Gideon rămase multă vreme tăcut.

– Lady Aline îi-a dat vreun indiciu cum că ar fi dispusă să accepte aşa ceva?

– Nu. De fapt, chiar mi-a explicat clar că nu dorește nimic altceva în afară de o partidă scurtă în foaier, pentru că nu sînt de rangul ei.

Gideon nu păru deloc surprins.

– Normal. Tu ești un simplu muncitor, într-o cultură care pune valoare pe indolență și e scîrbită de ambiție.

– Și tu muncești.

– Da, dar nu tot timpul, și toată lumea știe că nu sînt nevoie să fac. Banii mei sînt vechi, cel puțin după standarde newyorkeze.

Gideon tăcu o vreme, gînditor.

– Nu mă înțelege greșit, McKenna. Tu ești cel mai de treabă om pe care-l cunosc și mi-ăș da viața pentru tine dacă ar fi nevoie, dar adevărul este că, social vorbind, pe voi doi nu vă desparte o distanță mică, ci una cam cît o cădere lungă de pe vîrful unui munte înalt.

Cuvintele nu-l făcuse pe McKenna să se simtă mai bine. Puteai să te bazezi întotdeauna pe Gideon să-ți

spună adevărul, iar el aprecia asta mai mult decât ar fi apreciat minciunile bine intenționate. Dădu scurt din cap și se încruntă, privind spre vîrfurile pantofilor săi lustruiți.

– N-aș spune că situația e fără speranță, continuă Gideon. Ai unele avantaje, calități care plac femeilor, chiar și lui lady Aline, și care le-ar putea face să uite că ești un uriaș împiedicat. Doamnele te găsesc atrăgător, și dracu' știe că banii nu-ți lipsesc. Iar atunci cînd vrei, poți să fii foarte convingător. Nu-mi spune că nu reușești să convingi o fată bătrînă de treizeci și unu de ani din Hampshire să se mărite cu tine, mai ales dacă a dat deja dovardă de... bunăvoiță în ceea ce te privește, aşa cum se pare că e cazul.

McKenna îi aruncă o privire tăioasă.

– Cine a zis ceva de căsătorie?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Gideon.

– Tocmai ai spus că vrei să vină cu tine la New York.

– N-o vreau de soție.

– Vrei să fie amanta ta? întrebă Gideon nevenindu-i să creadă. Doar nu-ți imaginezi că s-ar coborî pînă într-atît încît să accepte un astfel de aranjament.

– O fac să accepte, oricum e nevoie.

– Cum rămîne cu relația ei cu lordul Sandridge?

– Le închei eu socotelile.

Gideon îl privi nevenindu-i să creadă ce audе.

– Doamne. Oare am înțeles eu greșit, McKenna, sau tu ai de gînd să-i distrugi speranța că o să se mărite, să-i tîrnuiești numele pe două continente, să o desparti de familie și prietenii și să o faci să renunțe la orice șansă de-a participa la evenimente sociale? Și, probabil, să-i faci și un copil din flori pe lîngă toate astea?

Gîndul îl făcu pe McKenna să zîmbească rece.

– O femeie din familia Marsden care să nască un copil din flori al unui copil din flori. Da, mi-ar plăcea.

Gideon îl privi bănuitor.

– Sfinte Sisoie, nu credeam că ești capabil de atîta cruzime.

– Înseamnă că nu mă cunoști.

– Se pare că nu, murmură Gideon clătinînd uimit din cap.

Deși era clar că i-ar fi plăcut să continue conversația, o bucată de drum plină de gropi îl făcu să se sprijine de spătarul banchetei pe care stătea și să-și apuce fruntea în palme, gemînd.

McKenna întoarse capul și se uită pe fereastră, iar pe buze îi înflori un zîmbet șters.

Bucuria lui Marcus că scăpase de Shaw și de McKenna dură exact o zi, pînă în momentul în care descoperi că Livia fugise la Londra în dimineață de după plecarea celor doi.

Nu fusese prea ușor să facă toate pregătirile pe tăcute. Aline era sigură că vreunul dintre servitori avea să-și dea drumul la gură înainte de plecarea surorii ei, dar, datorită doamnei Faircloth, buzele rămăseseră lipite și nimeni nu îndrăznise să trădeze planul, de teamă să nu-și atragă furia menajerei.

Cînd trăsura Liviei se îndepărta în sfîrșit de conac, soarele abia răsărea deasupra aleii de la Stony Cross. Oftînd ușurată, Aline rămase în picioare, în foaier. Era îmbrăcată într-o rochie albastră de dimineață și încălțată

cu papuci de pîslă. Îi zîmbi doamnei Faircloth, a cărei nehotărîre în ceea ce privea planurile Liviei o determinaseră să nu participe la pregătiri.

– Doamnă Faircloth, spuse Aline apucînd-o pe femeie de mînă și împletindu-și degetele cu ale ei. De câți ani îi priviți membrii familiei Marsden făcînd lucruri cu care nu sînteti de acord?

Menajera zîmbi, fiindcă întrebarea nu aștepta un răspuns, și tacură amîndouă, uitîndu-se după trăsura care dispărea în zare. Brusc, din spatele lor se auzi o voce care le făcu să tresară. Aline se întoarse și-l descoperi acolo pe fratele ei, care le privea bănuitor. Marcus purta haine de vînătoare. Ochii negri îi străluceau, iar asprimea privirii îi era accentuată de trăsăturile unghiu-lare.

– Vrei să-mi spui și mie ce se petrece? întrebă tăios.

– Sigur, dragul meu.

Aline îi aruncă o privire doamnei Faircloth.

– Mulțumesc, doamnă Faircloth. Probabil că ai lucruri de făcut. N-aș vrea să te țin din treabă.

– Sigur, doamnă, răsunse aceasta pe un ton foarte recunosător, fiindcă nu voia să fie de față la una dintre rarele clipe în care Marcus își pierdea controlul.

Se grăbi să se îndepărteze, cu fustele negre fluturînd în urma ei.

– Cine era în trăsura aia? întrebă Marcus.

– Nu vrei să mergem în salon? sugeră Aline. O să chem să ne aducă niște ceai și...

– Să nu-mi spui că era Livia.

– Bine, nu-ți spun.

Făcu o pauză, apoi adăugă stînjenită:

- Dar ea era. Și înainte să te agiți din cauza asta...
- Pe totii sfîntii, sper că sora mea n-a plecat la Londra după libertinul ăla!

Marcus era furios.

- Livia e în siguranță, spuse Aline repede. Se duce la Marsden Terrace și are supraveghetoare...

– Mă duc imediat după ea.

Își îndreptă spatele și porni spre ușa de la intrare.

– Nu!

Oricît de bine intenționat ar fi fost el, atitudinea lui întrecuse orice limită.

– N-o să te duci nicăieri, Marcus.

Deși nu ridicase vocea, tonul ei îl făcu să se opreasca.

– Dacă îndrăznești să te duci după ea, jur că împușcalul de sub tine.

Marcus se răsuci spre ea și o privi nevenindu-i să credă ce auzea.

– Dumnezeule, Aline, nu trebuie să-ți spun eu ce riscuri...

– Știu foarte bine ce riscă Livia. La fel de bine știe și ea.

Trecînd pe lîngă el, Aline intră în salon, iar fratele ei o urmă. Marcus închise ușa împingînd-o cu o mișcare perfect controlată a piciorului.

– Dă-mi un singur motiv destul de bun pentru care să nu iau atitudine!

– Livia o să te urască pentru totdeauna dacă te amesteci.

Se priviră în ochi pentru multă vreme, tăcînd. Treptat, furia lui Marcus scăzu, și pînă la urmă el se aşeză descupânit pe un fotoliu din apropiere. Aline nu putu să nu simtă puțină compasiune, știind că un bărbat ca fratele ei suporta greu neajutorarea impusă.

– De ce trebuie să fie tocmai el? Întrebă supărat. De ce n-a ales și ea pe cineva de bun simt? De ce nu un tînăr aristocrat englez?

– Domnul Shaw nu e atît de înfiorător, spuse Aline zîmbind.

El îi aruncă o privire ursuză.

– Refuzi să vezi mai departe de părul blond și de farmecul lui superficial, spuse el sec.

Numai cineva care-l cunoștea destul de bine putea să-și dea seama de îngrijorarea ascunsă în glasul său.

– Marcus, rosti Aline cu blîndețe, și eu, și Livia sîntem mai puternice decît crezi tu. Toată lumea trebuie să riște să fie rănită cîteodată.

Se apropie de el și îi mîngîie o șuviță de păr întunecat.

– Chiar și tu.

El ridică iritat din umeri și se feri de atingerea ei.

– Eu nu-mi asum riscuri inutile.

– Nici măcar din dragoste?

– Cu atît mai puțin din dragoste.

Zîmbind afectuos, Aline clătină din cap.

– Dragul de Marcus... Abia aștept ziua în care o să te îndrăgostești.

Fratele ei se ridică din fotoliu.

– O să ai multă vreme de aşteptat, spuse, apoi ieşi din salon păşind nerăbdător, ca întotdeauna.

Hotelul Rutledge trecea printr-o transformare remarcabilă, la finalul căreia avea să ajungă, fără îndoială, cel mai elegant din Europa. În ultimii cinci ani proprietarul, pe nume Harry Rutledge, care era un domn cu origini întrucîtva misterioase, cumpărase încet dar sigur toate terenurile de pe strada dintre Capitol Theater și Embankment, zonă aflată în inima cartierului de teatre din Londra. Se spunea că ambiția sa era să creeze cel mai frumos hotel și că, pentru asta, vizitase America și mergeșe să vadă cum se dezvolta industria hotelieră acolo, în locul în care aceasta era mai avansată decât oriunde în altă parte. Pe atunci, hotelul Rutledge avea cîteva case private, însă acele structuri aveau să fie dărîmate curînd și înlocuite cu o clădire monumentală, aşa cum nu se mai văzuse în Londra.

Deși lordul Westcliff le oferise lui McKenna și lui Gideon casa lui din oraș, ei preferaseră să meargă la Rutledge. Nu era de mirare că proprietarul se declarase imediat prieten cu Westcliff, dar asta-l făcu pe Gideon să observe cu amărăciune că Marcus avea o mulțime de cunoștințe cam peste tot.

După ce se instală în reședința mobilată cu obiecte solide din mahon, Gideon descoperi curînd că reputația hotelului era binemeritată. După un somn bun și un mic dejun cu clătite și ouă, se decisă să-și schimbe puțin părerea despre Londra. Era nevoie să recunoască – un oraș cu atît de multe cafenele, grădini și teatre nu putea să fie

cu totul rău. Mai mult, acesta era locul unde luase naștere sendvișul și unde se inventase umbrela, cu siguranță două dintre cele mai mari inventii ale omului.

O zi întreagă de întîlniri și o cină îndelungată la o tavernă locală ar fi trebuit să-l epuizeze pe Gideon, însă el constată cu uimire că nu poate să adoarmă. Motivul agitației sale nu era un mister, iar talentul pe care-l avea de obicei de a se autoamăgi părea să fi dat greș de această dată. Se temea că e îndrăgostit de Livia Marsden. O dorea, o adora, îi era dor de ea în fiecare clipă. Oricum, atunci când încerca să se gîndească la ce-ar fi trebuit să facă în privința ei, nu reușea să găsească nici o soluție. Nu dorea să se îndoare și, chiar dacă ar fi vrut, ținea prea mult la ea ca să o expună judecății aspre a familiei sale, dar mai ales se gîndeau că e prea însurat cu sticla ca să poată să-și ia aleagă o altă mireasă, iar acela era un lucru pe care nu credea că poate să-l schimbe, oricît ar fi încercat.

Afară începu furtuna, cu tunete și fulgere, apoi cu rafale de ploaie. Gideon deschise puțin fereastra, ca să simtă mirosul ploii de vară. Se întinse pe cearceafurile curate și proaspăt călcate și încercă, fără succes, să nu se mai gîndească la Livia. Cîndva după miezul nopții, un ciocănît discret îl trezi din reverie. De dincolo de ușă se auzi vocea șoptită a valetului:

– Domnule Shaw? Domnule Shaw, vă așteaptă cineva în foaier. Am rugat-o pe doamna să revină la o oră mai potrivită, dar nu vrea să plece.

Gideon se ridică și căscă, apoi se scărpină pe piept.
– Doamna?

- Lady Olivia, domnule.
- Livia? Întrebă Gideon surprins. Nu se poate să fie aici. Am lăsat-o în Stony Cross.
- E chiar aici, domnule Shaw.
- Iisuse.

Gideon sări ca ars din pat și începu să caute un halat cu care să se acopere.

- S-a întîmplat ceva? întrebă el. Cum arată?
 - E udă, domnule.
- Încă mai ploua, își dădu seama Gideon, din ce în ce mai îngrijorat, întrebîndu-se de ce naiba venise Livia la el pe aşa o vreme.

– Cât e ceasul?

Valetul, care, probabil, se îmbrăcase și el în grabă, oftă trist.

– Două dimineață.

Prea îngrijorat ca să-și mai caute papucii sau să se pieptene, Gideon ieși din dormitor, urmîndu-l pe valet în foaiere. Livia aștepta acolo, într-o balată de apă. Îi zîmbi, deși ochii căprui păreau obosiți sub pălăria udă. În acel moment, uitîndu-se la ea de cealaltă parte a încăperii, Gideon Shaw, cinicul, hedonistul, bețivanul și libertinul, se îndrăgosti definitiv. Nu mai fusese niciodată atât de fascinat de o altă ființă umană. Atât de încîntat și atât de plin de speranță. O mie de alinturi îi trecură prin minte și își dădu seama că era la fel de netot pe cât îl acuzase pe McKenna că ar fi, cu o zi în urmă.

– Livia, spuse încet, apropiindu-se de ea.

Îi privi chipul umed și îmbujorat și se gîndi că semăna cu un înger ud.

– S-a întîmplat ceva?

– Absolut nimic.

Privirea îi fugi peste halatul de pe el, spre picioarele lui dezgolite, și roși dîndu-și seama că nu purta nimic pe dedesubt. Neputînd să se abțină, Gideon îi scoase haina, făcînd să cadă pe podea o ploaie de picături mici. Urmă pălăria îmbibată, apoi Livia rămase tremurînd în fața lui, cu tivul rochiei murdar și plin de noroi.

– De ce ai venit în oraș? întrebă Gideon cu blîndețe.

Livia ridică din umeri, cu dinții clănțanind de frig.

– Trebuia să fac niște cumpărături. Stau la Marsden Terrace. Pentru că locuim atât de aproape, m-am gîndit să-ți fac o vizită.

– La miezul noptii?

– Magazinele se deschid abia la ora nouă, spuse ea pe un ton foarte rezonabil. Avem timp să vorbim.

Ei o privi ironic.

– Da, cam șapte ore. Să discutăm în salon?

– Nu. Să mergem în camera ta.

Își cuprinse talia cu brațele, încercînd să se încălzească puțin. Gideon o privi în ochi, căutînd vreo urmă de nesiguranță. Găsi doar nevoia să de apropiere, aceeași pe care o simțea și el. Livia îi susținu privirea și continuă să tremure. Îi era frig, gîndi Gideon, dar el putea s-o încălzească.

Deodată, se trezi că acționează fără să se mai gîndească. Îi făcu semn valetului și îi dădu câteva indicații, îi spuse să trimită trâsura înapoi și să-i ceară să se întoarcă la o oră discretă a dimineții ca să o ia pe lady Olivia. Apoi o luă pe acesta de mînă, îi puse o palmă pe mijloc și o conduse în dormitorul său.

– Nu mi-am făcut patul. Nu aşteptam pe nimeni la ora asta.

– Sper că nu, spuse ea întepăt, de parcă n-ar fi fost pe cale să înceapă o aventură clandestină cu el.

După ce închise uşa în urma lor, Gideon aprinse focul în şemineu. Livia rămase cuminte pe loc, luminată de strălucirea galben-aurie, în timp ce el începu să-i scoată hainele. Era tăcută şi nemîşcată. Ridică braţele atunci cînd trebui să păşi la o parte din rochia care căzuse pe podea într-o grămăjoară umedă. Pe rînd, Gideon îi scoase hainele ude şi i le întinse pe spătarul unui scaun, scoţind cu grijă muselina şi bumbacul cu care era îmbrăcată. Cînd rămase complet goală, cu trupul subţire şi părul lung şi castaniu luminate numai de flăcările din şemineu, Gideon nu se opri ca să-o privească, ci îşi scoase halatul şi o acoperi, strîngînd în jurul ei mătasea pe care pielea sa o încălzise deja. Livia tresări puţin atunci cînd el o ridică şi o duse spre pat, aşezînd-o în mijlocul cearceafurilor mototolite. Aranjă cuverturile în jurul ei şi se strecură sub ele la rîndul său, apoi o luă în braţe. O ţinu strîns, aşezată cu spatele la el, şi îşi sprijini obrazul de părul ei.

– Te simţi bine? şopti.

Ea oftă adînc.

– Da.

Rămaseră multă vreme aşa, pînă cînd Livia se relaxă şi trupul ei înfăşurat în mătase devine cald şi moale. Îşi mişcă un picior, explorînd cu degetele suprafaţa acoperită de păr a piciorului lui. Gideon trase adînc aer în piept cînd îi simţi şoldurile lipindu-se de ale lui. Între ei era numai un material subţire, iar Livia îi simtea clar trupul aprins.

– Ai băut ceva azi? Întrebă ea apropiindu-se mai mult.
Atingerile ei îl stîrniră și mai mult pe Gideon.

– Uneori nu reușesc să beau, deși fac tot posibilul,
spuse răgușit. De ce întrebi?

Ea îi luă o mînă și o așeză pe unul dintre sănii ei.

– Acum poți să mă seduci fără să mai poți să susții
după aceea că n-ai știut ce faci.

Gideon nu reușî să reziste tentației umflăturii delicioase de sub degetele lui. O mîngîie încet, peste mătase, apoi își strcură mîna pe sub halat.

– Livia, draga mea, din nefericire, știu aproape întotdeauna ce fac.

Ea tresări cînd îi simți degetul mare alunecînd peste sfîrcul ei.

– De ce spui că „din nefericire”?

– Pentru că în momente ca asta, conștiința îmi spune să te las în pace.

Livia se răsuci cu fața spre el și își ridică una dintre coapse peste șoldul lui.

– Spune-i conștiinței tale asta, rosti, apoi își lipi buzele de ale lui.

Fiindcă nu avea nevoie de alte încurajări, Gideon o sărută încet, cu blîndețe. Desfăcu halatul de mătase și culese fructul fragil din interiorul lui. Aplecă puțin capul și începu să o sărute pe pielea umedă. Găsi locurile sensibile, acolo unde pulsul i se simțea mai bine, și le mîngîie cu buzele și cu limba, apoi mușcă ușor, pînă cînd ea începu să scoată sunete mici de încîntare. Gideon nu simțise niciodată o nevoie mai puternică să posedă pe cineva, să facă a lui o altă ființă. Își șopti numele și o atinse

Între coapse, unde pielea îi era mătăsoasă și umedă, apoi o pătrunse cu un deget. Livia rămase nemîșcată, iar pe piele îi apărură pete delicate, trandafirii, semn al pasiunii pe care o simtea. Deschise palmele, apoi strînse degetele pe umerii lui, agitată.

Gideon o mîngîie încet, fascinat de expresia pierdută de pe chipul ei, de neajutorarea senzuală a unei femei care era mîngîiată și condusă spre orgasm. Livia închise ochii și se lăsa pradă atingerii sale pricepute, suspinând și arcuindu-se ca să ajungă mai aproape de sursa plăcerii, care ajunse curînd pe culme și o făcu să se încordeze, apoi să rămînă nemîșcată.

– Da, șopti el mîngîind-o în continuare. Da, doamnă scumpă, draga mea...

Își trecu degetele prin cîrlionții dintre coaptele ei cu o mișcare senzuală și îi sărută sânii pînă cînd tremurul care o cuprinse se liniști și Livia rămase nemîșcată în îmbrățișarea lui, apoi se aplecă și o sărută pe talie și pe pielea subțire de dedesubt. Îi desfăcu pulpele cu blîndete. Livia gemu cînd el o atinse cu limba și o pătrunse cu degetul mare. O sărută și o tachină, fascinat de sunetele pe care le scotea și de ritmul în care își mișca șoldurile. Strîngerea delicată a mușchilor ei interiori îi spuse că iubita lui se aprobia de un nou orgasm, așa că-și retrase încet mâna. Ea protestă puțin și se întinse spre el. Gideon se ridică deasupra ei și îi desfăcu mai larg picioarele, apoi o pătrunse.

– Doamne, șopti, deodată incapabil să se miște din cauza plăcerii.

Livia suspină și îl trase mai aproape, îmbrățișîndu-l. El îi răspunse cu o mișcare necontrolată, împinse în ea și se retrase, iar și iar, pînă cînd dulceața atingerii deveni de nesuportat. Ea își ținu respirația și tremură, iar trupul i se strînse în jurul trupului lui într-o mîngîiere intimă. Gideon se retrase din ea gemînd și se eliberă pe pielea subțire de sub buricul ei, apoi căzu alături, amețit, cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

Trecu multă vreme pînă cînd vreunul dintre ei să poată să vorbească. Livia ridică privirea și zîmbi somnoroasă.

– Amberley nu făcea niciodată asta la final, îi spuse, jucîndu-se cu degetele prin părul de pe pieptul lui.

Gideon zîmbi larg cînd o auzi vorbind despre cum se retrăsese din ea în ultima clipă.

– E o metodă de contracepție ca la cafenea.

– Ca la cafenea?

– Da. Întri și ieși fără să lași nimic în urmă, îi explică el, iar ea îl împinse puțin și rîse.

El îi prinse cu ușurință înceieturile, ca să se apere.

– Livia, trebuie să te protejez de consecințele a ceea ce facem, pînă cînd...

– Știu, îl întrerupse ea, îndepărtîndu-se.

Era clar că nu vrea să discute nimic important în acel moment. Se ridică din pat și îi aruncă un zîmbet provocator:

– Hai să vorbim mai tîrziu despre asta. Acum...

– Da?

– Vino să-mi faci baie, spuse ea, iar el o urmă fără să ezite.

Capitolul șaisprezece

În prima dimineată în care se trezi în brațele lui Gideon Shaw, Livia se simți de parcă întreaga lume s-ar fi transformat cât timp dormise. Nu se aşteptase să se simtă atât de aproape de alt bărbat în afara de Amberley. Poate că doar aceia care iubiseră și pierduseră pe cineva puteau să aprecieze o astfel de vrajă, se gîndi ea, ghemuindu-se mai aproape la pieptul lui. Gideon dormea, iar chipul său, lipsit de expresivitatea obișnuită, părea acela al unui înger împăcat cu sine. Livia zîmbi și îi privi trăsăturile frumoase, nasul lung și drept, buzele generoase și linia în V a părului, care făcea șuvîtele galben-aurii să-i cadă pe frunte.

– Ești prea chipeș ca să poți fi descris în cuvinte, îl informă atunci cînd el căscă și se întinse. Mă mir că există oameni care pot să te asculte cînd vorbești, deși probabil că tot ce-și doresc e să se uite la tine ore în sir.

El vorbi pe un ton răgușit de somn:

– Nu vreau să mă asculte nimeni, ar fi periculos.

Livia zîmbi și-i dădu părul la o parte de pe frunte.

– Trebuie să mă întorc la Marsden Terrace înainte să se trezească doamna Smedley.

– Cine e doamna Smedley? Întrebă Gideon prin-zînd-o sub el și sărutînd-o pe gît.

– Supraveghetoarea mea. E bătrînă, nu aude prea bine și nu vede mai deloc.

– Perfect, comentă Gideon zîmbind larg.

Îi cuprinse sănii în palme și îi sărută încet.

– Am cîteva întîlniri în dimineața asta, dar mi-ar plăcea să vă invit pe tine și pe doamna Smedley undeva după-amiază. Ce-ai zice să mîncăm niște fructe glasate?

– Da. Și poate mergem și la vreun spectacol.

Sub atingerea lui, pielea îi deveni trandafirie, iar sfîrcurile i se strînseră cînd el le umezi cu limba.

– Gideon...

– Deși, murmură el, nici un spectacol nu se compară cu cel de aici.

– Mai e puțin și răsare soarele, protestă ea încercînd să scape de sub el. Trebuie să plec.

– Atunci roagă-te ca doamna Smedley să doarmă pînă mai tîrziu, îi spuse el, ignorîndu-i protestele.

Mult mai tîrziu în acea zi, Gideon se dovedi un companion foarte plăcut mai ales pentru doamna Smedley, care semăna cu o găină arogantă, îmbrăcată în rochia ei din mătase cafenie și purtînd pe cap pălăria cu pene. Doamna Smedley se uita la Gideon prin lentilele groase ale ochelarilor și nu-l vedea destul de bine ca să poată să fie uimită de frumusețea chipului său, iar faptul că venea din America nu-i plăcea nici cît negru sub unghie, fiindcă toți străinii i se păreau suspecți.

Pînă la urmă, însă, Gideon reuși s-o cucerească datorită insistenței sale. După ce cumpără cele mai bune locuri de la spectacolul cu imagini din Napoli și Constanti-

nopol, el se aşeză lîngă doamna Smedley şi îi strigă cu răbdare în hornul masiv din ureche, descriindu-i ce vedea. În pauză, făcu nenumărate drumuri ca să-i cumpere doamnei câte o gustare. După spectacol, în timp ce se plimbau cu trăsura prin Hyde Park, Gideon îi ascultă atent şi respectuos predica despre pericolele fumatului. Atunci cînd recunoscu stînjenit că mai fumează din cînd în cînd câte un trabuc, doamna Smedley ajunse la paroxismul dezaprobaţiei şi continuă mai cu foc predica. Cît de neplăcut, cît de corrupt era tutunul! În camerele în care se fuma se şi vorbea obscen, lucru care nu părea să-l supere pe cît de mult ar fi trebuit.

Văzînd că bătrîna doamnă se simte atît de bine în compania lui Gideon, Livia nu reuşi să-şi ascundă zîmbetul. Din cînd în cînd privirea lui o întîlnea pe a ei, iar ochii albaştri şi plini de umor o făceau să i se taie răsuflarea.

Într-un final, predica despre tutun se termină, iar conversaţia divagă spre subiectul etichetei, apoi spre tema şi mai sensibilă a ritualurilor de curtare, ceea ce o făcu pe Livia să tresără, iar pe Gideon să se distreze copios.

– Nu trebuie să te căsătoreşti cu cineva cu care semeni la formă, la temperament sau la trup, îi sfătuibătrîna. Un domn cu părul şaten, de exemplu, n-ar trebui să se însoare cu o brunetă, iar un domn corpulent nu are de ce să aleagă o fată prea bine dotată. Cei cu inima blîndă fac casă bună cu aceia cu sînge rece, iar cei emotivi se potrivesc cu stoicii. Persoanele pasionale ar trebui să-şi găsească soţ cerebral.

– Deci nu e bine dacă se căsătoresc două persoane pasionale?

Deși Gideon nu se uita la Livia, reuși, cumva, să evite lovitura pe care ea încercase să i-o aplice în tibia. Piciorul ei izbi inofensiv un panou din lemn lăcuit.

– Nu, deloc, răsunse doamna Smedley. Gîndiți-vă la cît de emotivi ar fi copiii lor!

– Înspăimîntător! spuse Gideon, ridicînd sprîncenele ironic și uitîndu-se la Livia.

– Iar poziția în societate e cea mai importantă, rosti doamna Smedley. Numai aceia cu situații echivalente trebuie să se căsătorească. Dacă sînt inegali, atunci neapărat soțul trebuie să îi fie superior soției. O femeie nu poate să respecte un bărbat care nu e de același rang cu ea.

Livia se încordă deodată, iar Gideon tăcu. Nu era nevoie să-l privească, știa că se gîndiseră amîndoi la McKenna și la Aline.

– O să am ocazia să vorbesc cu McKenna cît sînt în Londra? îl întrebă ea pe Gideon cît timp bătrîna supraveghetoare continuă să vorbească, fără să-și dea seama că n-o ascultă nimeni.

Gideon dădu aprobator din cap.

– Mîine seară, dacă-mi faci onoarea să mă însoțești la teatru.

– Da, mi-ar plăcea.

Făcu o pauză, apoi întrebă pe un ton scăzut:

– Ti-a vorbit McKenna despre sora mea, în ultima vreme?

Ei ezită, apoi o privi trist.

– Da.

– Îți-a spus ceva legat de sentimentele pe care le are pentru ea?

– S-ar putea spune, răsunse el sec, că e destul de supărat și că-și dorește să se răzbune. L-a rănit aproape mortal când erau mici.

Livia simți un val de speranță, urmat imediat de unul de disperare.

– Nimic din ceea ce s-a întîmplat n-a fost din vina ei, spuse ea, dar nu o să-i explice niciodată nici asta, nici de ce s-a purtat cum s-a purtat.

Gideon o privi atent.

– Spune-mi.

– Nu pot, rosti Livia supărată. I-am promis surorii mele că n-o să-i dezvălu niciodată secretele. Odată, o prietenă mi-a promis și mie același lucru, dar și-a încălcăt cuvîntul și mi-a provocat foarte multă durere. N-aș putea să-i fac aşa ceva lui Aline.

Pentru că nu reușî să-i descifreze expresia, ea se încruntă și rosti pe un ton rugător:

– Știu că, probabil, te supără că nu vreau să-ți spun, dar...

– Nu la asta mă gîndeam.

– Dar la ce?

– Mă gîndeam că tot ce aflu despre tine mă face să te iubesc și mai mult.

Liviei i se tăie răsuflarearea o clipă, surprinsă de cuvintele lui. Îi luă multă vreme pînă când reușî să vorbească.

– Gideon...

– Nu e nevoie să-mi spui că și tu mă iubești, murmură el. Vreau ca măcar de data asta să mă bucur că iubesc pe cineva fără să aştept nimic în schimb.

Existau două feluri de spectatori la teatru – cei cărora le plăcea cu adevărat piesa și majoritatea, care mergeau din motive pur sociale. Teatrul era un loc unde trebuia să fie văzut, să afli ultimele zvonuri și să flirtezi. Așezată într-o lojă alături de Gideon Shaw, de McKenna, de doamna Smedley și de alte două cupluri, Livia renunță curând să mai încerce să audă ce se întâmpla pe scenă și se sprijini de spătarul scaunului, privind șirul parcă nesfîrșit de bărbați și femei care treceau prin loja lor. Era remarcabilă atenția pe care o atrageau cei doi industriași americani.

Gideon, expert în conversațiile de complezență, zîmbea relaxat și discuta cu fiecare nou-venit. McKenna, pe de altă parte, era mult mai rezervat și făcea puține remarci, alegîndu-și cu grijă cuvintele. Îmbrăcat în alb și negru, era partenerul perfect pentru Gideon cel atât de elegant. Livia era mai mult decît intimidată de el și foarte uimită că Aline reușise să-l farmeze pînă într-atât pe acest bărbat.

Gideon plecă să aducă un pahar cu limonadă și o băutură pentru doamna Smedley, iar Livia avu ocazia să-i vorbească aproape între patru ochi lui McKenna, fiindcă supraveghetoarea ei era surdă ca o cizmă. Politicos și puțin distant, părea că nu are nevoie de mila nimănui, însă Livia simți un vai de compasiune pentru el. În ciuda aparenței de invulnerabilitate, pe chipul său întunecat se vedea urmele de oboseală și umbrele de sub ochi, care

trădau multe nopți nedormite. Știa și ea cît de greu e să iubești pe cineva alături de care să nu poți să fii. Pentru el era mai rău, fiindcă nu avea să afle niciodată de ce-l respinsese Aline. Conștiința încărcată îi aminti de rolul ei în trecutul lui, de felul în care fusese gonit de la Stony Cross cu atîția ani înainte, și simți că roșește. Spre consternarea sa, McKenna îi observă stînjeneala.

– Doamnă, murmură el, te tulbură compania mea?

– Nu, spuse ea repede.

McKenna o privi în ochi și-i vorbi cu blîndețe:

– Eu cred că te tulbură. O să mă aşez în altă parte dacă te simți mai bine.

Livia se uită în ochii lui albaștri-verzui, obosiți, și își aminti ce tînăr vesel fusese cîndva, apoi îi veniră în minte scuzele pe care voia să i le ceară de doisprezece ani. Agitată, se gîndi la promisiunea pe care i-o făcuse lui Aline – să nu vorbească niciodată, nimănui, despre cicatrice. Nu-i promisese însă că nu o să vorbească despre cum îi manipulase tatăl lor.

– McKenna, spuse rar, ezitînd, sănt tulburată fiindcă îmi amintesc de ceva ce am făcut acum mult timp. E vorba despre o nedreptate pe care î-am făcut-o.

– Te referi la anii în care am lucrat la Stony Cross Park? Întrebă el încruntîndu-se puțin. Pe atunci erai doar o fetiță.

Livia se foi pe locul ei, apoi răspunse pe un ton scăzut:

– Mă tem că fetițele se pricep destul de bine la răutăți, iar eu n-am făcut excepție. Din cauza mea ai fost trimis la Bristol.

McKenna o privi deodată foarte atent, tăcînd.

– Știi că mă țineam mereu după Aline și că o veneam. Bineînțeles că știam de legătura dintre voi. Cred că am fost puțin geloasă, fiindcă voi am toată atenția și dragostea ei, care mi-era ca o a doua mamă. V-am văzut în grajd, la trăsuri, într-o zi, cînd...

Livia se opri și roși mai mult.

– Am făcut cel mai urît lucru, dar nu mi-am dat seama care aveau să fie urmările. M-am dus la tata și i-am spus ce-am văzut. De asta ai fost dat afară și trimis la Bristol. După aceea, cînd am înțeles ce-am făcut și am văzut cît suferea Aline, am avut mari remușcări. Am regretat mereu ce s-a întîmplat și, deși nu mă aştept ca tu să mă ierți, vreau să-ți spun cît îmi pare de rău.

– A suferit? repetă McKenna pe un ton lipsit de orice inflexiune. Lady Aline m-a trimis la Bristol fiindcă i-a părut rău că s-a îndrăgostit de un servitor. Știa că aveam să devin repede un motiv de stînjeneală pentru ea...

– Ba nu, îl întrerupse Livia. Tata a fost de vină. Nici nu-ți imaginezi cît de răzbunător era. I-a spus surorii mele că, dacă o mai vede vreodată cu tine, o să te distrugă. A jurat că n-o să aibă odihnă pînă nu te vede fără casă și fără slujbă. Ai fi murit sau ai fi ajuns la închisoare. Aline l-a crezut, pentru că știa de era în stare. Ea n-a vrut niciodată să pleci din Stony Cross, însă a făcut tot ce-a putut ca să te protejeze, să te salveze. De fapt, singurul motiv pentru care tata îi-a găsit ucenicia din Bristol și nu te-a trimis direct pe stradă, a fost pentru că Aline i-a cerut asta.

McKenna îi aruncă o privire ironică.

-
- De ce nu mi-a spus de atunci?
 - Credea că, dacă-ți dădea speranță, ai fi fost în stare să riști orice ca să te întorci la ea.

Livia se uită în jos și își aranjă rochia din mătase, murmurînd:

- Se înșela?

Urmă o tacere nesfîrșită.

- Nu, șopti el pînă la urmă.

Ridicîndu-și privirea, Livia observă că McKenna se uita în gol, cu ochii aținți spre actorii de pe scenă. Părea foarte calm pînă cînd observai picăturile de sudoare de pe fruntea sa și pumnii strînsi pe lîngă coapse. Livia se temu că spusese prea mult, dar acum, că începuse, parcă nu mai putea să se opreasca. Simțea nevoia să îndrepte greșeala și să-l facă pe McKenna să înțeleagă ce se întîmplase.

– După ce ai plecat, Aline n-a mai fost niciodată aceeași. Te iubea, destul cît să aleagă să te facă s-o urăști doar ca să nu te vadă suferind.

Ei vorbi pe un ton foarte ostil:

- Dacă ar fi fost adevărat, pînă acum mi-ar fi spus chiar ea toate astea. Tatăl tău a murit, fir-ar el al naibii, și pe Aline n-o mai oprește nimic să lămurească lucrurile.

- Poate că, spuse Livia cu precauție, nu vrea să te simți dator. Sau poate că îi e frică, din vreun motiv pe care încă nu-l știi. Dacă ai vrea să...

Tăcu, iar McKenna desfăcu pumnii și îi făcu semn să tacă, ridicînd o mînă și continuînd să se uite spre scenă, deși nu vedea nimic din tot ce se întîmpla acolo. Livia îi observă tremurul mîinilor și înțelese că spusele ei îl

supăraseră. Se aşteptase ca el să fie recunoscător sau chiar ușurat. Își mușcă buzele și rămase tăcută, stînjenită, iar el lăsă mîna jos și continuă să se uite în gol.

Livia răsuflă ușurată cînd Gideon reveni în lojă, ducînd paharele cu limonadă. Acesta se uită atent de la ea la McKenna, simțind tensiunea dintre ei. Se aşeză din nou alături de Livia și începu să-i vorbească în stilul său degajat și fermecător pînă cînd stînjeneala incomodă o părăsi de tot și tînăra începu să zîmbească din nou.

McKenna, pe de altă parte, părea chinuit în cazanele iadului. Asuda și pe obrajii îi aluneca rîulete, stătea încordat și încerca să-și controleze orice mișcare. Părea că nu-și dă seama de nimic din tot ce se întîmpla în jur și că nu mai știe unde se află. Cînd păru că nu mai suportă, se ridică de la locul lui și murmură ceva, apoi ieși din lojă.

Gideon se întoarse spre Livia și o privi uluit.

– Ce Dumnezeu v-ați spus cît am lipsit?

McKenna ieși din clădirea teatrului care dădea în strada aglomerată și plină de comercianți și ducea spre Covent Garden. Trecu pe lîngă coloanele masive care susțineau intrarea în clădire și se opri lîngă cea mai înde-părtată dintre ele, unde putea să se ascundă în penumbra. Mintea și trupul îi erau în haos. Ecoul cuvintelor Liviei îi răsună în urechi, măcinîndu-i stăpînirea de sine și făcîndu-l să se întrebe furios ce naiba să mai credă. Tot ce gîndise timp de doisprezece ani ar fi putut să nu fie adevărat, iar astă îl supăra profund și îi speria de moarte. Deodată, își aminti ceva ce-i spusese lui Aline cu mulți ani înainte: „Nu te-aș părăsi decît dacă m-ai alunga tu.”

Nu fusese chiar adevărat. Ar fi fost nevoie de mult mai mult decât atât ca el să plece. Dacă ar fi păstrat o speranță cît de mică legată de iubirea ei, s-ar fi întors, mînat de o nevoie mult mai puternică decât instinctul de conservare. Iar ea știuse asta. McKenna își șterse fruntea cu mîneca hainei din bumbac fin. Dacă era adevărat, dacă-l gonise ca să-l apere de răzbunarea contelui, atunci însemna că-l iubise. Poate că acum nu mai simțea nimic pentru el, dar îl iubise odată. Se strădui să nu credă asta, însă simți cum în același timp emoții greu de stăvilit îl copleșesc. Trebuia să se ducă la ea și s-o întrebe dacă era adevărat, însă știa deja răspunsul, cu o profundă certitudine. Aline îl iubise. Înțelese asta și își pierdu controlul.

Cîțiva trecători priviră curioși la silueta înaltă și întunecată care se sprijinea de o coloană groasă, cu capul aplecat, ca un uriaș învins. Nimeni, însă, nu îndrăzni să se opreasca sau să îl întrebe cum se simte. Simțeau amenințarea din postura lui, de parcă ar fi fost un nebun pe care orice provocare, oricât de mică, l-ar fi făcut să reacționeze violent. Era mai ușor și mai prudent să treacă pe lîngă el și să poarte ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic ieșit din comun.

În acea seară, Gideon merse acasă la Livia, strecându-se cu grijă înăuntru și urcînd la etaj, în dormitorul ei. O dezbrăcă atent și făcură dragoste multă vreme. Alunecă în ea cu mișcări lungi și languroase, ridicînd-o în brațe din cînd în cînd, cu blîndețe, ca să o aşeze altfel. Gemetele ei fură acoperite de săruturi mătăsoase, tandre, și trupul tremurînd îl primi pe-al lui cu bucurie.

Livia își dădu seama că făcea cu Gideon lucruri pe care nu le făcuse niciodată cu Amberley. În patul lui nu erau iluzii, ci doar o sinceritate minunată, care nu-i lăsa loc de ascunzișuri. Voia ca el să-o cunoască în detaliu, să-i știe chiar și defectele. Ceva din el, poate că felul intens în care își trăia pasiunea, topea stratul protector în spațele căruia se ascunsese ea și o invita să-i răspundă fără nici o inhibiție. Livia făcea orice dorea el, cu o placere nerușinată. Drept răsplătă, el o iubea aşa cum ei nici nu i-ar fi trecut prin cap să ceară.

Stăteau îmbrățișați, liniștiți și satisfăcuți, cu Livia pe jumătate deasupra lui, ținând un picior sprijinit neglijent peste el. Îl simți mîngîindu-i părul, pînă jos, pe ceafă. Ridică piciorul mai sus și îl simți trupul încă aprins, chiar și după ce făcuseră dragoste. Întinse mâna ca să-l mîngîie și-l admonestă amuzată:

– Ești insațabil.

Gideon o apucă de subțiori și o ridică deasupra lui.

– La fel ca și tine.

Ea se aplecă și-i atinse nasul cu nasul ei.

– Recunosc, domnule Shaw, că încep să te plac.

– Să mă placi? Ești îndrăgostită nebunește de mine.

Livia simți cum inima îi tresaltă, dar vorbi pe un ton degajat:

– De ce aş fi atât de nesăbuită încît să mă îndrăgostesc de tine?

– Sînt o mulțime de motive, o informă el. Nu doar că te satisfac în pat, dar sînt și unul dintre cei mai bogăți bărbați din lumea civilizată...

– Nu mă interesează banii tăi.

– Știu, fir-ar să fie, spuse el pe un ton nemulțumit. E unul dintre motivele pentru care trebuie să te am.

– Să mă ai?

– Să mă însor cu tine.

Încruntîndu-se, Livia începu să alunece la o parte, dar Gideon o prinse de șolduri și o ținu pe loc.

– Merită să te gîndești la asta, nu? Întrebă el.

– Nu! Ne cunoaștem de numai două săptămîni!

– Atunci spune-mi cît de mult timp vrei să te curtez.

Pot să aştept.

– Trebuie să te întorci la New York.

– Pot să aştept, repetă el cu încăpăținare.

Oftînd, Livia își puse capul pe pieptul lui și-și sprijini obrazul de părul cîrlionțat și aspru. Se strădui să fie sinceră.

– Nimic n-ar putea să mă convingă să te iau de soț, dragule.

Ei o strînse în brațe, poate puțin prea mult, și o mîngîie pe spate cu mișcări largi.

– De ce nu?

– Pentru că țin prea mult la tine ca să pot să te privesc cum te autodistrugă.

Livia îl simți cum se încordează și încercă să se dea la o parte, așteptîndu-se ca el să-l lase să piece, însă Gideon o strînse mai tare și cu una dintre mîini îi apăsa capul pe pieptul său, apoi vorbi pe un ton resemnat:

– Vrei să mă las de băutură.

– Nu. Nu vreau să am de-a face cu decizia asta.

– Dar te-ai gîndi să te măriți cu mine dacă n-aș mai bea?

Ea ezită, aşa că el îi ridică bărbia ca să o facă să-l privească.

– Da, spuse Livia cam fără voie. În cazul în care n-ai bea, m-aş gîndi să mă mărit cu tine.

Gideon se închise în sine, de parcă ar fi privit în interior și nu i-ar fi plăcut ce vedea.

– Nu știu dacă pot să mă opresc, spuse cu o sinceritate pe care ea o admiră, chiar dacă spusele lui nu-i plăceau. Nici măcar nu știu dacă vreau să fac asta. Aș prefera să nu mă las de băut și să te am și pe tine.

– Nu se poate, spuse ea sec. Chiar dacă faci parte din familia Shaw.

Gideon se răsuci pe o parte, sprijinindu-i capul pe brațul său, și o privi atent.

– Ți-aș da orice ai vrea. Te-aș duce oriunde în lume. Orice mi-ai cere...

– Până la urmă, băutura ne-ar despărți.

Livia începu să se întrebe dacă nu cumva își pierduse mintile. Refuza cererea în căsătorie a unui bărbat căruia majoritatea femeilor i-ar fi fost veșnic recunoscătoare dacă le-ar fi cerut de soție. Zîmbi cînd îi văzu expresia. Clar, Gideon nu era obișnuit să fie refuzat.

– Hai să ne bucurăm de timpul pe care-l avem împreună. Eu o să mă duc înapoi la Stony Cross peste cîteva zile, însă pînă atunci...

– Cîteva zile? Nu. Rămîi mai mult și întoarce-te odată cu mine.

Ea clătină din cap.

– Nu se cade să călătorim împreună. Ar vorbi lumea.

– Nu-mi pasă nici cît negru sub unghie!

În glasul lui se auzea disperarea.

– Acceptă-mă aşa cum sînt, Livia.

– Poate că aş putea, dacă mi-ar păsa mai puţin, îi răspunse ea cu ochii încă închişi, în timp ce el o săruta uşor pe pleoape, pe gene, pe obrajii înfierbîntaţi şi pe vîrful nasului. Nu vreau să mă supun torturii de-a te pierde încet, pînă cînd fie ai muri, fie ai deveni un necunoscut pentru mine.

Gideon se retrase şi-i aruncă o privire posomorită.

– Spune-mi măcar un lucru. Mă iubeşti?

Livia tăcu. Nu ştia dacă nu cumva sentimentele ei ar fi făcut mai mult rău decît bine.

– Trebuie să ştiu, spuse Gideon, făcînd o grimasă ironică atunci cînd îşi auzi tonul rugător. Dacă-mi schimb viaţa pentru tine, trebuie să-mi dai o speranţă.

– Nu vreau să-ţi schimbi viaţa pentru mine. O să fie nevoie să iezi aceeaşi decizie, în fiecare zi, din nou şi din nou, aşa că trebuie să decizi pentru tine însuţi, ca să nu ajungi să mă urăşti.

Îşi dădu seama că el ar fi vrut să o contrazică, dar în loc de asta se întinse lîngă ea, aşezîndu-şi uşor braţul peste talia ei.

– Nu vreau să te pierd, îi şopti.

Mîngîndu-l pe mînă, Livia oftă.

– Am fost în derivă atîţ de multă vreme, de cînd a murit Amberley, şi acum sînt în sfîrşit pregătită să încep din nou să trăiesc. Tu ai venit exact la timp, cînd aveam nevoie de tine, şi pentru asta o să mi te amintesc mereu cu afecţiune şi recunoştinţă.

– Afecţiune? repetă el dezgustat. Recunoştinţă?

– Nu vreau să spun că simt mai mult de-atât. Ar fi ca și cum te-aș constrînge.

Gideon se ridică și o privi, vorbind încet, ca pentru sine.

– Poate că ar trebui să vedem cât de hotărîtă ești.

– Abia aştept să încerci să mă convingi, spuse Livia, dar în loc să sune ca un flirt, replica ei păru tristă. Îl îmbrățișă, parcă încercând să-l apere de proprii lui demoni.

Aline oftă și mai scoase o foaie de hîrtie crem din sertarul biroului ei, apoi șterse tocul cu o bucată de fetru negru. În fața ei erau așezate zece scrisori, de la prietene și rude care erau, cu siguranță, supărate că nu le răspunse mai curînd. Scrisorile nu erau lucruri pe care să poți să le faci la repezeală. Trebuia să scrii despre tine cu stil și cu eleganță și, dacă nu aveai ce să spui, trebuia măcar să încerci să fii amuzant sau filozof.

Aline se încruntă la cele trei scrisori pe care le terminase deja. Povestise despre mici întîmplări de prin casă, bîrfise puțin și comentase chiar și despre vreme.

– Cît de bine am ajuns să mă pricep să vorbesc despre orice altceva, numai despre adevăr nu, își spuse zîmbind ironic.

Se îndoia că veștile reale ar fi fost prea îmbucurătoare pentru rudele ei. „De curînd mi-am găsit un amant, cu care m-am culcat de două ori și a fost minunat, o dată în pădure și a doua oară în cabinetul din dormitorul meu. Sora mea, Livia, e sănătoasă și actualmente în Londra, unde probabil că e în pat cu un american betiv.”

Imaginându-și cum ar primi verișoara ei înțepată, Georgia, o astfel de scrisoare, sau strămătușa Maude, Aline zîmbi larg.

Din pragul ușii se auzi vocea fratelui ei. Era o între-rupere binevenită.

– Doamne, chiar că n-ai ce face, dacă te-ai apucat să scrii scrisori.

Ea ridică privirea și îi zîmbi lui Marcus.

– Ai vorbit ca unul care se pricepe și mai prost decât mine la corespondență.

– Detest tot ce are legătură cu ea, recunoscu Marcus.

De fapt, cred că singurul lucru mai rău decât să scrii o scrisoare e să primești o scrisoare. Numai Dumnezeu știe de ce ar putea să creadă oricine că altcineva e interesat de detaliile neînsemnate ale vietii sale.

Aline continuă să zîmbească, lăsă jos tocul și se uită la pata mică de cerneală de pe buricul degetului.

– Ai nevoie de ceva, dragul meu? Te rog să faci ceva care să mă salveze de la această sarcină plăcătă.

– Nu-i nevoie să mă implori. Am venit să te salvez, sau cel puțin să-ți distrag atenția.

Îi arătă scrisoarea sigilată pe care o avea în mână și o expresie ciudată îi traversă chipul.

– A sosit un curier de la Londra. Pachetul era însotit de acest bilet.

– Tocmai de la Londra? Dacă sunt scoicile pe care le-am cerut, au ajuns cu două zile mai devreme...

– Nu sunt scoici.

Marcus se apropie de ea.

– Livrarea e pentru tine personal. Vino în foaiер.

– Bine.

Aline închise cu grijă recipientul cu lipici pe care-l folosise la sigilarea scrisorilor și cutia cu bucăți de ceară roșie. Cînd totul a fost în ordine, se ridică de la birou și-l urmă pe Marcus în foaier. În aer plutea un parfum puternic de trandafiri, de parcă întreaga încăpere fusese scufundată în el.

– Dumnezeule! exclamă ea, rămînînd pe loc cînd văzu buchetele immense de flori pe care servitorii le aduceau de afară. Erau munți de trandafiri albi, unii abia îmbobociți, alții deja înfloriți. Doi servitori îl ajutau pe vizitru și toți trei făceau drumuri înainte și înapoi, aducînd buchet după buchet înfășurat în hîrtie de mătase..

– Sînt cincisprezece duzini, spuse Marcus pe un ton sec. Nu cred că a mai rămas vreun trandafir alb în toată Londra.

Lui Aline nu-i venea să creadă că inima îi bătea atît de repede. Se apropiie cu grijă și scoase un trandafir din buchetul său. Apucă floarea între degete și inhală parfumul minunat. Petalele mătăsoase îi mîngîiară obrazul.

– Mai e ceva, spuse Marcus.

Aline îi urmări privirea și îl văzu pe majordom, care îi spunea altuia dintre servitori să deschidă o cutie imensă din lemn, plină cu pachete de mărimea unor cărămizi și învelite în hîrtie maronie.

– Ce sînt, Salter?

– Cu voia dumneavoastră, doamnă, o să aflu.

Majordomul în vîrstă apucă unul dintre pachete cu o grijă nesfîrșită. Desfăcu hîrtia maronie și descoperi o bucată umedă și parfumată de turtă dulce, ale cărei condimente adăugau o notă de iuțeală miroslui de trandafiri.

Aline duse mîna la gură ca să astupe un hohot de rîs și o emoție greu de numit o cuprinse din cap pînă în picioare, făcînd-o să tremure. O îngrijora foarte mult cadoul, dar nici nu putea să nu se bucure de extravaganta lui.

– Turtă dulce? întrebă Marcus, nevenindu-i să credă. De ce naiba ți-ar trimite McKenna o cutie întreagă de turtă dulce?

– Fiindcă îmi place, spuse Aline cu răsuflarea tăiată. De unde știi că e de la el?

Fratele ei îi aruncă o privire grăitoare, care spunea că numai un imbecil ar fi putut să credă altceva. Aline scoase din plic o foaie împăturită, pe care erau scrise cîteva cuvinte cu un scris îndrăzneț, direct și fără înflorituri.

„Nici un deșert și nici o culme,
Nici o mare însipumată
N-ar putea să mă opreasă
Să mă întorc la tine.”

Textul nu era semnat, dar nici n-ar fi fost nevoie. Aline închise ochii, care începură să o usture, și lacrimi fierbinți îi curseră pe obrajii. Sărută scrisoarea fără să-i pese de ce-ar fi putut să credă fratele ei.

– E o poezie, spuse cu vocea tremurînd. Una foarte proastă.

Era cel mai minunat lucru pe care-l citise vreodată. Își lipi obrazul de coală, apoi își șterse lacrimile cu mîneca rochiei.

– Dă-mi să văd.

Imediat, Aline ascunse scrisoarea în sănătate.

– Nu. E ceva personal.

Înghiță în sec, forțând emoția să se potolească.

– McKenna, șopti ea, îmi frângi inima.

Oftând supărat, Marcus îi întinse o batistă.

– Ce pot să fac? Întrebă încet, tulburat de lacrimile ei.

Aline nu putu să-i răspundă decât ceva ce lui nu-i plăcea deloc să audă:

– N-ai ce să faci.

I se păru că fratele ei avea de gînd s-o îmbrățișeze, dar apariția unui oaspete le distrase atenția. Bărbatul intra în conac pe urmele servitorilor. Cu mîinile în buzunare, Adam, lord de Sandsridge, aruncă o privire uimită spre buchetele de trandafiri.

– Presupun că sună pentru tine, îi spuse lui Aline, scoțind mîinile din buzunare și apropiindu-se.

– Bună ziua, Sandsridge, rosti Marcus, deodată foarte serios, dînd mâna cu oaspetele. Ai sosit la timp. Cred că lui lady Aline i-ar prinde bine puțină companie amuzantă.

– Atunci o să fac tot posibilul să fiu amuzant, răspunse Adam, zîmbind amabil.

Se înclină grațios în direcția lui Aline.

– Hai să ne plimbăm prin grădină, îi spuse ea luîndu-l de mînă.

– Ce idee minunată!

Adam întinse mâna spre unul dintre buchetele aşezate lîngă intrare și rupse un boboc alb, perfect, apoi și-l înfipse la butonieră. Îi oferi brațul lui Aline și ieșiră împreună prin ușile deschise din spatele casei.

Magia verii făcea grădinile să strălucească. Erau pline de flori de nu-mă-uita, de lămîită și de crini, înconjurate de răsaduri de trandafiri și clematii. Printre urnele mari din piatră, pline cu maci orientali, se întindeau rînduri de salvie argintie. Coborînd treptele terasei, Adam și Aline o apucară pe poteca pietruită care ducea spre pădure. Adam era unul dintre acei oameni cărora tăcerea nu le displăcea, aşa că aşteptă răbdător ca ea să spună ceva.

Îmbărbătată de seninătatea grădinii și de prezența prietenului ei, Aline oftă adînc.

— Trandafirii erau din partea lui McKenna, spuse într-un sfîrșit.

— Mi-am imaginat, veni răspunsul sec.

— Mi-a scris și o poezie.

O scoase din sîn și i-o întinse. Adam era singurul om din lume căruia putea să-i dea voie să citească niște cuvinte atît de personale. El se opri în mijlocul aleii și desfăcu bucate de hîrtie, apoi citi cele cîteva rînduri. Se uită la ea și ghici, parcă, durerea și bucuria care se ascun-deau în sufletul ei.

— Foarte emoționant, spuse cu sinceritate, întinzîndu-i biletul. Ce ai de gînd să faci?

— Nimic. O să-l trimit înapoi în America, aşa cum mi-am propus la început.

Adam păru gata să-și exprime părerea, apoi se gîndi mai bine și ridică din umeri.

— Dacă aşa crezi tu că e mai bine, aşa să fie.

Nimeni altcineva din cîți oameni cunoștea ea nu i-ar fi răspuns aşa. Aline îl luă de mînă și continuă să se plimbe.

– Adam, unul dintre lucrurile pentru care te ador e că nu încerci niciodată să-mi dai sfaturi.

– Nu pot să sufăr sfaturile, fiindcă nu funcționează niciodată.

Ajunsă la fintăna cu sirenă, care curgea leneș printre straturile de flori.

– M-am gîndit să-i spun totul lui McKenna, rosti Aline, dar n-ar ieși bine, orice mi-ar răspunde el.

– Cum aşa, scumpa mea?

– Din clipa în care i-aș arăta cicatricele, ori le-ar considera prea urîte ca să poată să le accepte, ori i s-ar face milă și m-ar cere de nevastă din obligație. Pînă la urmă ar ajunge să regrete și ar vrea să scape de mine. Eu n-aș putea să trăiesc aşa, să-l privesc în ochi dimineață și să mă întreb dacă acela e ceasul în care o să mă părăsească definitiv.

Adam scoase un sunet slab, înțelegător.

– Greșesc? Întrebă ea.

– Eu nu cred că se pune problema în termeni de corect sau greșit. Trebuie să iei cea mai bună decizie avînd în vedere situația, apoi să nu te mai gîndești la ce ai ales, ca să nu-ți pierzi mintile.

Aline îl compară fără să vrea cu Marcus, care credea cu atîta putere în absoluturi, în bine și rău, în corect și greșit, și făcu o grimasă de amărăciune.

– Adam, dragul meu, m-am mai gîndit la propunerea ta...

– Da?

Se opriră din nou, față în față, ținîndu-se de mînă.

– Nu pot să accept, rosti ea. Ar fi necinstit față de noi amândoi. Dacă nu pot să am o căsnicie adevărată, atunci probabil că bine ar fi să mă bucur măcar de una de fațadă, însă prefer o prietenie sinceră cu tine în locul unui maraj contrafăcut.

Văzînd strălucirea nefericită din ochii ei, Adam o strînse în brațe, cald și cu putere.

– Draga mea, murmură el. Cererea mea rămîne valabilă cât timp vrei tu. O să fiu prietenul tău sincer pînă în ziua în care voi muri. Și, dacă te răzgîndești, nu trebuie decît să pocnești din degete.

Zîmbi obosit.

– Eu, unul, găsesc că se întîmplă ca imitațiile să fie uneori foarte atrăgătoare dacă nu-ți permiti ceva real.

Capitolul șaptesprezece

Livia petrecuse șapte nopți la Londra și se întorsese cu destule pachete încît să poată susține că a fost la cumpărături. Doamnele de la Stony Cross Park se bucurară să vadă unele dintre achizițiile ei – o pălărie mică, împodobită cu pene colorate, mănuși brodate, cu mărgele la încheieturi, șaluri de mătase, cașmir și dantelă, cîteva mostre de material de la croitoreasa care-i făcea rochiile.

Bineînțeles că Susan Chamberlain o întrebă dacă nu se întîlnise cu fratele ei și cu McKenna cît stătuse în oraș, iar Livia răspunse aproape cu nepăsare:

– Eu și însoțitoarea mea, doamna Smedley, am petrecut o seară foarte plăcută în compania lor, la Teatrul Capitol. Locuri în lojă și foarte aproape de scenă. A fost minunat!

În ciuda tonului ei degajat și indiferent, cuvintele fură primite cu ridicări din sprîncene și cu schimburi tăioase de priviri. Toată lumea bănuia că povestea e mai complicată decît lăsa ea să se vadă.

Aline află detaliile vizitei la Londra imediat ce Livia ajunse acasă. Merseră împreună în dormitorul surorii mai mici, care se schimbă în cămașa de noapte, și se aşeză pe pat, cu cîte un pahar de vin în mînă. Aline se sprijini de unul dintre stîlpii sculptați, iar Livia se aşeză pe perne.

– Am fost cu el în fiecare seară, spuse roșind. Șapte nopți de vis.

– Deci e un amant priceput? întrebă Aline zîmbind și puțin curioasă.

– Cel mai minunat și mai interesant și mai...

Pentru că nu știa cum să exprime superlativul pe care-l căuta, Livia oftă și luă o înghițitură de vin. Se uită la Aline peste marginea paharului și clătină din cap, minunîndu-se:

– Ce ciudat că e atât de diferit de Amberley, dar ne potrivim la fel de bine. Poate chiar mai bine în unele feluri.

– O să te măriți cu el? întrebă Aline, simțind un fior dureros în piept, bucuroasă pentru sora ei, dar gîndindu-se speriată la îndepărtata Americă.

Trebuia să recunoască și că era puțin geloasă. I-ar fi plăcut să știe de ce ea nu putea să aibă ce-și dorea.

– M-a cerut de soție, ce-i drept, spuse Livia.

Apoi adăugă sec, uluind-o pe sora ei:

– L-am refuzat.

– De ce?

– Știi de ce.

Aline dădu din cap, privind-o în ochi. O întreagă conversație pe tăcute se petrecu între ele. Oftînd, privi în jos și trasă cu degetul marginea paharului.

– Sînt sigură că e decizia potrivită, draga mea, deși nu cred că ți-a fost ușor.

– Nu mi-a fost.

Tăcură o vreme, apoi Livia întrebă:

– Nu mă întrebi despre McKenna?

Aline se uită în paharul de vin.

– Ce mai face?

– E tăcut și distras. Am vorbit despre tine.

Aline simți o strîngere de inimă când auzi tonul vinovat al surorii sale. Ridică repede privirea, crispată.

– Cum adică ați vorbit despre mine?

Livia luă o înghițitură mare de vin.

– N-a fost rău, să știi, spuse cu grija. Cel puțin nu s-a supărat, deși nu sănătatea ce-a simțit când...

– Livia, mai repede! îi ceru Aline, simțind cum i se scurge sângele din vene. Ce i-ai spus?

– Nu prea multe, rosti sora ei privind-o speriată. Am reușit să-i cer scuze pentru ce v-am făcut acum mulți ani. Știi, când i-am spus tatei despre...

– N-ar fi trebuit să faci asta, spuse Aline, prea furioasă și prea speriată ca să țipe, cu gîțul astupat de un nod chinitor.

Mîinile îi tremurau atât de tare încât aproape că vărsă vinul din pahar.

– Nu ai de ce să fii supărată, spuse Livia, înfuriind-o și mai tare. Nu mi-am încălcăt promisiunea, n-am spus nimic despre accident sau despre cicatrice. Î-am spus doar despre ce am făcut eu și despre cum tata a manipulat pe toată lumea și, ei bine... Am spus și că îl-am gonit ca să-l aperi, fiindcă tata a spus că o să-i facă rău...

– Poftim? Nu voi am să afle asta. Doamne, Livia, ce-ai făcut?

– Îl-am spus numai o parte din adevăr.

Livia era nehotărâtă dacă să se apere sau să-si sfideze și roșise violent.

– Îmi pare rău dacă te-am supărat, dar știi că se spune că adevărul e cea mai bună minciună, iar în cazul asta...

– Eu n-am spus niciodată aşa ceva! explodă Aline. E cea mai exagerată şi prostească expresie din lume, şi adevărul cu siguranţă nu e cea mai bună minciună acum. Livia, nu-ţi dai seama cît mi-ai îngreunat situaţia? Cît de greu o să fie să mă despart de el, dacă ştie...

Se opri brusc.

– Cînd i-ai spus?

– În a doua noapte la Londra.

Aline închise ochii, simînd că i se face rău. Florile sosiseră la două zile după aceea. Aflase motivul pentru care McKenna îi trimisese trandafirii şi biletul.

– Livia, îmi vine să te omor, şopti.

Decizîndu-se să se apere, sora ei mai mică îi vorbi pe un ton hotărît:

– Nu înțeleg ce e atît de rău dacă am îndepărtat din calea voastră măcar un obstacol. Acum nu mai rămîne decît să-i spui despre picioarele tale.

Aline îi aruncă o privire îngheţată.

– N-o să fac niciodată asta.

– N-ai ce să pierzi dacă-i spui. Ai fost întotdeauna cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc. Iar acum, cînd ai ocazia să fi fiertă, îi dai cu piciorul fiindcă eşti prea încăpătînată şi prea speriată...

– N-am fost niciodată curajoasă, se răsti Aline. Curajul nu înseamnă să suporţi ceva fiindcă nu ai de ales. Nu m-am tăvălit pe jos şi nu am urlat în fiecare zi din ultimii doisprezece ani pentru că ştiu că, odată ridicată de pe podea, nimic nu o să fie altfel. Picioarele mele o să fie întotdeauna respingătoare. Tu abia dacă poţi să te uiţi la ele, aşa că nu îndrăzni să sugerezi că sănă fiindcă nu vreau să i le arăt lui McKenna.

Se ridică de pe pat și lăsă paharul jos.

– Ești o ipocrită, Livia. Te aștepți ca el să mă accepte orice defecte aș avea, dar tu refuzi să faci la fel cu Shaw.

– Nu e cinstit, protestă Livia indignată. Situațiile sunt diferite. Cicatricele tale nu se compară cu băutura. Cum îndrăznești să sugerezi că aș fi o încuiată fiindcă i-am refuzat cererea în căsătorie?

Furioasă, Aline se îndreptă spre ușă.

– Lasă-mă în pace și nu cumva să-i mai spui vreun cuvînt lui McKenna.

Abia reuși să se abțină și să nu trîntească ușa cînd ieși.

Aline și Livia fuseseră întotdeauna mai mult sau mai puțin prietene. Poate că diferența de șapte ani dintre ele o făcuse pe Aline să se poarte ca o mamă cu sora ei mai mică. În rarele ocazii în care se certaseră, lăsaseră să treacă o vreme ca să se liniștească, apoi se prefăceau că nu s-a întîmplat nimic. Dacă vreo neînțelegere era mai urîtă, mergeau pe rînd la doamna Faircloth, care le amintea întotdeauna că nimic nu era mai important decît faptul că sunt surori. De această dată, însă, Aline nu vorbi cu menajera și nici nu crezu că Livia ar fi trebuit să-i spună. Problema era prea personală. În loc de asta, încercă să ignore disensiunea și o trată pe sora ei cu o politețe rece. Se gîndi că, ar fi trebuit să-și ceară scuze, însă nu-i era ușor și probabil că, mai ales în acel caz, nu s-ar fi descurcat prea bine. Nu părea nici că Livia are de gînd să se împace, deși ea era, cu siguranță, de vină. După trei zile, ajunseră la o aparență de normalitate, deși încă mai exista o oarecare răceală între ele.

Sîmbătă seara, Marcus dădu o petrecere în grădină, dar, din păcate, nori amenințători se adunară pe cer, care deveni purpuriu, și cîteva picături începură să cadă, făcînd torțele să sfîrșie nemultumite. Multimea se îndreptă spre conac. Aline se grăbea înainte și înapoi printre ei, dîndu-le indicații servitorilor care duceau totul în salon. În mijlocul agitației, văzu ceva ce o făcu să rămînă pe loc. Livia vorbea cu Gideon Shaw, care tocmai se întorsese de la Londra. Erau aproape de intrare, iar Livia se sprijinea cu spatele de peretele conacului și rîdea la o glumă de-a lui, cu chipul strălucind și cu mîinile la spate, de parcă ar fi încercat să se abțină să nu-l atingă.

Dacă mai exista vreun dubiu în mintea lui Aline legat de faptul că Livia îl iubea pe Gideon, acesta fu spulberat imediat. O văzuse pe sora ei privindu-l astfel pe un singur alt bărbat. Deși expresia lui Shaw nu era vizibilă din unghiul în care se afla ea, poziția protectoare a trupului său vorbea de la sine. Ce păcat, se gîndi Aline. Era clar că, indiferent care erau obstacolele din calea lor, ei doi se potriveau.

Deodată, toată pielea i se încinse, din cap pînă în călcîie. Transfigurată, rămase pe loc în timp ce lumea se grăbea pe lîngă ea, căutînd să se adăpostească de furtună. Aerul era umed, plin de energie și îi trimitea fiori pe şira spinării.

— Aline.

Vocea adîncă se auzise din spatele ei. Ea se uită în jos o clipă, încercînd să-și păstreze echilibrul, fiindcă pămîntul părea a se fi înclinat periculos. Cînd reuși să se miște, se întoarse și-l văzu pe McKenna la numai cîțiva metri distanță.

Era greu de crezut că avea atâtă nevoie de un alt om, că dorul aproape o înnebunea. Avu nevoie de efort ca să respire, iar inima i se împiedică neîndemînatică în spatele plămînilor. Stăteau în picioare la marginea grădinii, ca două statui de marmură rece, iar restul lumii se îndepărta în grabă spre conac.

„Ştie”, se gîndi ea cu nervii întinşi. Era schimbat, transformat, eliberat dintr-o strînsoare invizibilă. Se uita la ea aşa cum făcea atunci cînd erau mici, cu privirea aprinsă și plină de dor. O făcea să simtă ceva ce numai el putea, o bucurie blîndă, ca o stare de vis care-i antrena toate simțurile.

Rămase nemîșcată și tăcută. Un strop de ploaie îi căzu pe obraz și alunecă în jos, spre colțul gurii. McKenna se apropiu înacet, ridică mâna și prinse picătura cu degetul mare, apoi o strînse între degete ca pe un elixir prețios. Ea făcu un pas în spate, departe de el și de dorul ei neostoit, însă McKenna o prinse, sprijinindu-i palma pe talie. Încet, o trase cu el la adăpost, lîngă gardul viu ce mărginea grădina.

Aline nu putea să-l privească, aşa că înclină capul, iar el o trase mai aproape. Se mișca foarte atent și o strînse în brațe pînă cînd capul ei îi ajunse la gulerul hainei. Parfumul delicios al pielii sale o făcu să tresără dureros, dar usturimea se transformă repede în căldură fluidă. Era mai mult decît plăcere să fie ținută în brațe de el. Era fericire, împlinire. Căldura atingerii lui îi trecu prin piele și îi ajunse pînă în suflet. Coapsa lui apăsa între ale ei, desfăcîndu-le cu blîndețe, de parcă ar fi simtit dorința care se aduna pe sub pielea ei delicată. O ținu în brațe,

nimic mai mult, cu buzele lipite de tîmpla ei, cu răsuflarea fierbinte atingîndu-i părul. Trupurile lor erau foarte aproape, dar parcă tot nu era suficient. Aline ar fi renunțat cu bucurie la viață în schimbul unei singure nopți cu el, în care să-l simtă gol alături de ea, inimă lîngă inimă.

- Mulțumesc, șopti după multă vreme.
- Pentru ce? rosti el, cu buzele încă lipite de tîmpla ei.
- Pentru cadouri, reuși ea să spună. Mi-au plăcut foarte mult.

McKenna rămase tăcut, inspirînd parfumul părului ei. Într-o încercare disperată să nu-și piardă mintile, Aline întrebă:

- V-a mers bine la Londra?
- Spre ușurarea sa, McKenna răspunse:
 - Da.
 - Îl ridică bărbia.
 - Avem dreptul să ne aducem vapoarele la Somerset Shipping și toți investitorii au semnat contracte cu noi.
 - Inclusiv fratele meu?
 - Cuvintele ei îl făcură să zîmbească.
 - A spus că o să investească și el.
 - Ea oftă ușurată.
 - Foarte bine.
 - Acum, că totul s-a rezolvat, trebuie să plec la New York. Sînt multe de făcut și multe decizii de luat.
 - Da. Eu...
 - Vocea i se stinse. Ridică privirea spre el, speriată.
 - Cînd pleci?
 - Marți.

– Atât de curînd? şopti ea.

– Plec cu Shaw la New York. Familia Chamberlain, familia Cuyler şi toţi ceilalţi vor să călătorească prin Europa. Merg mai întîi la Paris şi după aceea la Roma.

Aline ascultă în tăcere. Dacă vaporul lor pleca marţi, atunci probabil că aveau să plece de la Stony Cross peste două zile. Nu-i venea să credă că-l pierde atât de curînd. Ploaia se înteţî, iar apa care se aduna în părul des al lui McKenna începu să curgă în rîulete.

– Ar trebui să mergem înăuntru, spuse Aline, scuturînd cîţiva stropi de pe şuvîtele lui întunecate.

El îi prinse mîna între degete şi o sărută.

– Cînd pot să îţi vorbesc? întrebă.

– Vorbim şi acum.

– Ştii ce vreau, murmură el.

Aline se uită la gardul viu din spatele lui. Da, ştia exact ce vrea să-i spună şi ar fi dat orice ca să evite acea discuţie.

– Dimineaţă, înainte să se trezească lumea, îi propuse. Ne întîlnim la grajduri şi ne plimbăm de acolo.

– Bine.

– Pe mîine, spuse ea, aplecînd capul şi încercînd să-l ocolească.

El o prinse şi o îmbrăţişă din nou, îi prinse coada împletită şi-i trase capul pe spate, apoi o sărută. Aline oftă cînd el îi exploră gura cu limba, aşa cum ar fi vrut să-i exploreze trupul.

Simţindu-i dorinţa, o apucă de şolduri şi îşi strecură genunchiul între picioarele ei, trăgînd-o mai aproape, din nou şi din nou, pînă cînd inima lui Aline bătea să-i spargă

pieptul și pielea îi ardea, deși ploaia rece îi udase hainele și părul. Încercînd să-și păstreze echilibrul, ea se sprijini de umerii lui, iar el o sărută și îi șopti cuvinte nedeslușite. O trase mai sus, spre el, mișcînd-o într-un ritm delicios. Apăsarea constantă în locul sensibil făcu plăcerea să crească prea repede, iar ea scoase un sunet nemulțumit. McKenna o lăsă jos, respirînd greu. Rămaseră unul în fața celuilalt, în ploaie, ca doi îndrăgostiți prostânaci. El își scoase haina și o ținu deasupra ei ca pe o umbrelă improvizată, făcîndu-i semn să vină cu el.

– Înăuntru, murmură. O să ne trăsnească dacă mai stăm mult aici.

Zîmbi din colțul gurii și adăugă:

– Nu că mi-aș da seama.

Capitolul optprezece

Imediat după ora două dimineață, Livia se strecură în casa de oaspeți și imediat fu luată pe sus. Stăpîndu-și un șuierat de surpriză, se simți strânsă aproape de trupul unui bărbat înalt. Era Gideon, îmbrăcat într-un halat de mătase. Livia se relaxă și începu să-l sărute la rîndul ei. O săruta de parcă nu s-ar fi văzut de luni întregi.

– De ce a durat atât? întrebă el, strîngînd-o tare la piept înainte s-o tragă spre dormitorul lui.

– Nu e ușor să te strecori neobservată cînd ai casa plină de oaspeți, protestă ea. A trebuit să aştept pînă cînd a adormit toată lumea, ca să fiu sigură că nu mă vede nimeni, mai ales că deja săntem bănuiti de lucruri necuvîncioase.

– Da?

Se opri lîngă pat și începu să-i desfacă rochia.

– Bineînțeles, după ce am plecat la Londra cînd erai și tu acolo. Plus că te uiți la mine într-un fel care parcă spune că am fost împreună. Pentru un bărbat sofisticat, ești teribil de ușor de citit.

– Teribil, aprobă el, trăgînd-o mai aproape.

Ea se feri și chicoti, apoi își scoase rochia, pe sub care era complet dezbrăcată. Surprins, Gideon își ținu răsuflarea și o privi fermecat.

– Am venit pregătită, îi spuse ea cu un aer superior.

Clătinînd din cap ca să-și pună gîndurile în ordine, Gideon își scoase halatul și se apropie de ea. Îi mîngîie șoldurile ca pe acelea ale unei sculpturi neprețuite.

– Să știi că și eu. Am adus ceva de la Londra.

Îi mîngîie sînii, atingîndu-i ușor sfîrcurile cu degetele mari.

– Deși s-ar putea să nu-ți placă.

Interesată, Livia îl cuprinse cu brațele pe după gît, iar el o ridică și o duse spre pat. O așeză pe saltea, se aplecă și îi sărută pielea dintre sîni, apoi întinse mîna și luă ceva de pe noptieră. Ea rămase surprinsă cînd el îi dădu un lucru ambalat în hîrtie subțire, înăuntrul căruia era un obiect neobișnuit, un fel de inel elastic, acoperit de o bucată de material subțire și transparent. Privindu-l cu atenție, Livia simți că roșește cînd înțelese ce era.

– Este un...

– Exact.

El ridică din umeri și rosti ușor stînjenit:

– Cu riscul de-a părea prea sigur pe mine, m-am gîndit că, poate, o să mai petrecem o noapte împreună.

– Chiar că prea sigur pe tine, îi spuse Livia prefăcîndu-se supărată și privind curioasă obiectul pe care-l ținea în palmă.

– Ai mai văzut aşa ceva?

– Nu, dar am auzit de ele.

Roși mai puternic.

– Mi se pare o idee ciudată și nu tocmai romantică.

– Nici o sarcină nedorită nu e romantică, spuse Gideon sincer, trăgînd la o parte cuverturile și alăturîn-

du-i-se pe pat. Pe mine nu m-ar deranja să te las însărcinată, dar nu vreau să fac asta dacă tu nu ţi-o doreşti.

Gîndul că ar putea să-i poarte copilul... Livia se uită în altă parte, dorindu-și lucruri care nu păreau prea probabile. Gideon o acoperi cu plapuma și o sărută blînd.

– Vrei să încercăm?

– Cred că da, spuse ea nu foarte convinsă, ridicînd membrana spre lumina lămpii și uitîndu-se prin ea.

Simți că lui Gideon îi vine să rîdă.

– N-o să te doară, îi spuse el. Și s-ar putea să-ți placă faptul că, atunci cînd un bărbat își pune aşa ceva, durează mai mult pînă cînd are orgasm.

– Da? De ce? Nu simți la fel de mult?

– Exact, spuse el zîmbind trist. E ca și cum ai mîncă supa printr-un șerbet.

Livia îi dădu obiectul străin.

– Nu-l pune, atunci, și facem cum am făcut și pînă acum.

Gideon clătină din cap cu hotărîre.

– Nu am încredere că pot să mă mai abțin. Mi-e aproape imposibil să mă retrag în ultima clipă, atunci cînd vreau cel mai mult să fiu în tine. Ajută-mă să mi-l pun. Eu zic că totul merită încercat măcar o dată.

Timidă, Livia îi urmă instrucțiunile șoptite și derulă membrana subțire de-a lungul erecției lui, aranjînd-o în aşa fel încît să păstreze puțin spațiu în partea de sus.

– Mi se pare că e cam strîmt, spuse ea.

– Așa trebuie să fie, ca să nu alunece.

Livia se întinse pe saltea.

– Și acum?

– Acum, spuse el acoperindu-i trupul cu al său, o să fac dragoste cu tine aşa cum mi-am imaginat în ultimele cinci nopți.

Livia închise ochii pe jumătate când el se apleca deasupra sănilor ei, desenînd cu limba modele complicate pe pielea sa. Îl luă un sfîrc în gură și trase blînd cu dintii, apoi linse pînă când pielea se încrăști și se coloră mai profund. După aceea trecu la celălalt săn, făcînd aceleași lucruri, pînă când ea începu să geamă și să se agite sub el. O iubi tandru, atent la toate reacțiile ei. Oprindu-se puțin, Gideon întinse mîna ca să ia ceva de pe noptieră. Livia îl auzi cum desface capacul unui borcan, apoi îi simți mîna alunecînd între coapsele ei și degetele întinzînd un strat subțire dintr-o substanță alunecoasă peste pielea ei. Degetul lui blînd aluneca în jos, apoi desenă cercuri în jurul intrării în corpul ei.

– Gideon, rosti ea nerăbdătoare, săn pregătită.

El zîmbi și continuă să se joace.

– Ești prea grăbită.

– Sînt grăbită fiindcă săn gata. Vai, de ce trebuie să dureze mereu atît de mult?

– Fiindcă ador să te chinuesc.

Se apleca și o sărută pe gît, iar degetele lui alunecară prin părul cîrlionțat dintre coapsele ei. Străduindu-se să îndure mîngîierile chinuitoare, Livia apucă marginea de sus a patului. Gideon îngenunchie între picioarele ei și mai aplică puțin unguent alunecos, pătrunzînd-o adînc cu degetele. Ea începu să-l implore:

– Gideon, te rog, acum! Te rog...

Tăcu atunci când el îi făcu pe plac, atent și grijuliu. Ea oftă, ușurată.

– E bine? o întrebă, aşezîndu-şi braţele de-o parte şi de alta a capului ei. Nu e incomod, nu?

Livia îl împinse puţin, tremurînd de plăcere. El îi zîmbi şi începu să-i mîngîie sexul cu degetul mare, împingînd în acelaşi timp în ea, adînc, legănat, făcînd-o să se piardă într-o mare de plăcere.

– Livia, îi spuse Gideon mult mai tîrziu, strîngînd-o la piept şi jucîndu-se cu o şuvită din părul ei. Ce-ar fi să nu mă mai întorc la New York?

Ea rămase fără cuvinte. Se întrebă dacă auzise bine, se ridică şi aprinse o lampă. Gideon rămase în pat, sprijinit în cot şi acoperit cu cearceaful. Livia se întoarse alături de el, se aşeză în faţa lui şi se înveli pînă la subteriori.

– Te gîndeşti să rămîni la Londra? întrebă. Cît timp?

– Cel puţin un an. S-ar putea să fiu chiar mai productiv aici decît sînt la New York.

– Dar toată familia ta e acolo.

– Încă un motiv pentru care să vreau să rămîn aici, spuse el sec. Mi-e clar că o perioadă de separare ne-ar face bine tuturor. Eu m-am săturat să fiu capul familiei, iar ei n-au decît să înveţe să se descurce şi singuri.

– Cum rămîne cu fabricile, cu proprietăatile şi cu afacerea...

– Îl las pe McKenna să ia toate deciziile în absenţă mea. Mi-a arătat că e pregătit să-şi asume responsabilitatea asta şi am mai multă încredere în el decît în fraţii mei.

– Credeam că nu-ţi place Londra.

– Ba o iubesc.

Amuzată de schimbarea sa de atitudine cînd îl auzi spunînd exact opusul a ceea ce spusese cu o săptămînă înainte, Livia se stăpîni să zîmbească.

– Cum de te-ai îndrăgostit atît de subit de Londra?

Gideon o mîngîie pe păr și îi dădu o șuviță după ureche. O privi, iar lumina lămpii îi făcu ochii albaștri să aibă străluciri aurii.

– E aproape de tine.

Livia închise ochii. Cuvintele lui o făceau să se simtă nesigură și plină de speranță. Forța cu care-și dorea ca el să rămînă părea că umple toată camera.

– Gideon, spuse, am discutat deja...

– Nu vreau să te văd sau să te curtez, spuse el repede. De fapt, insist să nu ne vedem cel puțin șase luni, pînă cînd îmi dau seama dacă pot sau nu să mă las de băut. Nu e un proces plăcut din cîte am auzit. O vreme o să fiu o companie foarte puțin plăcută. Din acest motiv, dar nu numai, e mai bine să fim despărțiti.

Livia își dădu seama cu uimire că el încerca să facă un lucru extraordinar de dificil.

– Cu ce pot să te ajut? reuși să-l întrebe.

– Așteaptă-mă.

Și mai multă izolare autoimpusă, se gîndi ea, clătinînd din cap.

– Nu pot să mai stau închisă în Hampshire. O să înnebunesc. Vreau să fac parte din societate, să vorbesc, să rîd, să vizitez locuri...

– Sigur că da. Nu vreau să te știu îngropată la Stony Cross. Doar să nu-i lași pe alții... Să nu-i promiți altuia că te măriți cu el și să nu te îndrăgostești de vreun viconte...

Gideon făcu o grimasă numai la gîndul acesta.

– Nu te mărita timp de şase luni. Nu-ţi cer prea mult, nu?

Ea se gîndi puţin, încruntată.

– Nu, sigur că nu. Dar, dacă faci asta pentru mine...

– Aş minti dacă aş spune că nu o fac şi pentru tine, răspunse el sincer. Oricum, e şi pentru mine. M-am săturat să trăiesc în ceaţă.

Livia îl mîngîie pe brat.

– S-ar putea să nu mă mai vrei cînd o să ieşi din ceaţă, spuse. E posibil să vezi altfel lucrurile, să ai alte nevoi...

El o prinse de mînă şi-şi împleti degetele cu ale ei.

– O să am întotdeauna nevoie de tine.

Ea se uită la mîinile lor împreunate.

– Cînd vrei să te laşi?

– Te referi la băutură? Îmi pare rău să-ţi spun că m-am lăsat deja. N-am băut nimic de acum douăsprezece ore. Mîne dimineaţă o să tremur şi o să fiu foarte prost dispus, şi probabil că poimîne o să fiu gata să omor pe careva.

Zîmbi larg.

– Aşa că-i bine că plec de la Stony Cross Park.

Livia nu se lăsa păcălită de atitudinea lui degajată şi se cuibări la pieptul lui, sărutîndu-l în dreptul inimii.

– Mi-aş dori să pot să te ajut, spuse încet, mişcîndu-şi obrazul pe deasupra părului său auriu încis. Aş vrea să pot să sufăr şi eu o parte din durerea ta, în locul tău.

– Livia...

Era emoţionat. O mîngîie pe păr.

– Nimeni nu poate să mă ajute. E crucea mea și trebuie să o port. În plus, am intrat singur în asta. Acesta este motivul pentru care nu vreau să mă vezi așa. Dar poți să faci ceva ca să-mi ușurezi situația, ceva care să mă susțină în momentele dificile.

Ea se retrase puțin ca să se uite la el.

– Ce anume?

Gideon tăcu puțin, apoi oftă chinuit.

– Știu că nu vrei să recunoști că mă iubești, și înțeleg de ce. Dar, în lumina faptului că o să petrec șase luni de coșmar, nu pot să-mi oferi ceva cît de mic?

– Ca de pildă?

El o privi speculativ.

– O clipire.

– O ce? întrebă ea nedumerită.

– Dacă mă iubești, clipește. O singură dată. Cu înțeles. Nu trebuie să spui cuvintele, doar să...

Tăcu și se uită la ea, atent și plin de dor, cu speranța cuiva care își vede căminul la orizont, după un drum lung.

– Clipește, șopti. Te rog, Livia.

N-ar fi crezut că era posibil să iubească din nou. Poate că unii ar fi zis că-i e neloială lui Amberley, dar Livia nu simțea asta. El ar fi vrut ca ea să fie fericită și să ducă o viață împlinită. Se gîndi, chiar, că probabil Amberley îl ar fi plăcut pe Gideon Shaw, care se străduia să-și depășească defectele și era un bărbat cald și uman.

Gideon încă mai aștepta. Livia se uită la el și zîmbi. Foarte deliberat, închise ochii și îi deschise din nou, apoi îl privi cu speranță și căldură.

Aline era epuizată după ce nu dormise întreaga noapte și îngrozită de ceea ce urma. Merse spre grajduri, acolo unde îi promisese lui McKenna că se vor întâlni. Pregătise o listă de obiecții, o repetase la nesfîrșit, argumentase și contraargumentase. Când rostea cuvintele, nici chiar pentru propriile-i urechi, nu părea convinsă.

Toată lumea din casă dormea, cu excepția servitorilor care erau ocupați să bage cărbune în cazane ca să pregătească apa caldă și a celor care lucrau în grădini și la grajduri. Aline trecu pe lîngă un băiat tânăr, un servitor, care se occupa de tunsul ierbii verzi de pe pașiștea din fața conacului, în timp ce un altul grebla în urma lui și arunca firele tăiate într-o roabă mică. La grajduri, servitorii curățau jgheaburile, împărțeau fîn și spălau pe jos. Mirosurile cunoscute de spice și de cal umpleau aerul cu parfumul lor plăcut.

McKenna era deja acolo, o aștepta. Aline era tentată să fugă spre el, dar și departe de el. Bărbatul îi zîmbi discret, dar tânăra simți că era la fel de tensionat ca și ea. Amîndoi știau că discuția care urma putea să le schimbe viitorul.

– Bună dimineața, reuși ea să spună.

El o privi într-un fel care-i făcu pe amîndoi să tacă și îi oferi brațul.

– Să mergem la rîu.

Aline știa imediat unde voia s-o ducă, în locul care fusese mereu al lor. „Perfect pentru o despărțire”, se gîndi descurajată, luîndu-l de braț. Merseră în tăcere. Cerul era colorat în mov și galben, iar umbrele lungi traversau pașiștea. Încheieturile lui Aline erau întepenite, ca în fiecare

dimineață înainte să se miște suficient. Se concentră, încercând să meargă fără să șchiopăteze, iar McKenna merse mai încet, în ritm cu ea.

Ajunsă la poiana de lîngă apă, unde o ciocîrlie dădea ocol stufărișului, iar cînd ei se apropiară, se ascunse în cuib. Aline se aşeză pe o piatră mare și lată, aranjîndu-și cu grijă rochia, iar McKenna rămase în picioare, la o oarecare distanță de ea. Se aplecă și culese cîteva pie-tricele. Una cîte una, le aruncă pe luciul apei, cu o mișcare îndemînatică din înceietură. Ea îl privi, bucurîndu-se de forma frumoasă a trupului său, de liniile dure ale profilului și de grația mișcărilor sale. Cînd el îi aruncă o privire peste umăr, ochii săi turcoaz erau atît de aprinși încît culoarea părea aproape nenaturală.

– Știi ce vreau să-ți cer, îi spuse încet.

– Da, răspunse Aline din ce în ce mai neliniștită, dar înainte să spui orice, vreau să știi că n-aș putea nicio-dată...

– Ascultă-mă, murmură el, și după aceea poți să-mi răspunzi. Vreau să-ți spun cîteva lucruri. Oricît ar fi de greu, o să-ți vorbesc sincer, ca să nu regret tot restul vieții.

Nefericirea o cuprinse ca o mlaștină neagră. Sinceritatea era singurul lucru pe care nu putea să i-l ofere și ea lui.

– O să te refuz, orice ai spune.

Simți cum răsuflarea îi arde în gît, de parcă ar fi înghiit acid.

– Te rog să ne scutești pe amîndoi de disconfortul inutil...

– Nu o să scutesc pe nimeni, răspunse el răspicat. Acum sau niciodată, Aline. După ce plec mîine, n-am de gînd să mă mai întorc niciodată.

– La Stony Cross?

– La tine.

McKenna se aşeză pe marginea unei pietre, aproape de ea, aplecîndu-se și sprijinindu-și brațele pe genunchi. Coborî puțin capul, iar soarele îi străluci în păr. O privi atent.

– A fost blestemul vieții mele să fiu trimis aici. Din clipa în care te-am văzut, am simțit că între noi există o legătură. N-ar fi trebuit să fie și n-ar fi trebuit să dureze. Am încercat să te admir de la distanță, aşa cum mă uitam la stele și știam că nu pot să le ating. Eram prea tineri și ne vedeam prea des, aşa că n-am putut să stau departe. Ai fost prietena mea și mai tîrziu am ajuns să te iubesc pe cît de mult poate să iubească un bărbat. Pentru mine, asta nu s-a schimbat niciodată, deși m-am mintit anii în sir.

Se opri și respiră adînc.

– Oricît de mult aş vrea să neg, o să te iubesc întotdeauna. Oricît de mult mi-ăș dori să fiu altcineva decît săint, tot un om de rînd voi fi, un copil din flori, și tu fiica unui nobil.

– McKenna, începu ea să spună, pe un ton chinuit, te rog să nu...

– Am venit înapoi la Stony Cross ca să te găsesc. Asta a fost clar de la început. Nu exista nici un motiv bun pentru care să profităm de ospitalitatea fratelui tău. De fapt, eu nici nu trebuia neapărat să vin în Anglia, fiindcă

Shaw s-ar fi descurcat bine cu negocierile, căt timp eu aş fi putut să rămîn la New York. Voiam să dovedesc că sentimentele mele pentru tine nu erau adevărate. Mă convinsesem că nu te-am iubit niciodată și că tu reprezentai toate lucrurile pe care nu puteam să le am. Credeam că o aventură cu tine o să distrugă iluziile astea și că tu o să te dovedești a fi ca oricare altă femeie.

Tăcu un moment și din apropiere se auzi cîntecul unei păsări.

– După aceea, voi am să mă întorc la New York și să mă însor. Cineva cu poziția mea, chiar și fără un nume sau o familie bună, poate să găsească o femeie deosebită în America. E destul de ușor. Dar acum, după ce te-am regăsit, am înțeles în sfîrșit că tu n-ai fost niciodată o iluzie. Iubirea pentru tine a fost cel mai real lucru din viața mea.

– Nu, te rog, șopti Aline cu ochii în lacrimi.

– Te rog, cu toată umilința, să te măriți cu mine și să vii în America. După ce se însoară Westcliff, nu o să mai aibă nevoie să faci pe gazda. N-o să ai ce să faci la Stony Cross. Ca soția mea o să fii regina societății din New York. Am o avere, Aline, care probabil că o să se tripleze în următorii cîțiva ani. Dacă vii cu mine, o să fac tot ce pot ca să fii fericită.

Vorbise atît de încet, atît de atent, încît ai fi zis că-și asumă cel mai mare risc pe care și-l poate asuma un bărbat.

– Bineînțeles că ar fi un sacrificiu să-ți părăsești familia și prietenii, locul în care te-ai născut, dar ai putea să vii în vizită. Drumul nu durează decît douăsprezece zile.

Ai putea să începi o viață nouă cu mine, acolo. Spune-mi ce vrei, Aline, și eu îți dau.

- Fiecare cuvînt al lui răsucea un cuțit dureros în inima ei. Abia dacă putea să mai respire din cauza nodului din gît.

- Trebuie să mă crezi cînd îți spun că noi doi nu am putea să fim fericiți. În la tine, McKenna, dar eu...

Ezită și trase adînc aer în piept, cu durere, după care se forță să continue:

- Nu te iubesc aşa cum ai vrea și nu pot să mă mărit cu tine.

- Nu trebuie să mă iubești. Accept orice poți să-mi dai.

- Nu, McKenna.

Se apropie, se aşeză în fața ei și îi luă mâna într-a lui. Căldura pielii sale o uimi.

- Aline, spuse cu greu, te iubesc destul pentru noi amîndoi și sigur poți să găsești ceva ce să iubești la mine. Dacă ai încerca...

Aline simtea nevoia foarte mare să-i spună adevărul. Se gîndi, înnebunită, să-i mărturisească tot. Inima îi bătea atât de tare încît începuse să o doară în capul pieptului, iar pielea îi era rece ca gheață. Încercă să-și imagineze că îi arată cicatricele, chiar acolo, pe loc. Nu. Nu.

Se simtea ca prinsă în plasă. I se părea că se chinuiește în van să scape de îtele încurcate ale trecutului, care se strîngeau în jurul ei la fiecare mișcare.

- Nu se poate.

Strînse în pumni materialul moale al rochiei.

- De ce?

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton aspru, dar în spatele lor se simțea o vulnerabilitate care-i frînse inima lui Aline. Știa că McKenna voia, că avea nevoie, de o parteneră care să i se ofere cu bucurie, în pat și nu numai. O femeie suficient de înteleaptă încît să fie mîndră de el și pe care să nu o deranjeze că nu avea o origine nobilă. Cîndva, ea ar fi putut să fie acea femeie, dar nu și acum.

– Nu ești de rangul meu, spuse ea. Știm amîndoi asta.

Era singurul lucru care putea să-l convingă. Poate că devenise american, dar se născuse în Anglia și nu avea cum să scape cu totul de conștiința diferențelor de clasă, care îi condusese existența timp de opt-sprezece ani. Cuvintele ei erau trădareaa supremă. Aline se uită în altă parte. Nu voia să-i vadă expresia. Murea pe dinăuntru și inima i se transforma în cenușă.

– Iisuse, Aline! șopti el răgușit.

Ea se întoarsee cu spatele. Rămaseră așa multă vreme, luptîndu-se amîndoi cu emoțiile nerostite, cu furia și cu nepuțința.

– Locul meu nu e lîngă tine, spuse ea cu greu. Locul meu este aici, cu... Cu lordul Sandsridge.

– Nu ai cum să mă convingi că-l preferi pe el în locul meu. Nu după tot ce-a fost între noi, fir-ar să fie! M-ai lăsat să te ating și să te îmbrățișez așa cum lui nu i-ai dat voie.

– Am primit ce căutam, se forță ea să rostească. La fel și tu. După ce pleci, o să-ți dai seama că așa e cel mai bine.

McKenna aproape că îi strivi mîna în mîna lui. Îi răsuci palma în sus și-și sprijini capul în ea.

– Aline, șopti, renunțînd la orice mîndrie, mă tem de ce-o să ajung dacă nu mă mai vrei în viața ta.

Pe ea o dureau capul și gîțul. Începu în sfîrșit să plîngă, iar lacrimile îi curseră șiroaie pe obrajii. Își smulse mîna din mîna lui, deși tot ce-și dorea mai mult pe lume era să-l strîngă în brațe.

– O să fie bine, spuse cu vocea tremurată, ștergîndu-și lacrimile cu mîneca rochiei și îndepărțîndu-se fără să privească înapoi.

– O să te descurci, McKenna. Du-te înapoi la New York. Nu te vreau.

Doamna Faircloth aranja un rînd de pahare din cristal pe raftul din dormitorul ei, acolo unde erau păstrate sub cheie cele mai valoroase și mai fragile obiecte din casă. Ușa camerei sale era pe jumătate deschisă. Auzi pe cineva care se apropia încet, aproape fără voie. Se aplecă puțin în spate, ca să vadă de după ușa dulapului, și dădu cu ochii de silueta mare a lui McKenna. Figura îi era ascunsă în penumbră. Simți o undă de regret cînd se gîndi că, probabil, venise să-și ia la revedere.

Își aminti că-i propusese să meargă cu el în America și își dori să poată să accepte. „Găină bătrînă și prostă-nacă”, se certă ea în gînd, știind că era prea tîrziu ca o femeie de vîrstă ei să-și părăsească orașul natal. Cu toate astea, ideea traiului pe alt continent îi dăduse un neașteptat sentiment de aventură. Ar fi putut să fie minunat, se gîndi cu nostalgie, să trăiască un lucru atît

de nou și de neobișnuit acum, la bătrînețe, însă nu putea să-o părăsească pe lady Aline, pe care o iubea prea mult. O îngrijise de mică și luase parte la toate bucuriile și tragediile vieții ei. Deși ținea la Livia și la Marcus, Aline era preferata ei. În orele în care fata era aproape să moară, menajera simțiase disperarea unei mame care-și pierde copilul. În anii de după aceea, în care o privise luptându-se cu secrete de temut și visuri spulberate, legătura dintre ele devenise și mai strânsă. Câtă vreme Aline avea nevoie de ea, doamnei Faircloth nici nu i-ar fi trecut prin cap să-o părăsească.

– McKenna, spuse, primindu-l bucuroasă.

El păși în încăperea tăcută, luminată numai de o lampă, iar expresia de pe figura sa o sperie pe menajeră. Își aminti de prima dată când l-a văzut, un copil din florăramas fără mamă, cu ochii albaștri-verzui și reci. În ciuda faptului că pe chipul său nu se ctea nimic, McKenna era învăluit de sentimente de furie și durere, profunde și absolute, pe care nu putea să le rostească. Nu reuși decât să se uite la ea, fără să-și dea seama de ce avea nevoie. Se apropiе, fiindcă nu știa ce altceva să facă.

Doamna Faircloth înțelese că starea nu putea să îi se tragă decât de la un singur lucru. Merse și închise imediat ușa. Servitorii de la Stony Cross Park știau că nu trebuie să o deranjeze dacă are ușa închisă. Nici unul dintre ei nu ar fi bătut decât dacă amenința vreo catastrofă. Se întoarse cu fața spre McKenna și își desfăcu brațele într-un gest matern. El merse imediat la ea, își sprijini capul pe umărul ei și plinse.

Aline nu-și mai amintea ce făcuse în restul zilei. Nu mai știa decât că își jucase mecanic rolul de gazdă, vorbise și zîmbise, dar nu observase cu cine este sau ce spune. Livia încercă să o ajute și atrase atenția spre ea, devenind mai veselă și mai încîntătoare decât de obicei. Cînd cineva observase că McKenna nu venise la ultima lor cină împreună, Gideon Shaw îl scuzase, spunînd pe un ton degajat:

– Mă tem că aranjează ultimele detalii pentru plecarea sa de mîine și îmi pregătește mie liste lungi de îndatoriri.

Înainte ca oaspeții să pună și alte întrebări, Shaw îi uimi pe toți cu vestea că, în loc să se întoarcă la New York, el avea de gînd să rămînă la Londra și să conducă nou-înființatul birou din oraș.

Chiar și amortită, Aline tresări auzind vestea. Se uită repede la Livia, care era foarte atentă la o bucată de cartof pe care o tăia în felii minusculle. Oricum, lipsa ei de interes nu îi ascunse obrajii îmbujorâți. Shaw rămînea în Anglia pentru ea, își dădu seama Aline, întrebîndu-se la ce fel de înțelegere ajunseseră cei doi. Aruncă o privire spre Marcus, aşezat în capul mesei. Și el se întreba, probabil, același lucru.

– Londra e onorată de prezența dumitale, domnule Shaw, spuse el. Pot să te întreb unde ai să locuiești?

Shaw îi zîmbi cu fascinația unuia care descoperise ceva nou despre sine.

– O să rămîn la Rutledge pînă cînd încep lucrările la clădirea cea nouă, după care o să găsesc un loc mai potrivit de închiriat.

– Permite-mi să-ți ofer ajutorul meu în această problemă, rosti Marcus politicos, aruncîndu-i o privire calculată.

Era clar că plănuiește să controleze cît putea de mult situația.

– Pot să le vorbesc cunoștințelor mele din oraș ca să găsim un loc potrivit pentru dumneata.

– Nici nu mă îndoiesc, răspunse Shaw cu ochii strălucind de amuzament, semn că înțelesese intențiile lui Westcliff.

– Dar trebuie să te întorci la New York! se lamentă Susan Chamberlain aruncîndu-i o privire urită. Doamne, Gideon, nu poți să renunți aşa la responsabilitățile tale! Cine o să se ocupe de afacerile familiei, cine o să ia decizii...

Se opri, înțelegînd brusc.

– Nu. Doar nu îl pui pe barcagiul săla să conducă familia Shaw! Ti-ai pierdut mintile în alcool!

– Ba săt perfect treaz, o informă Shaw pe un ton sec. Iar actele au fost deja semnate. Mă tem că nu prea mai ai ce să faci, surioară. McKenna are relații bune cu toți asociații noștri și numai el are toate informațiile despre conturile și contractele noastre. N-ai decât să stai deoparte și să te lași pe mîna lui.

Furioasă, Susan Chamberlain ridică paharul cu vin și bău, în timp ce soțul ei încerca să-o liniștească murmurîndu-i împăciuitor. Gideon continuă să mănînce liniștit, de parcă nici nu și-ar fi dat seama că tulburase apele. Întinse mîna spre carafa cu apă și îi aruncă o privire Liviei, care îi zîmbi discret.

— Sper că o să avem plăcerea să vă vedem din cînd în cînd, domnule Shaw, murmură Aline.

Americanul cel chipeș se răsuci spre ea, privind-o cu o expresie enigmatică.

— Mi-ar plăcea să se poată, doamnă. Oricum, mă tem că o să fiu foarte ocupat destul de multă vreme.

— Înțeleg, spuse Aline încet, pricepînd ce avea el de gînd.

Își ridică paharul de apă și făcu un gest în direcția sa, un toast de încurajare, iar el răspunse înclinînd capul în semn de mulțumire.

Aline nu era atît de lașă încît să se ascundă în dormitorul ei ca să nu dea ochii cu McKenna, deși ideea nu îi displăcea. Cuvintele lui șoptite din ziua de dinainte o distruseseră. Știa că, probabil, i se părea de neînțeles faptul că-l respinsese și nu avea de ales, trebuia să creadă că nu-l iubește. Gîndul că avea să-l vadă în acea dimineață i se părea insuportabil, dar simțea că trebuie să aibă curaj să-și ia la revedere de la el.

Foaierul și curtea din față erau pline de servitori și de oaspeți care se pregăteau de plecare. Pe alei așteptau trăsuri aliniate, în care erau încărcate chiar atunci cutii și valize. Aline și Marcus treceau de la unul la altul, luîndu-și la revedere și conducîndu-i pe oaspeți către trăsurile lor. Livia nu era nicăieri, iar Aline bănuia că sora ei se despărțea de Gideon Shaw în intimitate.

Din discuția scurtă pe care o avusese cu ea de dimineață, Aline înțelesese că ei doi hotărîseră să nu se vadă cîteva luni, ca Shaw să aibă timp și loc să lupte cu

dependență de băutură. Stabiliseră, oricum, să corespondeze în tot acest timp, ceea ce însemna că vor continua să fie împreună prin intermediul scrisorilor. Aline zîmbise cu amuzament și înțelegere cînd Livia îi spusese despre asta.

– Voi doi ați făcut lucrurile pe dos. De obicei, o relație începe cu schimbul de scrisori și duce treptat la o mai mare apropiere, pe cînd tu și domnul Shaw...

– Am început în pat și continuăm prin corespondență, încheie Livia scurt. Nici unul dintre membrii familiei Marsden nu face lucrurile cum trebuie, nu-i aşa?

– Așa este.

Aline se bucurase că ea și sora ei se împăcau din nou bine.

– Sînt curioasă cum o să vă descurcați să rămîneți despărțiti atîta timp.

– Pe undeva, abia aștept, spuse Livia. O să fie mai ușor să-mi dau seama ce simt pentru domnul Shaw cînd o să comunic cu el numai cu mintea și cu inima, fără să implicăm și corpul.

Zîmbise larg și recunoscuse roșind:

– Deși o să-mi lipsească aspectele fizice.

Aline se uitase în depărtare, pe fereastra prin care se vedea pajiștea din fața conacului, luminată de primele raze de soare ale zilei. Zîmbise cu tristețe gîndindu-se la cît avea să-i lipsească și ei căldura brațelor unui bărbat.

– O să fie bine, rostise. Am mari speranțe pentru tine și pentru domnul Shaw.

– Dar tu și cu McKenna? Voi aveți speranțe?

Livia văzuse expresia de pe chipul lui Aline și se încruntase.

– Lasă. N-ar fi trebuit să te întreb. Mi-am promis că n-o să mai spun nimic despre subiect, și de acum înainte am de gînd să tac chiar dacă mor din cauza asta.

Aline reveni brusc în prezent. Unul dintre servitori, Peter, nu reușea să ridice un geamantan greu în spatele uneia dintre trăsuri. În ciuda faptului că era bine făcut, greutatea valizei care avea cupru la colțuri îl dobora. Obiectul alunecă, amenințînd să-l strivească pe Peter.

Doi dintre oaspeți, domnul Cuyler și domnul Chamberlain, observară dificultatea servitorului, dar nici unuia nu-i trecu prin cap să-l ajute. Se îndepărta că amîndoi de trăsură, continuînd să vorbească și uitîndu-se la Peter, care se chinuia cu bagajul. Aline se uită în jur, căutînd un alt servitor care ar fi putut să-l ajute pe tînăr. Înainte să poată să spună vreun cuvînt, însă, McKenna apăru de nicăieri, se îndreptă spre trăsură și împinse valiza cu umărul. Mușchii brațelor și spotelui î se încordară, întinzînd cusăturile hainei pe care o purta, dar reuși să pună bagajul la locul lui, apoi îl ținu, cît timp Peter îl legă cu niște curele din piele.

Cuyler și Chamberlain se întoarseră cu spatele, de parcă s-ar fi simtî stînjeniți să-l vadă pe unul de-al lor că îl ajută pe un servitor. Simplul fapt că McKenna era puternic părea să fie un punct în defavoarea sa, pentru că-i trăda originile umile și faptul că fusese nevoit să muncească din greu pentru a-și cîștiga existența, făcînd lucruri pe care nici un domn nu le-ar fi făcut. Pînă la urmă, bagajul rămase la locul său, iar McKenna păși înapoi. Servitorul îi mulțumi, iar el dădu din cap. Aline se gîndi că, dacă n-ar fi plecat niciodată de la Stony Cross Park,

ar fi fost cu siguranță în locul lui Peter, în continuare servitor. Pentru ea n-ar fi contat cîtuși de puțin. L-ar fi iubit oriunde s-ar fi dus, orice ar fi făcut, și o chinuia gîndul că el n-avea să afle asta niciodată.

Simțind că e privit, McKenna se uită în direcția ei, apoi întoarse repede capul. Strînse din dinti și rămase pe loc o vreme, nemîșcat, după care se uită din nou la ea. Expresia de pe chipul său o sperie. Era rece și rezervată, iar Aline înțeleseră că sentimentele pentru ea se transformau într-o ostilitate pe măsura iubirii pe care-o simtise înainte. Curînd avea să-o urască, se gîndi cu resemnare, dacă nu cumva o ura deja.

McKenna își îndreptă spatele și se apropiie de ea, oprindu-se la un braț distanță. Tăcură amîndoi, suferind, în timp ce grupuri mici discutau și se mișcau în jurul lor. Unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcu Aline în toată viața ei fu să ridice privirea și să se uite în ochii lui verzi-albăstrui, aproape acoperiți de pupile negre. Părea palid pe sub bronzul sănătos, iar vitalitatea sa obișnuită era strivită sub un val greu de înnegurare. Aline coborî privirea.

– Îți doresc numai bine, McKenna, șopti pînă la urmă.

El rămase nemîșcat.

– și eu ție, la fel.

Urmă încă o clipă de tacere care aproape că o strivi sub greutatea sa.

– Sper să ai o călătorie plăcută și sigură.

– Mulțumesc.

Neîndemînatică, Aline îi oferi mâna ei. McKenna nu făcu nici o mișcare. Ea simți cum îi tremură degetele.

Chiar când începu să se retragă, el îi prinse mîna și o duse la buze. Atingerea gurii lui era rece și uscată.

– La revedere, murmură.

Lui Aline î se puse un nod în gât și rămase tăcută, tremurînd, cu mîna în aer după ce el îi dădu drumul. Strînse încet degetele și duse pumnul în dreptul taliei, apoi se întoarse cu spatele fără să știe prea bine ce face. Simți că el o privește cum se îndepărtează. Când începu să urce scările din fața conacului, țesutul cicatrizat îi ținu genunchiul, iar arsura enervantă și persistentă îi umplu ochii de lacrimi furioase.

Capitolul nouăsprezece

După ce plecă și ultimul oaspete, Aline se îmbrăcă într-o rochie comodă de casă și merse în salonul familiei, unde se ghemui pe o canapea și e uită în gol ore în sir. În ciuda faptului că era o zi caldă, ea tremura sub pătura subtire, cu degetele reci, înghețate. La rugămîntea sa, o servitoare veni să aprindă focul și îi aduse un ceai fierbinde, însă nimic nu reuși s-o încălzească.

Auzi sunetele făcute de servitoarele care ordonau camerele, pași pe scări – se făcea curătenie generală în conacul acum rămas fără vizitatori. Aline însăși avea treabă. Era nevoie să verifice proviziile, să se consulte cu doamna Faircloth despre camerele ce trebuiau închise și cumpărături, însă ea se simțea ca un ceas cu mecanismul stricat, încremenită și inutilă.

Adormi pe canapea pînă cînd focul aproape că se stinse și lumina soarelui dispărîu în spatele draperiilor pe jumătate trase, lăsînd loc însorării. Un sunet slab o trezi, făcînd-o să se miște împotriva vînþei ei. Deschise ochii, obosită, și-l văzu pe Marcus, care se oprise lîngă şemineu și o privea ca pe o enigmă complicată.

– Ce vrei? întrebă ea încruntîndu-se.

Se ridică și se frecă la ochi. Marcus aprinse o lampă de lîngă divan.

– Doamna Faircloth mi-a spus că n-ai mîncat nimic toată ziua.

Aline clătină din cap.

– Sînt obosită. O să mănînc mai tîrziu.

Fratele ei se apropie și se încruntă.

– Arăți ca naiba.

– Mulțumesc, spuse ea scurt. După cum am mai spus, sînt obosită. Am nevoie de somn, atîta tot...

– Ai dormit aproape toată ziua și nu ți-a folosit la nimic.

– Ce vrei, Marcus? întrebă ea începînd să se enerveze.

El nu se grăbi să-i răspundă. Băgă mîinile în buzunarele hainei și păru că se gîndește la ceva. Pînă la urmă îl privi genunchii acoperiți de faldurile rochiei albastre din muselină.

– Am venit să te rog un lucru, spuse încurcat.

– Ce?

El făcu semn spre picioarele ei.

– Îmi dai voie să le văd?

Aline îl privi fără să priceapă.

– Picioarele?

– Da.

Marcus se aşeză în cealaltă parte a canapelei, cu chipul lipsit de orice expresie. Nu-i mai ceruse niciodată aşa ceva. De ce voia să-i vadă picioarele tocmai acum, după atîția ani? Aline nu-și dădea seama ce motiv ar fi putut să aibă și era prea obosită ca să încerce să descurce îtele încurate ale tuturor emoțiilor pe care le simtea. Cu siguranță că nu avea ce să fie rău dacă îi arăta

picioarele. Înainte să apuce să se gîndească mai bine, își scoase pantofii. Avea picioarele goale pe sub rochie. Le așeză pe pernele de pe canapea, ezită puțin, apoi își ridică tivul rochiei pînă la genunchi.

În afară de faptul că își tresări aproape imperceptibil, Marcus nu avu nici o reacție la vederea picioarelor ei. Privirea lui întunecată aluneca pe deasupra modelului cicatrizat, peste locurile cu piele îngroșată și chinuită, pînă jos, la tălpile albe, care făceau notă discordantă. Aline se uită la chipul lui impasibil și nu-și dădu seama că-și ține respirația decît atunci cînd simți durere în piept. Oftă profund, uimită că avusese atîta încredere în fratele ei.

– Nu sînt frumoase, spuse acesta într-un final, dar nu sînt pe cît de rău mă aşteptam să fie.

Cu grija, îi trase rochia în jos, acoperindu-i picioarele.

– Lucrurile care nu se văd sînt adesea mai rele în mintea noastră decît în realitate.

Aline se uită curioasă la el, atît de protector, atît de încăpăținat și adesea atît de enervant. Ajunsese să-l iubească foarte mult. Cînd erau mici, nu se cunoșteau aproape deloc. De cînd murise tatăl lor însă, Marcus se dovedise a fi un bărbat blînd și de onoare. La fel ca și ea, ținea la independentă sa, era sociabil, dar reținut. Spre deosebire de ea, el era întotdeauna foarte sincer, chiar și atunci cînd adevărul era dureros.

– De ce ai vrut să le vezi tocmai acum? îl întrebă.

Ei o surprinse, zîmbind ironic.

– N-am știut niciodată cum să mă port cu tine din cauza accidentului. Mi-aș fi dorit să nu fi suferit. Nu pot

să nu simt că aş fi putut să te apăr, dar n-am făcut-o. Mi-e greu să te văd aşa şi să nu pot să te vindec.

Ea clătină din cap, uluită.

– Dumnezeule mare, Marcus, cum ai fi putut să previi accidentul? Îți asumi prea multă responsabilitate, nu crezi?

– Am ales să iubesc puțini oameni pe lumea asta, murmură el, dar tu și cu Livia faceti parte dintre ei și aş da orice ca nici una dintre voi să nu sufere vreodată.

Aline îi zîmbi, simțind că amorteaala care o cuprinsese începea să se destrame. În ciuda a ceea ce știa că e mai bine, nu reuși să se abțină și-l întrebă, încercînd să amutească flacăra de speranță care-i încoltise în suflet:

– Marcus, rosti ezitînd, dacă ai iubi o femeie, te-ar opri cicatricele să...

– Nu, o înterupse el ferm. Nu le-aș lăsa să mă opreasă.

Aline se întrebă dacă era adevărat. Oare nu cumva dorea doar s-o apere, să-i cruce sentimentele? Însă Marcus nu era omul care să mintă din milă.

– Nu mă crezi? o întrebă.

Ea îl privi nesigură.

– Vreau să te cred.

– Greșești când spui că vreau o femeie perfectă. Îmi place frumusețea fizică la fel ca oricărui alt bărbat, dar ea nu e o condiție fără de care să nu pot să trăiesc. Ar însemna să fiu ipocrit, nefiind eu însuși cine știe ce chipeș.

Aline tăcu, surprinsă, și îl privi trăsăturile late, maxilarul puternic, ochii negri și inteligenți de sub linia sprîncenelor.

– Ești atrăgător, spuse ea sinceră. Poate că nu în felul în care este domnul Shaw, dar, pe de altă parte, puțini bărbați sănătății ca el.

Fratele ei ridică din umeri.

– Crede-mă că nu contează. Felul în care arăt n-a fost niciodată un impediment, lucru care mi-a dat o perspectivă mai largă asupra ideii de frumusețe fizică, una pe care cineva atât de frumos ca tine nu prea are cum să-o capete.

Aline se încruntă, întrebându-se dacă nu cumva tocmai fusese criticată.

– Cred că este extraordinar de dificil, continuă Marcus, pentru o femeie atât de frumoasă ca tine să simtă că are o parte rușinoasă care trebuie ascunsă. Nu te-ai împăcat niciodată cu asta, nu-i aşa?

Aline își sprijini capul de spătarul canapelei și clătină din cap.

– Urăsc cicatricele astea. O să-mi doresc întotdeauna să nu le mai am, dar nu pot să fac nimic ca să schimb asta.

– Exact aşa cum nici McKenna nu poate să-şi schimbe originile.

– Dacă încerci să faci o paralelă, Marcus, să ştii că n-are rost. Originile lui n-au contat niciodată pentru mine. Nimic n-ar putea să mă facă să nu-l mai iubesc sau să nu-l mai vreau...

Se opri brusc, înțelegînd ce voia el să spună.

– Nu crezi că și el ar simți la fel în legătură cu picioarele tale?

– Nu ştiu.

– Pentru Dumnezeu, du-te și spune-i adevărul. Nu e momentul să lași mîndria să te împiedice.

Cuvintele lui o făc尿ă să se înfurie deodată.

– N-are de-a face cu mîndria!

– Serios? rosti Marcus pe un ton sarcastic. Nu pot să-i spui lui McKenna că nu ești perfectă. Ce e asta, dacă nu mîndrie?

– Nu-i aşa de simplu, protestă ea.

El făcu o grimasă de nerăbdare.

– Poate că problema nu e simplă, dar soluția este.

Trebuie să începi să te porți ca o femeie matură ce ești și să acceptă faptul că ai și tu defecte. Dă-i amărîtului ăluia ocazia să-ți dovedească iubirea lui în ciuda faptului că nu ești perfectă.

– Infatuat nesuferit ce ești, spuse ea cu greu, dorindu-și să poată să-l pălmuiască.

Marcus zîmbi trist.

– Du-te după el, Aline, sau promit că mă duc și-i spun eu însumi.

– N-ai face una ca asta!

– Am pregătit deja trâsura, o informă. Plec spre Londra în cinci minute, cu sau fără tine.

– Pentru Dumnezeu, explodă ea, nu obosești nicio-dată să le spui tuturor celorlalți cum ar trebui să-și trăiască viețile?

– De fapt, să știi că nu.

Aline nu știa dacă să rîdă sau să fie exasperată de răspunsul lui.

– Pînă azi ai făcut tot posibilul ca să împiedici relația mea cu McKenna. De ce te-ai răzgîndit tocmai acum?

– Ai treizeci și unu de ani și ești nemăritată. Mi-am dat seama că, probabil, asta e singura mea ocazie să scap de tine.

Marcus zîmbi larg și se feri ca să evite lovitura nu prea hotărîtă a pumnului ei, apoi o strînse în brațe.

– Și vreau să fii fericită, îi șopti.

Ea își lipi obrazul de umărul lui și simți că-i dau lacrimile.

– M-am temut că McKenna o să te rănească, spuse Marcus. Cred că asta intenționa cînd a venit aici, dar n-a putut să-și ducă planul la bun-sfîrșit. Te-a iubit chiar și cînd credea că l-ai trădat. Azi, cînd a plecat, părea mai mic. Mi-am dat seama că tu ești un pericol mai mare pentru el decît a fost el vreodată pentru tine. Mi-a fost milă, fiindcă orice bărbat se teme să nu fie rănit în felul ăsta.

Marcus căută o batistă.

– Poftim, ia asta înainte să-mi distrugă haina.

Aline își suflă nasul, retrăgîndu-se de lîngă el. Se simțea îngrozitor de vulnerabilă, de parcă ar fi îndemnat-o să sară de pe vîrful unei stînci.

– Mai știi cînd mi-ai spus că nu-ți place să-ți assumi riscuri? Ei bine, nici mie nu-mi place.

– Din ce-mi amintesc, eu am spus „riscuri inutile”, îi răsunse el cu blîndețe. Acesta mi se pare un risc necesar, nu găsești?

Aline se uită la el fără să clipească. Oricît ar fi încercat, nu putea să scape de nevoia pe care avea să o simtă tot restul vieții ei, și asta indiferent ce ar fi ales să facă în acel moment. Nimic nu s-ar fi terminat odată cu plecarea

Iui McKenna din Anglia. Nu și-ar fi găsit pacea mai tîrziu, așa cum nu o găsise nici în ultimii doisprezece ani. I se făcu rău și se sperie cînd întelesе asta, dar se și bucură. Un risc necesar...

– O să merg la Londra, spuse, iar vocea îi tremură doar puțin. Am nevoie de cîteva minute ca să mă schimb în hainele de călătorie.

– N-avem timp de aşa ceva.

– Dar nu sînt îmbrăcată ca să ies în public...

– S-ar putea să nu ajungem la vapor nici dacă plecăm acum.

Speriată de cuvintele lui, Aline se încălță la loc.

– Marcus, trebuie să mă duci acolo la timp!

În ciuda sfatului fratelui său, care-i spusese că ar trebui să doarmă pînă la Londra, Aline rămase trează aproape toată noaptea. Simțea cum i se strînge stomacul din cînd în cînd. Se uita în interiorul întunecat al trăsurii și se întrebă dacă avea să ajungă la timp, înainte ca vasul lui McKenna, Britannia, să piece spre America. Uneori, tăcerea era întreruptă de sforăitul lui Marcus, care atîpea pe bancheta din fața ei. Cîndva înainte de răsărit, o cuprinse epuizarea și adormi în capul oaselor, cu obrazul lipit de draperia din catifea care acoperea peretele interior. Pluti într-un vid lipsit de vise și se trezi cu greu cînd simți mîna lui Marcus pe umăr.

– Ce e? Întrebă, clipind și gemînd, apoi clătinînd din cap.

– Deschide ochii. Am ajuns în port.

Aline se ridică greu, iar Marcus bătu în ușa trăsurii. Peter, vizitul lor, care părea și el cam obosit, deschise.

Imediat, o combinație de miroșuri neobișnuite umplu trăsura. Era o aromă grea, de pește, cărbune și tutun. Tipetele pescărușilor se amestecau cu vocile oamenilor, care strigau lucruri ca „strînge cablul” și „plecăm” și alte lucruri neinteligibile. Marcus sări pe caldarîm, iar Aline își dădu la o parte o șuviță de păr și se apleca să se uite după el.

Peisajul din port era animat și o mulțime de catarge se ridicau în aer. De ambele părți ale canalului erau barje cu cărbune, vapoare cu abur și foarte mulți negustori. Muncitorii din port, asudați și murdari, se foloseau de cîrlige ca să care cutii, butoaie și pachete de toate felurile în și de la depozitele din apropiere. Niște macarale aşezate la rînd se mișcau încontinuu, fiecare braț lung de metal fiind condus de câte doi bărbați care descărcau marfă de pe un vas. Era o muncă grea și periculoasă, iar lui Aline nu-i venea să credă că McKenna își cîștigase cîndva existența făcînd asta.

La capătul îndepărtat al docurilor se ardea într-un furnal tutunul stricat, iar fumul lui albastru se ridică spre cer.

– Se numește pipa reginei, spuse Marcus sec, uitîndu-se în direcția privirii ei.

Aline văzu în depărtare, în spatele depozitelor de pe chei, un vapor mare cu aburi.

– Acela e vasul Britannia?

Marcus dădu din cap.

– Mă duc să rog pe cineva să-l aducă pe McKenna.

Aline strînse pleoapele, încercînd să-și imagineze chipul lui cînd avea să primească vestea. Probabil că, la starea în care era, n-avea să fie prea bucuros.

– Poate că ar trebui să merg eu la bord, sugeră ea.

– Nu, spuse repede fratele ei. O să ridice ancora curînd și nu vreau să risc să pleci peste ocean din greșeală.

– McKenna o să piardă cursa și atunci chiar că o să mă omoare.

Marcus pufni nerăbdător.

– Probabil că vaporul o să plece cît ne contrazicem noi aici. Vrei sau nu să vorbești cu el?

– Vreau!

– Atunci rămîi în trăsură. Peter o să aibă grija de tine. Mă întorc curînd.

– S-ar putea să nu vrea să coboare de pe vapor, spuse ea. L-am rănit, Marcus.

– O să vină, spuse fratele ei calm și convins. Găsesc eu o cale.

Aline zîmbi ezitant și se uită la Marcus, care se îndepărta, gata să se lupte, dacă era nevoie, cu un adversar mai înalt cu un cap decît el. Se sprijini de spătarul banchetei și dădu la o parte draperia. Se uită pe fereastră la un polițist care se plimba înainte și înapoi printre rîndurile de pachete stivuite de-a lungul cheiului. În timp ce aștepta îi trecu prin cap că, probabil, arăta foarte rău, cu hainele motitolite și cu părul în dezordine. Nici măcar nu avea pantofi potriviti. Nu oferea imaginea tipică a unei doamne venite în vizită la oraș, se gîndi amuzată, privindu-și pantofii.

Trecuă minute bune. Aerul din trăsură era închis și cald. Aline se hotărî că preferă mirosurile din port în loc de zăpușeala dinăuntru, aşa că dădu să bată la ușa ca

să-l cheme pe Peter. Exact când atinse cu degetele panoul de lemn, portiera se deschise larg, cu o mișcare violentă care o sperie. Încremeni cu mîna în aer. McKenna apăru în dreptul ușii, iar umerii lui lași împiedicară lumina soarelui să intre.

Întinse mîna și o apucă de braț de parcă ar fi încercat să-o salveze de la cădere. Apăsarea desperată a degetelor lui îi provocă durere. Tresăriind, Aline se gîndi că McKenna părea un străin. Nu-i venea să credă că bărbatul cu trăsături dure din față ei era cel care o strînsese în brațe și o sărutase atât de tandru.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el repede, apăsat. Ai fost la doctor?

– Poftim? îl întrebă Aline nedumerită. De ce aş avea nevoie de doctor?

McKenna o privi bănuitor și luă brusc mîna de pe brațul ei.

– Nu ești bolnavă?

– Nu. De ce ai crede că...

Înțelese și se uită urât la fratele ei, care era chiar în spatele lui McKenna.

– Marcus! Nu trebuia să-i spui aşa ceva!

– Altfel n-ar fi venit, rosti acesta fără nici o remușcare.

Aline îi aruncă o privire supărată. De parcă situația n-ar fi fost și aşa destul de complicată, Marcus reușise să-l enerveze și mai tare pe McKenna. Fără să regrete nimic, fratele ei se dădu la o parte din fața trăsurii ca să le dea celor doi ocazia să vorbească între patru ochi.

– Îmi pare rău, îi spuse Aline lui McKenna. Te-a indus în eroare. Nu sănătatea bolnavă. Am venit pentru că vreau neapărat să îți vorbesc.

McKenna o privi încremenit.

– Nu mai avem ce să ne spunem.

– Ba da, insistă ea. Mi-ai spus alătăieri că o să fii sincer cu mine, ca să nu regreti tot restul vieții. Ar fi trebuit să fac și eu același lucru și îmi pare rău că n-am făcut-o, dar am călătorit toată noaptea ca să te prind înainte să pleci din Anglia. Te rog, nu, te implor să-mi dai ocazia să-ți explic de ce m-am comportat aşa.

El clătină din cap.

– O să piece din port. Dacă nu mă urc la bord în cinci minute, o să rămîn fără bagaj și fără acte. N-o să mai am decât hainele de pe mine.

Aline își mușcă interiorul obrajilor, încercînd să-și stăpînească disperarea.

– Atunci o să vin cu tine pe vapor.

– Și o să călătoresc peste Atlantic fără să ai la tine măcar o periuță de dinți? o împunse el.

– Da.

McKenna se uită la ea lung, cu asprime. Pe chipul lui nu se putu citi nimic, nici o emoție, nici măcar dacă îi lăua în considerare rugămintea sau nu. Întrebîndu-se dacă avea să-o refuze, Aline căută cuvintele potrivite, cheia ca să-i descuie inima înghețată, și atunci observă vena care-i pulsa violent pe tîmplă și o cuprinse un val de speranță. Nu era indiferent, oricît s-ar fi străduit să se prefacă.

Poate că singura cale ca să-i repare orgoliul rănit era să renunțe de tot la el. Deși nu voia să se arate atît de vulnerabilă, îi vorbi pe un ton mai umil decât folosise vreodată, în toată viața ei:

– Te rog, dacă mai simți ceva pentru mine, nu te urca înapoi pe vapor. Jur că nu o să-ți mai cer niciodată nimic altceva. Te rog, dă-mi voie să-ți spun adevărul, McKenna.

Tăcerea cuprinse din nou spațiul strîmt al trăsuri, iar el strînse din dinti pînă cînd un mușchi al feței începu să-i zvîcnească.

– Fir-ai tu să fii, spuse încet.

Aline își dădu seama, amețită de ușurare, că n-avea s-o refuze.

– Să mergem la Marsden Terrace? Îndrăzni să şopetească.

– Nu. N-am de gînd să-l las pe fratele tău să ne supravegheze. Poate să se ducă el la Marsden Terrace, și noi doi o să vorbim în apartamentul lui Shaw de la Rutledge.

Aline se temu să mai spună ceva, ca nu cumva să-facă să se răzgîndească. Dădu din cap și se sprijini de spătarul banchetei. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

McKenna îi dădu instrucțiuni vizitului și urcă în trăsură. Marcus îl urmă imediat. Nu părea prea încîntat de plan, fiindcă i-ar fi plăcut ca situația să rămînă sub controlul său. Cu toate astea, nu spuse nimic, ci doar se așeză alături de Aline, cu brațele încrucișate la piept.

Tăcerea era grea și copleșitoare în trăsura care se îndepărta de port. Aline se simțea foarte incomod, avea picioarele amortite, pielea o mîncă, era un ghem de emoții și o durea capul. N-o ajuta prea mult nici faptul că McKenna părea la fel de cald și de înțelegător ca un bloc de granit. Nici nu era sigură ce avea să-i spună și cum să-i dezvăluie adevărul fără să-l facă să simtă milă sau dezgust.

Ca și cînd i-ar fi simțit îngrijorarea, Marcus o luă de mînă, strîngînd-o încurajator. Aline ridică privirea. McKenna observase gestul discret și privirea lui bănuitoare trecu de la fratele ei la ea.

– Ai putea să începi să-mi explici deja, spuse.

Aline îi aruncă o privire rugătoare și rosti:

– Aș prefera să aștept, dacă nu te deranjează.

– Bine, spuse el pe un ton sarcastic. Nu se poate spune că n-am destul timp la dispoziție.

Marcus se crispă la auzul tonului său.

– Ascultă, McKenna...

– Nu-i nimic, îl întrerupse Aline, înghiotindu-l cu cotul. M-ai ajutat suficient, Marcus. Mă descurc de aici încolo.

Fratele ei se încruntă.

– Chiar și aşa, nu sînt de acord să mergi la un hotel, singură, fără o rudă sau o servitoare care să te însotescă. O să se vorbească despre tine și nu vreau...

– Bîrfele sînt ultima mea grijă, îl întrerupse Aline, apăsînd mai tare cu cotul în coastele lui, pînă cînd Marcus scoase un sunet nemulțumit și tăcu.

După un timp care ei i se păru nesfîrșit, ajunseră la hotelul Rutledge. Trăsura se opri în strada mică din spatele uneia dintre case. Aline era în agonie. McKenna coborî, apoi o ajută și pe ea să coboare. Întorcîndu-se, tînăra îl privi pe fratele ei. Văzînd neajutorarea și spaima din ochii ei, Marcus dădu din cap, un gest menit să o încurajeze, apoi îi vorbi aspru lui McKenna:

– Așteaptă. Vreau să-ți spun ceva.

Acesta ridică o sprînceană întunecată, dar se apropie de Westcliff și îl privi întrebător și rece.

– Acum ce mai e?

Marcus se întoarse cu spatele la Aline și vorbi încet, ca ea să nu poată să-l audă:

– Sper din tot sufletul că nu te-am supraestimat, McKenna. Orice s-ar întâmpla după discuția cu sora mea, te asigur de un lucru – dacă-i faci vreun rău, o să plătești cu viața. Literalmente.

Mai mult decât furios, McKenna scutură din cap și rosti cîteva cuvinte bine alese încet, ca pentru sine. Se apropie de Aline și o apucă de braț, conducînd-o fără blîndețe spre intrarea din spate, acolo unde vizitul bătuse deja la ușă. Valetul lui Gideon Shaw apăru în prag și îi privi uluit.

– Domnule McKenna, exclamă el, credeam că va-porul dumneavoastră a plecat deja...

– Așa și este, rosti acesta scurt.

Valetul clipe și se strădui să-și revină din surpriză.

– Dacă îl căutați pe domnul Shaw, să știți că e la birou...

– Vreau să mă folosesc de apartamentele lui pentru cîteva clipe, spuse McKenna. Să nu ne deranjeze nimeni.

Cu un tact demn de laudă, valetul nici nu se uită în direcția lui Aline.

– Da, domnule.

Brutal, McKenna o conduse pe Aline în casa cu mobilă frumoasă, din lemn închis la culoare și cu peretei acoperiți de tapet violet cu modele în relief. Merseră în salonul din care se vedea dormitorul, prin ușa deschisă. Draperiile grele din catifea erau date la o parte, iar în spațele lor se vedea perdelele din mătase care îndulceau lumina soarelui.

Aline nu își mai putea stăpîni emoțiile și începu să tremure violent. Strânse din dinți și se aşeză într-unul dintre fotoliile mari, din piele. După o pauză lungă, McKenna făcu și el la fel, privind-o cu răceală. Un ceas mare, antic, bătea încet deasupra șemineului, accentuând tensiunea dintre ei doi. Aline simți cum toate gîndurile îi dispar. În trăsură reușise să compună o explicație destul de clară, însă toate frazele atent pregătite îi scăpau acum. Își umezi buzele cu vîrful limbii, emoționată. McKenna îi privi repede gura, apoi se încruntă și spuse:

– Vorbește odată!

Aline inspiră adînc, apoi expiră încet și duse mîna la frunte.

– Da. Îmi pare rău. Nu știu de unde să încep. Mă bucur că am ocazia să-ți spun în sfîrșit adevărul, doar că e cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată.

Se uită înspre șemineul stins și strânse cu degetele tapiteria de pe mînerele fotoliului.

– Cred că sănt o actriță mai bună decît mi-am imaginat, dacă am reușit să te conving că pentru mine contează statutul social. Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Nu mi-a păsat niciodată de originile tale, de locul din care vii, de cine ești... nici dacă ai fi un cerșetor amărît nu mi-ar păsa. Aș face orice și aș merge oriunde doar ca să fiu cu tine.

Unghiile îi lăsară urme adînci în pielea uzată care acoperea brațele fotoliului. Aline închise ochii.

– Te iubesc, McKenna. Te-am iubit dintotdeauna.

În cameră nu se auzi nimic în afară de ticăitul apăsat al ceasului de deasupra șemineului. Aline continuă, cu impresia că se audе din depărtare:

– Relația mea cu lordul Sandsridge nu e ceea ce pare. Aparența de romanticism dintre noi e o păcăleală, una care ne-a folosit amîndurora. El nu mă dorește și nici n-ar putea, fiindcă...

Făcu stînjenită o pauză.

– Înclinațiile lui sînt exclusiv spre alți bărbați. M-a cerut de soție ca să ne fie mai simplu, însă l-am refuzat chiar înainte să te întorci tu de la Londra.

Deschise ochii și se uită în jos, spre poala rochiei, în timp ce amorțeala binecuvîntată pe care o simțise pînă atunci se evaporă. Se simțea expusă și era mai mult decît speriată. Urma partea cea mai dificilă, să se arate vulnerabilă în fața unui bărbat care ar fi putut s-o distrugă cu un singur cuvînt, un bărbat care era furios din cauza felului în care-l tratase, și avea dreptate să fie așa.

– Boala pe care am avut-o cu mult timp în urmă, rostea pe un ton răgușit, nu a fost adevărată. Aveai dreptate să te îndoiescă de cuvintele mele. N-am avut febră, am fost rănită într-un incendiu și am arsuri destul de grave. Eram în bucătărie, cu doamna Faircloth, cînd o tigaie cu ulei încins a declanșat un foc pe grătarul cuptorului. Nu-mi amintesc nimic altceva. Mi s-a spus că hainele mi-au luat foc și am fost imediat acoperită de flăcări. Am încercat să fug, dar un servitor m-a pus la pămînt și a stins focul. Mi-a salvat viața. S-ar putea să ți-l amintești pe William. Cred că era al doilea în rang dintre servitori, cînd erai tu la Stony Cross.

Făcu o pauză și respiră adînc. Nu mai tremura la fel de violent și reuși în sfîrșit să vorbească pe un ton calm.

– Picioarele mi-au fost arse cu totul.

Riscă să-i arunce o privire lui McKenna, care nu se mai sprijinea de spătarul fotoliului, ci se aplecase puțin înainte, cuprins de tensiune, cu privirea albastră și aprinsă pe chipul palid.

Aline se uită din nou în altă parte. Dacă l-ar fi privit, n-ar fi reușit să termine ce avea de spus.

— A fost un coșmar din care nu puteam să mă trezesc. Cînd nu agonizam de durere, din cauza rănilor, eram amețită de morfină. Arsurile putrezeau și-mi otrăveau sîngele, iar medicul spunea că n-o să rezist nici o săptămînă. Doamna Faircloth a adus o femeie despre care se spunea că are puterea să vindece, dar eu nu voi am să mă fac bine.

Rămase tăcută. Acel moment îi era gravat în amintire, clipa în care doar cîteva cuvinte o aduseseră înapoi de la marginea prăpastiei.

— Care scrisoare? îl auzi pe McKenna întrebînd pe un ton gîtuit.

— Cea pe care i-o trimisesești ei, în care cereai bani ca să renunți la ucenicie și să fugi de la domnul Ilbery. Doamna Faircloth mi-a citit-o și, cînd am auzit ce-ai scris, mi-am dat seama că, atîta vreme cît tu ești undeva în lumea asta, eu vreau să continui să trăiesc.

Aline tăcu brusc și privirea i se încețoșă. Clipi des ca să alunge lacrimile. McKenna scoase un sunet gutural, se apropi de fotoliul ei și se aplecă în fața lui, respirînd de parcă ar fi primit o lovitură puternică în capul pieptului.

— Nu credeam că o să te mai întorci vreodată, spuse Aline. Nu voi am să afli despre accident, dar cînd ai venit la Stony Cross am decis că merită să risc doar ca să fiu

aproape de tine, chiar dacă pentru o singură noapte. De asta am...

Ezită, roșind violent.

– În noaptea de după festival...

Respirînd greu, McKenna întinse mîna spre tivul rochiei ei. Aline se aplecă imediat ca să-l opreasă, prințîndu-i încheietura cu o mișcare grăbită.

– Așteaptă!

El rămase nemîscat, încordat.

– Cicatricele arsurilor sînt foarte urîte, șopti ea, și îmi acoperă cu totul picioarele. Dreptul e mai rău, cu mai multă piele arsă. Urmele se strîng și se întăresc pînă cînd mi-e greu chiar să mișc genunchiul.

El lăsă o clipă să treacă, gîndindu-se la ce auzise, apoi îi desfăcu degetele de pe încheietura sa și îi scoase pe rînd pantofii. Aline se luptă cu un val de gheăță. Știa exact ce avea să vadă el. Înghiți în sec de mai multe ori, iar lacrimile sărate îi arseră beregata. El își strecură palma pe sub rochia ei și îi mîngîie gambele crîspate pe deasupra pantalonașilor pe care-i desfăcu din talie. Aline păli, apoi roși cînd îl simți trăgîndu-i desuurile în jos.

– Dă-mi voie, murmură el.

Ea se supuse cu neîndemînare, ridicînd şoldurile, în timp ce el îi scoase lenjeria și o trase de sub rochie. McKenna îi ridică tivul și-i expuse gambele, iar Aline simți cum o trec sudori reci pe față și pe gît. Își șterse obrajii cu mîneca rochiei. Îngenuncheat înaintea ei, el îi apucă în palme unul dintre picioarele reci ca gheăță și le mîngîie cu degetele mari.

– Erai încălțată cînd s-a întîmplat, spuse, uitîndu-se la pielea albă și fină de pe picioarele ei, la venele albastre din apropierea gleznei.

Ea deschise ochii care acum o usturau și se uită la creștetul lui acoperit de păr negru.

– Da.

Tresări din tot corpul cînd el îi atinse gleznele. McKenna se opri.

– Te doare?

– Nu.

Aline își șterse din nou chipul, tresărind cînd el continuă să-i atingă cu grijă pielea.

– Numai doamna Faircloth mi-a atins vreodată picioarele. În unele locuri nu simt nimic, iar în altele am pielea prea sensibilă.

Îl văzu atingîndu-i gambele și aproape că se ridică, gata să ia la fugă. Transfigurată, nefericită, îi privi degetele care-i atingeau cicatricele înroșite și aspre.

– Îmi doresc să fi știut, murmură el. Ar fi trebuit să fiu alături de tine.

Lui Aline îi venea să plîngă, dar strînse din dinți și se stăpîni.

– Și eu voiam să fii cu mine, recunoscu crispată. Întrebam încontinuu de tine. Uneori mi se părea că ești acolo și mă ții în brațe, dar doamna Faircloth mi-a spus că deliram.

Mîngîierea lui se opri. Cuvintele păreau să-l fi făcut să tremure, cuprins de răceală. Pînă la urmă continuă să o atingă, îi desfăcu pulpele și le mîngîie pielea fină de pe partea interioară.

– Deci asta ne-a ținut la distanță, spuse el pe un ton tremurat. De asta nu m-ai lăsat să vin în patul tău și de asta mi-ai refuzat cererea în căsătorie. De asta a trebuit să aflu adevărul de la Livia, despre ce-a făcut tatăl tău, în loc să-l aud de la tine.

– Da.

McKenna se ridică în genunchi și apucă brațele fotoliului pe care stătea Aline, cu chipul la numai cîțiva centimetri de al ei. Ea fusese pregătită să-l vadă regretînd ce se întîmplase, încrîndu-se sau respingînd-o, dar nu și imaginase că el o să se înfurie. Nu se așteptase să vadă emoția aceea atît de primitivă în ochii lui și expresia unui om aproape scos din minti.

– Ce ai înțeles tu cînd eu ți-am spus că te iubesc? Credeai că o să-mi pese vreun pic de cicatricele astea?

Șocată de reacția sa, Aline dădu scurt din cap, o singură dată.

– Doamne!

Sîngele i se urcă la cap, colorîndu-i obrajii.

– Dacă situația ar fi fost invers, și eu aş fi fost cel rănit, m-ai fi părăsit?

– Nul!

– Atunci de ce te-ai așteptat la mai puțin din partea mea?

Ieșirea explozivă o făcu să se ghemuiască în fotoliul ei. McKenna se aplecă înainte, după ea, acum supărat, nu doar furios.

– Fir-ai tu să fii, Aline!

Îi apucă obrajii între palme care tremurau, privind-o cu ochi strălucitori.

– Tu ești jumătatea mea, îi spuse răgușit. Cum ai putut să crezi că nu te vreau? Ne-ai chinuit pe amîndoi fără nici un motiv!

Era clar că nu pricepea de ce se temea ea. Îi apucă încheieturile mîinilor, strîngînd, dar nu putu să vorbească. McKenna o privi atent, furios și îngrijorat.

– Ce e?

Îi dădu la o parte părul de pe frunte cu degetele uneia dintre mîini, în timp ce cu cealaltă îi ținu mai departe obrazul.

– Una era să faci dragoste cu mine cînd nu știai despre cicatrice, dar acum, că știi, o să-ți fie dificil, poate chiar imposibil...

Ochii lui străluciră într-un fel care pe ea o sperie.

– Te îndoiescă că aş putea să fac dragoste cu tine?

Repede, Aline își acoperi picioarele, simțindu-se ușurată cînd nu le mai văzu.

– Am niște arsuri oribile, McKenna.

El blestemă atîț de urîț încît o sperie, apoi îi apucă din nou obrajii în palme, obligînd-o să-l privească, și îi vorbi cu un glas aproape sălbatic:

– Timp de doisprezece ani am fost chinuit tot timpul, mi-am dorit să te țin în brațe și am crezut că nu o să se poată niciodată. Te vreau dintr-o mie de motive care n-au de-a face cu picioarele tale și, nu, te vreau fără nici un motiv. Te vreau pentru că ești tu. Vreau să fac dragoste cu tine ore, zile, săptămîni întregi. Vreau să te văd de dimineață pînă seara. Vreau să te văd cum plîngi, cum rîzi, vreau să mă săruți, să-ți miros parfumul și să-ți gust pielea, să-ți simt respirația pe obrazul meu. Vreau să te văd înainte să mor, să-mi dau duhul în brațele tale.

Scutură capul, uitîndu-se la ea ca un condamnat în fața călăului.

- Aline, șopti, știi ce e iadul?
- Da, răspunse ea, acum plîngînd. Să încerci să trăiești cînd inima ți-e în alt loc decît trupul.
- Ba nu. Iadul e să știu că ai aşa puțină încredere în iubirea mea încît ai fi în stare să mă condamni la o viață de suferință.

Chipul i se schimonosi dintr-o dată.

- Să mă condamni la ceva mai rău decît moartea.
- Îmi pare rău, spuse ea. McKenna...
- Nu-ți pare destul de rău.

Își lipi obrazul umed de lacrimi de chipul ei și o sărută febril, de parcă ar fi vrut s-o devoreze.

– Nu-ți pare destul de rău. Spui că ai trăit cu inima în altă parte, dar cum ar fi să-ți pierzi și sufletul? Am blestemat fiecare zi fără tine și fiecare noapte pe care-am petrecut-o cu alta, dorindu-mi să fii tu în brațele mele...

– Nu, rosti ea pierdut.

– Îmi doream, continuă el neînduplecăt, să uit de tine, să nu mai am amintirile care mă rodeau pe dinăuntru și nu mai lăsau nimic în urmă. Nu-mi găseam liniștea nici căieri, nici măcar în somn. Nici în vise...

Se opri din vorbit și începu să o sărute din nou cu pasiune. Gustul lacrimilor sale, a gurii, o dezorientară pe Aline și îi încinseră pielea. Dădu capul pe spate, amețită de placere. McKenna părea cuprins de o pasiune vecină cu violență, respira greu și o strîngea cu o forță care amenința să-i lase vînătăi.

– Pentru Dumnezeu, spuse cu vehemență unuia căruia i se întîmplaseră deja prea multe, în ultimele cîteva zile am suferit ca un damnat. Mi-a ajuns!

Deodată, Aline se simți ridicată din fotoliu și trasă la pieptul lui, de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg.

– Ce faci? rosti cu răsuflarea tăiată.

– Te duc în pat.

Aline se zbătu în brațele sale și se întrebă cum să-i explice că e nevoie de timp și de răbdare, nu de acțiune imediată.

– Nu, McKenna, nu sînt pregătită încă. Te rog. Vreau să vorbim înainte...

– Am obosit de atîta discuție.

– Nu pot, spuse ea pe un ton disperat. Am nevoie de timp. Și sînt epuizată. N-am dormit bine de zile întregi...

– Aline, o întrerupse el sec, nici o putere din lume nu m-ar opri să fac dragoste cu tine chiar în clipa asta.

Nu rămînea loc de întrebări. Tremurînd, ea simți cum transpiră iar. McKenna o sărută pe obraz.

– Nu-ți fie frică, îi șopti. Nu cu mine.

Aline nu putea să nu se teamă. Se izolase și se ferise de oameni timp de doisprezece ani lungi, iar acum McKenna nu avea de gînd să-i dea voie să se retragă, să se refugieze, și inima îi bătea violent în timp ce el o ducea spre dormitor cu pași mari. Ajunse lîngă pat și o lăsă jos, apoi se aplecă și trase cuverturile. Ea se uită la cearceafurile scumpe, proaspăt schimbate, și i se strînse stomacul.

McKenna începu să-i desfacă nasturii rochiei, care căzu repede pe podea, apoi îi scoase cămășuța subțire.

Ea se înfioră, goală în fața lui, și se strădui din răsputeri să nu se acopere, să nu se ascundă.

McKenna îi mîngîie sînii cu degetele, coborînd spre talie. Îi masă pielea rece, apoi își strecură mîinile în jurul ei, cu foarte mare grijă, șoptindu-i ceva blînd și indescifrabil, cu chipul ascuns în părul ei acum dezordonat. Ea îl apucă de revere și-și ascunse privirea în haina lui. Cu tandrețe infinită, el îi scoase agrafele, lăsîndu-le să cadă pe covor. Curînd, șuvîtele lungi îi căzură mătăsoase pe spate.

McKenna îi ridică bărbia și o sărută lung și aprins, făcînd-o să-i tremure genunchii. O prinse în brațe cu putere. Sfîrcurile ei atinseră materialul hainei lui. O sărută din nou, cerîndu-i mai mult, explorîndu-i gura cu limba.

Îi mîngîie posesiv spatele și fundul. Găsi locul sensibil de la baza şirei spinării și o trase mai aproape, pînă cînd ea îi simți trupul aprins prin materialul pantalonilor. Era o mișcare deliberată, menită să facă să înțeleagă cît o dorea. Aline suspină, cu buzele încă lipite de ale lui. McKenna nu-i dădu voie să se gîndească prea mult și își strecură mîna printre coapsele ei, pe care le depărtă folosindu-se de unul dintre genunchi. O strînse în brațe și o desfăcu, mîngînd-o, lăsînd-o vulnerabilă. Prinsă la pieptul lui, Aline își arcui spatele cînd el o pătrunse cu două degete. Trupul ei voia mai mult și se unduia, încercînd să-l tragă mai adînc. Îl voia pe McKenna peste tot, pe piele, înăuntrul ei, să umple toate golurile. Mai mult, mai mult, fără nici un spațiu care să-i despartă.

El o aşeză în aşa fel încît corpurile lor să se potrivească perfect și să se atingă delicios, în ritm cu mișca-

rea degetelor lui. O trase mai aproape, legănd-o într-un ritm lent, dar neîndupăcat. Își lipi obrazul de părul ei și o sărută pe tîmplă. Curînd, ea simți cum tot trupul î se crispează, pulsează, iar placerea crescă și mai mult, se apropie de eliberare. El o sărută pe gură, explorînd-o cu blîndețe și făcîndu-i sufletul să se umple de o bucurie dureroasă. Da...

McKenna intrerupse sărutul și își retrase degetele exact în clipa în care ea ajunse pe culmea plăcerii.

– Nu încă, îi șopti el.

Ea tremura violent.

– Am nevoie de tinere, abia reușî să spună.

El o mîngîie pe gît cu degetele umede.

– Da, știu. Cînd o să te las să te dai jos din patul ăsta, o să înțelegi exact cît de mult am eu nevoie de tine. O să știi toate felurile în care te doresc și o să știi cît de mult îmi aparții.

McKenna o luă în brațe și o așeză pe pat, pe cearceafurile apretate. Încă îmbrăcat, se aplecă peste trupul ei gol și îi sărută genunchiul. Aline nu voia să-i simtă gura acolo, pe cea mai urîtă dintre cicatricele ei. Simți cum sîngele i se răcește în vine și scoase un sunet de protest, încercînd să se ferească. McKenna o prinse de șolduri și o lipi de saltea, sărutîndu-i din nou genunchiul.

– Nu trebuie să faci asta, rosti ea crîspată. Aș prefera să n-o faci. Nu e nevoie să-mi dovedești...

– Taci, îi spuse el blînd și o sărută în continuare, acceptîndu-i cicatricele aşa cum ea nu reușise să-o facă niciodată.

O atinse peste tot, mîngîind suprafața arsă.

– E în regulă, îi murmură, atingîndu-i pielea fină a abdomenului. Te iubesc. Cu totul.

Îi desenă cercuri în jurul buricului și îi sărută pielea fină de pe interiorul coapsei.

– Desfă picioarele, îi șopti, iar ea roși violent. Desfă-le, o îndemnă, sărutînd-o mai sus.

Ea gemu și depărtă pulpele, simțind un nou val de dorință. McKenna îi sărută sexul descoperit, trasîndu-i contururile cu limba, apoi gustînd mai jos, spre intrarea ascunsă în corpul ei. Aline avu o senzație de greutate, simțurile i se deschiseră și toată atenția i se concentra pe atingerile delicate dintre pulpe. McKenna se retrase puțin și suflă deasupra pielii umede, apoi o atinse cu vîrful limbii. Ea strînse pumnii și dădu capul pe spate, ridicîndu-se, arcuindu-se și scoțînd sunete rugătoare. Chiar cînd credea că tortură mai sublimă nu există, el o pătrunse cu trei degete și o făcu să nu mai poată să se gîndească, să se miște, de atîta plăcere. Gura lui o săruta în timp ce degetele se răsuceau și apăsau. Curînd, Aline scoase un tipăt de extaz.

McKenna se ridică și-și scoase haina, privindu-i trupul subțire. Se dezbrăcă înaintea ei, dezvelind un trup puternic, aproape lipsit de eleganță, însă cu o grătie înnăscută în liniile lungi ale mușchilor și umerilor mari. Era un bărbat care te făcea să te simți în siguranță, dar cu totul neputincioasă.

Se aşeză pe pat aiături de ea și îi desfăcu picioarele. Aline tresări cînd îi simți trupul gol lipit de al ei, membrele cu păr aspru, pieptul lat și locurile unde pielea satinată se întindea peste mușchii puternici. McKenna îi apucă

picioară drept și îl aşeză cu grijă, în aşa fel încât cicatricea de la genunchi să nu se întindă dureros.

Ea ridică uimită mîna și îi mîngîie obrazul ras. Momentul era atât de tandru încât îi dădură lacrimile.

– McKenna... Nici nu îndrăzneam să visez la asta.

Ei coborî pleoapele și își lipi fruntea de a ei.

– Eu da, îi spuse răgușit. Mii de nopți am visat că fac dragoste cu tine. Nici un alt bărbat de pe pămînt n-a urit răsărîtul aşa cum l-am urit eu.

Se aplecă și o sărută pe buze, pe gît, pe sfîrcurile trandafirii. O atinse cu limba, iar ea se înfioră, apoi o pătrunse adânc, lipindu-și șoldurile de ale ei. Amîndoi își ținură respirația cînd trupul lui tare se afundă în moliciunea ei insuportabil de dulce. Aline îl mîngîie pe spate, iar el îi apucă fundul în palme și o trase mai aproape.

– Să nu te îndoiești niciodată de cît de mult te iubesc, îi spuse apăsat.

Ea tremură în timp ce el se mișca înăuntrul ei și rosti cuminte:

– Niciodată.

Chipul lui strălucea de efort și de emoție.

– Nimic din tot ce știu nu se compară cu ce simt pentru tine. Numai pe tine te vreau și numai de tine am nevoie. Asta n-o să se schimbe niciodată.

Gemu cînd se eliberă.

– Doamne... Spune-mi că știi asta... Spune-mi că...

– Știu, șopti Aline. Te iubesc.

Plăcerea o cuprinse din nou, făcînd-o să tacă, atât de puternică și de ascuțită încât trupul ei îl strînse pe al lui convulsiv, cald.

După aceea, Aline abia dacă mai reuși să rămînă trează. El îi șterse lacrimile și sudoarea de pe obrajii cu un colț al cearceafului, iar ea închise ochii și se ghemui aproape de umărul lui. Era epuizată și fericită.

– Sînt atît de obosită, McKenna...

– Dormi, dragostea mea, îi șopti el, mîngîndu-i părul și dîndu-i la o parte de pe ceafă șuvițele umede. Sînt aici, lîngă tine.

– Să te odihnești și tu, îi spuse ea pe jumătate adormită, punîndu-și palma pe pieptul lui.

– Nu.

McKenna zîmbi și o sărută pe tîmplă, rostind pe un ton gutural, uluit:

– N-aș găsi în nici un vis ce am lângă mine, aici, dacă rămîn treaz.

Era după-amiază tîrziu când Gideon se întoarse la apartamentul lui de la Rutledge. Era obosit, tras la față, iritat și își dorea o băutură mai mult decît orice altceva pe lume. În loc de asta, băuse destulă cafea cît să umple un lac mai mititel. Fumase pînă când miroșul de trabuc începuse să-i facă rău. Era o experiență nouă, această epuizare amestecată cu suprastimulare. Fiindcă alternativa era mai rea, decise că n-are decît să se obișnuiască.

Intră în casă și valetul apăru de nicăieri, dîndu-i niște vești surprinzătoare.

– Domnule, se pare că McKenna nu a plecat la New York, aşa cum era stabilit. De fapt, a venit aici. Cu o femeie.

Gideon îi aruncă o privire lungă și goală. Se gîndi o clipă, apoi se încruntă și se frecă pe obraz.

– Să îndrăznesc să întreb dacă e vorba de lady Aline?

Valetul dădu imediat din cap.

– Măi să fie, spuse Gideon încet, zîmbind pentru prima dată în acea zi. Și sînt încă aici?

– Da, domnule Shaw.

Zîmbetul de pe fața lui se lărgi. Începu să se gîndească la neașteptata întorsătură pe care o luaseră lucrurile.

– Deci a obținut în sfîrșit ce-și dorea, murmură. Ei bine, nu pot decît să spun că e cazul să plece cît mai repede la New York. Cineva trebuie să construiască și fabrica.

– Da, domnule.

Întrebîndu-se cam cît timp avea de gînd prietenul lui să se folosească de apartamentul său, Gideon se îndreptă spre dormitor, dar se opri în fața ușii, ascultînd. Se întoarse să plece, dar auzi o voce aspră întrebînd:

– Shaw?

Cu grijă, deschise ușa și se uită înăuntru. Îl văzu pe McKenna sprijinit într-un cot. Pielea bronzată de pe umerii și pieptul lui contrasta cu albul cearceafurilor. Lady Aline abia dacă se vedea, ascunsă lîngă el, dormind dusă. McKenna îi acoperi umărul gol cu un gest protector.

– Ai pierdut vaporul? întrebă Gideon calm.

– Am fost nevoit, răsunse McKenna. Se pare că uitam ceva important.

Gideon îl privi atent pe prietenul lui, uimit de cît de diferit era. Părea mai tînăr și mai fericit decît îl văzuse

vreodată. Lipsit de griji, de fapt, cu un zîmbet relaxat și o șuviță de păr căzută pe frunte. Lady Aline se mișcă puțin, deranjată de vocile lor, iar McKenna se aplecă și-i șopti încet ca să o liniștească.

Deși îl văzuse în posturi mult mai necuviincioase alături de alte femei, tandrețea sinceră a chipului său în acel moment era nespus de intimă și-l făcu pe Gideon să simtă o căldură nefamiliară în obraji. Fir-ar să fie! Nu mai roșise de când era copil.

– Ei bine, spuse scurt, fiindcă mi-ai acaparat casa, o să găsesc un alt loc unde să dorm. Bineînțeles că pe tine te-aș da afară fără regrete, dar o să fac o excepție de dragul lui lady Aline.

– Du-te la Marsden Terrace, îi sugeră McKenna cu o strălucire poznașă în privire.

Se uita încontinuu la Aline, de parcă n-ar fi putut să întoarcă privirea de la ea mai mult de cîteva clipe.

– Westcliff e singur acolo. S-ar putea să-i facă plăcere compania ta.

– Splendid, răspunse Gideon amărît. Noi doi putem să discutăm pe larg despre motivele pentru care ar fi cazul să stau departe de sora lui mai mică. Nu că ar conta, fiindcă Livia o să mă uite cu siguranță în şase luni.

– Mă îndoiesc, spuse McKenna, zîmbind larg. Nu renunță la speranță. Nimic nu e imposibil și Dumnezeu știe că eu sănătatea vie a acestui lucru.

Epilog

Vîntul puternic de februarie făcea să se clatine geamul ferestrei și îi distrase Liviei atenția de la scrisoarea pe care o ținea în mână. Ghemuită în colțul divanului și acoperită cu o pătură din cașmir, se înfioră gîndindu-se la contrastul dintre ziua amară de iarnă de afară și căldura veselă din salon. O cutie de scrisori din mahon era deschisă în fața ei, plină cu un teanc de scrisori într-o parte și cu numai cîteva în cealaltă, legate cu o fundă albastră. Cele cîteva plicuri erau de la sora ei, Aline, care îi scrise din New York cu o regularitate surprinzătoare pentru cunoscutul ei stil delăsător într-ale corespondenței.

Celelalte scrisori, cele mai multe, aveau un cu totul alt destinatar și erau scrise cu niște litere apăsate, masculine. Amuzante, emoționante, informative și foarte intime, ele spuneau povestea unui bărbat care se străduia să se schimbe, să devină mai bun. Vorbeau și despre o dragoste care se adîncise și crescuse în ultimele luni. Liviei i se părea că ajunse să cunoască un cu totul alt bărbat decît acela care venise la Stony Cross. Deși îi fusese imposibil să-i reziste lui Gideon Shaw, fostul cuceritor se transforma acum într-un bărbat pe care putea să se bazeze și în care putea să aibă

încredere. Mîngîie cu degetele funda albastră, apoi își întoarse privirea la scrisoarea lui Aline, cea pe care o ținea în mînă.

„Se crede că populația New Yorkului o să ajungă la jumătate de milion în următorii doi ani și să știi că mi se pare credibil, fiindcă străini ca mine vin aici în fiecare zi. Amestecul de naționalități face orașul să fie minunat de cosmopolit. Toată lumea de aici este liberală și uneori mi se pare că opiniile mele sănt cam provinciale. Am început în sfîrșit să mă obișnuiesc cu ritmul în care se desfășoară lucrurile aici și m-am molipsit și eu de dorința newyorkezilor să fie din ce în ce mai buni. Învăț multe lucruri și am căpătat talentul de-a lua decizii și de-a cumpăra lucruri cu o repeziciune care o să te amuze când o să ne rede dem. Așa cum poți să-ți imaginezi, doamna Faircloth conduce casa cu o mînă de fier și pare foarte îndrăgostită de piețele din vestul Manhattan-ului, unde se găsește aproape orice îți poți imagina. E remarcabil cum, la nici trei kilometri de clădiri cu opt etaje, găsești o zonă rurală cu o mulțime de ferme mici. Abia am început să cunosc orașul ăsta minunat, dar mă bucur să-ți spun că aici fac într-o săptămînă mai mult decât făceam într-o lună la Stony Cross.

Nu vreau să te mint, însă. Mărturisesc că eu și McKenna mai și lenevim. Ieri am mers la plimbare cu sania prin Washington Square, cu clopoței argintii legați de harnasamentul cailor, apoi am stat îmbrățișați lîngă șemineu tot restul zilei. I-am interzis să lucreze și bineînțeles că m-a ascultat, fiindcă soția americană e stăpînă în casa ei, deși le dăm impresia cu istețime soților noștri

că ei reprezintă autoritatea. Sînt o dictatoare binevoitoare, desigur, iar McKenna pare mulțumit de situație.”

Zîmbind, Livia ridică privirea de la scrisoare, fiindcă auzi zgomotul roțiilor unei trăsuri. Salonul era deasupra intrării în conac, aşa că avea avantajul să vadă pe oricine sosea sau pleca. O trăsură neagră cu patru oameni înăuntru nu era ceva neobișnuit la Stony Cross Park, dar, privind căii a căror răsuflare se transforma în abur, simți un fior de curiozitate. Marcus nu-i spusese despre nici un invitat și era prea devreme pentru o vizită de curtoazie.

Se ridică de pe divan și se înfășură cu pătura, apoi privi afară, pe fereastră. Un vizitru se îndreptă spre ușa conacului, iar un servitor deschise ușa trăsuri și se dădu la o parte. O siluetă înaltă și subțire coborî fără să se folosească de treaptă și călcînd apăsat pe caldarîm. Bărbatul purta o haină neagră și o pălărie elegantă de sub care se vedea cîteva șuviête de păr blond.

Livia rămase fără răsuflare. Entuziasmată îl privi fără să clipească, făcînd repede un calcul în minte. Da, trecuseră șase luni, aproape în cap, dar Gideon îi spusese clar că nu o să vină să o caute decît dacă ar fi fost sigur că poate să fie genul de bărbat pe care ea îl merita. „Și o să vin cu intenții onorabile, din nefericire pentru tine”, îi scrisesese.

Era și mai chipeș decît înainte, dacă era cu putință. Nu mai avea expresia cinică dinainte, iar cearcănele întunecate îi dispăruseră. Părea atât de plin de viață încît inima ei bătu mai repede drept răspuns.

Deși nu se mișcă și nu scoase nici un sunet, ceva îi atrase atenția lui Gideon, care ridică privirea și se uită fix

la ea prin geam, părînd fascinat de ceea ce vedea. Livia îl privi la rîndul ei, cuprinsă de un dor nemărginit. Cît își dorea să fie din nou în brațele lui, se gîndi, cu degetele lipite de fereastră, lăsînd urme umede pe geamul rece.

Gideon zîmbi încet, iar ochii lui albaștri străluciră. Clătină din cap și își duse mîna la inimă, de parcă ar fi spus că nu poate să reziste imaginii ei la fereastră. Zîmbind larg, Livia înclină capul într-o parte, făcîndu-i semn spre ușa de la intrare.

– Grăbește-te, rosti încet.

Gideon dădu scurt din cap, aruncîndu-i o privire plină de promisiuni și îndepărtîndu-se de la fereastră. Imediat ce dispăru, Livia aruncă pătura pe divan și își dădu seama că încă mai ținea în mînă scrisoarea de la sora ei, acum pe jumătate mototolită. Netezi bucata de hîrtie și o sărută. Restul scrisorii putea să mai aștepte.

– Pe mai tîrziu, Aline, șopti ea. Trebuie să-mi întîlnesc alesul.

Rîse cu răsuflarea tăiată de emoție și lăsă scrisoarea în cutia de mahon, apoi se grăbi să iasă din salon.

SFÎRȘIT

